

Giới thiệu Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu

Một cô gái bình thường nhưng lại rất đặc biệt...Đặc biệt ở chỗ nào thì cũng chẳng ai có thể hiểu được. Sắc đẹp chỉ thuộc bậc trung nhưng lại có thể đánh hạ được tất cả những người con gái khác, những hotgirl, siêu mẫu, diễn viên nổi tiếng đều không phải đối thủ của cô. Bởi vì... cô nắm trong tay trái tim của những người đàn ông không hề bình thường.

Bí quyết là gì? Cô cũng không biết. Cô chỉ vô tình đi ngang qua và ở lại trong tim họ. Nhưng trái tim của cô chỉ có một... và nó lại lựa chọn người mà cô cảm hận nhất. Liệu người đó có mang đến cho cô hạnh phúc?

Khi bên anh, em có một cảm giác rất đặc biệt, chỉ với anh thôi... Có lẽ là hạnh phúc...

Tôi yêu em... tôi không biết nó nhiều như thế nào...nhưng nó đủ để làm cho tôi phát điên lên mỗi khi tôi thấy em đi với người đàn ông khác.

Em rất nhẹ nhàng, ngây thơ, và thuần khiết. Em là biểu tượng của gió, gió có ở khắp mọi nơi và gió sẽ luôn bên anh. Cho dù em có thuộc về ai thì trái tim em vẫn mãi của riêng anh.

Em rất mạnh mẽ, nên em sẽ chỉ khóc khi ở bên anh thôi, sẽ chỉ thực sự sống khi có anh thôi.

Vì em... là đóa hồng gai nhuộm máu...của anh

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phi vụ vượt rào

Vào một buổi sáng chủ nhật trời trong xanh,nắng long lanh, gió mát lành nó đang chìm đắm trong giấc mộng đẹp với bao nhiêu là đồ ăn ngon thì:

-Nhi, dậy mau!

Đó chính là giọng nói quen thuộc của bà ngoại nó. Nó không sống cùng bố mẹ và em gái vì ngay từ khi nó 8 tuổi, ba mẹ đã quyết định gửi nó về sống với bà ngoại để tiện cho việc đi học. Kể từ khi đó, mỗi năm nó chỉ được gặp ba mẹ và em gái 1 lần hoặc thậm chí là 2 năm 1 lần mà thôi. Bực tức vì bị phá vỡ giấc mộng đẹp, nó quyết tâm “bám trụ” trên chiếc giường thêm 1 lúc nữa dù biết mình sẽ bị lôi dậy cho bằng được. Sau đợt “công kích” thứ nhất, không thấy nó phản ứng gì, bà tiếp tục đợt “công kích” thứ hai:

-Nhi, hôm nay bà có việc phải đi sớm, dậy trông nhà mau lên, không thì nhịn ăn sáng đó nhé!

Và thế là nó phải mắt nhắm mắt mở, tiếc nuôi rồi khỏi chiếc giường thân yêu để làm vệ sinh cá nhân. Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, bà dặn:

-Nhớ ở nhà trông nhà đó nhé, không được đi đâu đâu. 11 giờ bà về là phải có cơm trưa rồi đó,không là nhịn đói.

Dặn dò nó kĩ lưỡng một hồi, thấy nó gật lia lịa, bà mới yên tâm ra khỏi nhà.

Nó ở nhà buồn chết đi được, phải làm gì cho hết buổi sáng đây? Nó mở ti vi lên, chẳng cos gì ngoài mấy chương trình nhảm chán. Định lôi bài tập ra làm thì...sao bài khó thế này, nghĩ muốn vỡ cái đầu mà không ra. Nó choáng váng nhìn đồng bài tập, mắt hoa lên, mặt méo xeo. Cuối cùng, nó đành phải từ bỏ đồng bài tập khi nguy cơ bị “say đất” đang đến gần. Lục tìm điện thoại nó nhắn tin cho Linh Ngọc: “Nè, đến nhà tớ ngay nhé, có cái này hay lắm” Ngọc đang ngồi ở quán bún để thưởng thức những sợi bún ngon lành thì nhận được tin nhắn, cô nàng liền trả lời ngay: “OK. 10 phút sau tớ sẽ đến.” Sau đó, Ngọc đành ăn vội mấy miếng bún còn lại rồi nhanh chóng phi đến nhà nó.

Còn về phần nó, sau khi nhận được tin nhắn trả lời của Ngọc, nó hí hửng nhảy nhót như một chú chim sâu, chuẩn bị cho “phi vụ vượt rào” sắp diễn ra.Nó chọn cho mình một chiếc áo lạttop kết hợp với chiếc quần jean ngắn dài quá đầu gối một chút,đi giày búp bê tối màu.Mái tóc ngang vai được búi lên gọn gàng cộng thêm cái mái thưa làm cho nó trở nên vô cùng dễ thương và phong cách.Cuối cùng chụp thêm cái mũ đen là xong.Xách đôi giày trên tay,nó mang ghế ra kê sát tường đợi sẵn.

Sờ dĩ nó phải vượt rào vì khi đi, bà nó đã cẩn thận khóa cổng để phòng nó lại trốn đi chơi như mấy lần trước. Nhưng tính ngang bướng của nó, chắc chắn sẽ không bao giờ chịu khuất phục. Sau khi nghe thấy tiếng gọi “thân thương” của Ngọc, nó liền trả lời ngay:

-Đội tớ một lát, tớ ra ngay đây!

Tuy chiều cao của nó không phải là khiêm tốn nhưng đối với bức tường ngất ngưỡng thế này cũng khiến nó tốn khá nhiều sức lực.Nó ném đôi giày ra ngoaifi trước rồi bắc ghế tèo ra sau.Sau một hồi ""vật lộn"",nó đã tiếp đất an toàn trước con mắt to tròn của Linh Ngọc.Minh mảy ề ầm,quần áo lấm lem,tay chân trắng xước,nó thở hồng hển;

-Cậu làm gì vậy Nhì?

-Hôm nay bà tở ra ngoài từ sớm,lại còn khóa cổng không cho tở đi đâu, or nhà một mình buồn chết đi được nên tở mới phải dưỡng cách này

-Trời!Vậy bà cậu biết được sẽ mắng đó

-Không sao,1 h bà tở mới về,mình đi chơi 1 lát chắc bà tở không biết đâu

-ừ!Vậy thì mau đi thôi!

Nó nhảy lên chiếc xe đạp điện của Ngọc,2 đũa vi vu quanh thành phố bay nhảy hết chỗ này đến chỗ nọ,mua nguyên 1 đồng đồ,ăn bao nhiêu thứ.Khi đã thấm mệt,2 đũa mới chịu về.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Khi những bà bán cá hành động

Nó phóng vèo vèo với tốc độ chóng mặt trên con bò điên của Linh Ngọc,vừa đi vừa nói chuyện oang oang thì;

-Á...Á...Á....

RẦM.....

Nó và Ngọc bây giờ đã chính thức "hạ cánh" xuống đất mẹ thân thương,2 đũa nằm chổng vó ngay giữa đường với một bộ dạng trông rất khó coi.Sau khi định thần lại,nó mới ngóc đầu lên,đập vào mắt nó bây giờ là 1 chiếc ô tô đen bóng loáng,thuộc hãng nào thì nó cũng chẳng biết vì vốn nó cũng chẳng bao giờ chú ý đến mấy cái hãng xe ô tô chi biết là nó trông rất thời thượng và sang trọng.Nó vừa lồm cồm bò dậy vừa dán mắt vào chiếc xe,không để ý đến 2 tên ngồi trên xe đã xuống giương mắt đứng nhìn tụi nó từ bao giờ.Còn Linh Ngọc vừa ngồi dậy đã vội xem xét chiếc xe yêu quý của mình ngay.Cô nàng không khỏi đau lòng khi nhìn thấy "em yêu" của mình bị trầy xước khắp nơi.Càng đau lòng bao nhiêu thì nhò lại càng hận 2 tên kia bấy nhiêu.Cho nên khi tên có mái tóc vàng vừa mở miệng đòi bồi thường thiệt hại vì xe hắn bị trầy 1 chút ở đầu,nhỏ đã xấn quần xấn áo lao vào áp đảo tên đó ngay;

-Các cô đi đứng kiểu gì vậy,làm trầy xe của chúng tôi rồi,có biết nó đáng giá bao nhiêu không?Bồi thường đi!

-Mới xước cơ 1 tí mà làm gì ghê vậy?Anh hãy nhìn chiếc xe của tôi đi,nó mới mua mà bây giờ sắp bị tổng ra bãi phế thải rồi đấy!Ồi!Em yeey của tôi!

-Là do các cô đi đứng không cẩn thận đó chứ,không bồi thường thì mau chuẩn bị đến đồn cảnh sát đi!

-Bà đây không bồi thường đấy thì làm gì được bà?Có đến đồn cảnh sát thì cũng chỉ thể thôi...bla....bla...bla....

Nhìn Linh Ngọc bây giờ chẳng khác gì mấy bà bán cá bán tôm ngoài chợ,liên tiếp xả thẳng nguyên 1 đồng calo và H2O vào mặt tên kia không kiêng nê làm cho hắn có muốn cũng chẳng chen vào được câu nào.Thật là mất hình tượng!Trong khi đó vẫn đứng bên cạnh nhìn Ngọc với tên kia cãi vã với vẻ mặt ngán ngẩm.Bây giờ nó mới chú ý đến tên có mái tóc hung màu hạt dẻ đang đứng bên cạnh.Chà!Đứng là đẹp trai nha!Khuôn mặt cực kì hoàn mĩ,nice body quá chuẩn,soi khắp người mà chẳng tìm ra được khuyết điểm nào luôn.Nhìn hắn vẫn đứng yên từ nãy đến giờ,nó mừng thầm trong bụng vì nghĩ chắc hắn sẽ không nhò mọn như tên kia nên nó quyết định lại gần đàm phán hòa bình tránh bị tóm cổ đến đồn cảnh sát.Nó nở 1 nụ cười vô cùng "thân thiện";

-Hihi!Chào anh!

Hắn chẳng thèm để ý,coi nó như người vô hình,dáng bộ bình thản như không có gì xảy ra

-NÈ!-Nó bức xúc

Đến lúc này hắn mới chịu nhìn nó một cái,ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy làm nó hơi rùng mình,có chút phân vân mà lỡ quên mất điều mình cần nói,cứ ậm ừ ấp úng mãi

-Tránh ra!Phiền!-Hắn đập thẳng vào mặt nó 1 câu rồi quay ra chỗ khác

Nó bây giờ giống như 1 con bò đội nón chẳng hiểu mô tê gì,bộ não phải làm việc hết công suất mất 1 phút mới hiểu ra được ý nghĩa của câu hắn vừa nói.Đầu nó nghi ngút khói,tên này đúng là quá tự cao,đến nước này thì có muốn làm hoa hậu thân thiện cũng không được nữa rồi,bà đây sẽ dạy cho nhà người 1 bài học.Nghĩ sao là làm vậy,nó vén váy nhảy vào bắn "păng păng" mặc cho tên kia có nghe hay không;

-Nè!Anh là ai mà tự kiêu quá vậy?Đừng tưởng mình đẹp thì có thể tự do làm gì thì làm.Bla....bla...bla....

Mặt hắn bắt đầu biến sắc, cô gái này dám chửi vào mặt hắn-cái việc mà từ trước đến giờ không ai dám làm. Đúng là không biết trời cao đất dày. Tuy nhiên, sau khi nó nghỉ giải lao vì mệt miệng, hắn mới ghé sát vào mặt nó;

-Cô!Cẩn thận đấy!

Giọng nói âm độ của hắn làm cho nó tuy trên trán lấm tấm mồ hôi mà trong người da gà cứ thi nhau từng đợt nổi lên. Nó nghĩ thấy có mùi đe dọa trong câu nói đó, bất giác cảm thấy ớn lạnh. Nó đành im re. Và cái không khí ngột ngạt này sẽ còn tiếp tục nếu như trên loa phát thanh bên đường không phát ra câu nói;

-Bây giờ là....12h!

Nó đứng hình, bộ não bắt đầu xử lý thông tin vừa nhận được. Sau đó nó nhảy dựng lên, mặt méo xẹo, tá hỏa như bệnh nhân đao vừa mới trốn khỏi trại, dùng hết tốc lực phi về phía Ngọc, vừa liến thảng vừa kéo nhỏ đi. Ngọc đang đôi co với tên tóc vàng thì bị nó lôi đi xềnh xệch chẳng kịp ú ớ thêm câu nào. Hai đứa nhảy lên xe rồi phi như bay trước con mắt kinh ngạc của những người còn lại. Tên tóc vàng bây giờ mới tiến lại gần chàng trai có mái tóc hung, mặt mày nhún nhó như ông già bị trĩ:

-Hôm nay đúng là xui xẻo

-Kệ họ! Chúng ta đi

-Còn mấy vết xước này tính sao?

- Mua cái mới

Rồi 2 người lên xe phóng đi. Đám đông tụ tập xung quanh cũng dần tản ra. Còn về phần nó, sau khi nhảy từ trên xe xuống, nó rón rén xách giày vào nhà định phi thẳng lên phòng thì bà đã đứng đằng sau từ bao giờ. Và tất nhiên buổi trưa hôm ấy nó phải hứng nguyên bài trường ca hào hùng. Ôm cái bụng ảm ức đi ngủ, nó thảm nguyện rửa 2 tên mắc dịch đụng phải mình sáng nay.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đăng cấp tiểu thư

Hôm nay là thứ 2, mấy con chim cú ca mãi bản tình ca buổi sáng, ánh nắng tinh nghịch tràn đầy khắp nơi. Trái ngược với cảnh yên bình bên ngoài, trong phòng nó không khí lại khá nhộn nhịp, khẩn trương. Lý do là nó đang cuống cuống càn quét đồng đồ, loay hoay như 1 " bà điên " khi chỉ còn mấy phút nữa là vào học. Tình trạng của nó lúc này là đang đứng trước nguy cơ treo tường rất cao. Quả không nằm ngoài dự đoán, nó phải treo tường. Sau khi chinh phục được bức tường cao gần gấp đôi người, nó cầm đầu chạy 1 mạch đi để tránh bị mấy ông bà giám thị tóm được thì:

-Rầm... Bịch...bịch...

Nhìn nó lúc này thật thảm thương, mắt nhắm tịt chỉ dãn ké 1 tí. Đến khi chắc chắn người mình vừa đụng phải là ông bà giám thị nào mới dám mở to. Nó thở phào nhẹ nhõm rồi vớ ngay lấy cái cặp, phúi bụi trên quần áo rồi chuồn lẹ, chẳng thêm để ý đến người mình bị đụng trúng. Lên đến lớp, nó chỉnh sửa lại đầu tóc, trang phục. Biết không thể trốn được, nó đành hoảng bước vào trước con mắt tròn xoe của cả lớp và bà giáo viên:

-Thưa cô cho em vào lớp.

-Em làm gì mà giờ này mới đến, lại đi học muộn rồi treo tường nữa đúng không?

- Không phải đâu mà cô! Thực ra thì... em phải giúp đỡ 1 bà cụ bị lạc đường nên mới đến trễ ạ, em đã cố gắng rất nhiều để đến trường đó cô. Tại vì khi em đến thì công trường đã đóng rồi, em năn nỉ mãi mà các bác bảo vệ không chịu mở cổng cho em nên em mới phải treo tường vào. Mong cô thông cảm cho em

-Nó vừa nói vừa trưng ra bộ mặt đáng thương hết mức làm bà giáo viên trông thấy cũng đành phải cúi lòng cho vào. Thế là nó hí hửng vào chỗ ngồi, tiện thể đá lông nheo với Ngọc tỏ vẻ thành công. Nhỏ thấy thế cũng đáp trả rất nồng nhiệt 1 buổi học nhàm chán cũng nhanh chóng trôi qua. Cả trường ủa về đông như kiến vỡ tổ. Nó và ngọc đang rất khẩn trương ra về, vừa đi vừa bỏ lỏ thì bỗng có một bàn tay kéo nó lại. Bất giác nó quay lại xem đó là ai. Ô! Không phải là hot boy khối 12 đây sao? Nó và người này có qua lại quen biết với nhau đâu. Sao tự nhiên hôm nay lại muốn gặp nó nhỉ? Nó nhìn Minh với bộ mặt khó hiểu.

Nguyễn Quốc Minh: sở hữu khuôn mặt đẹp với nụ cười tỏa nắng, là hot boy khối 12, 1 cậu ấm của gia đình giàu có sở hữu 1 công ty bất động sản lớn (công ty Quốc Đông)

-Anh có chuyện muốn gặp em.

Nhận thấy mấy ánh mắt soi mói của mấy cô nữ sinh đứng gần, nó đẩy tay Minh ra:

- Xin lỗi! Anh nhận nhầm người rồi

- Đứng mà!

- Tôi đâu có quen anh

- Không lẽ em đã quên rồi sao? - Minh ngạc nhiên

- Quên gì chứ?

- Sáng nay đụng trúng anh, em vẫn chưa xin lỗi

- Vậy sao?

- Em mau quên vậy

Đúng là nó đã quên thật. Sáng nay, đi vội nên nó cũng chẳng để ý đến người mình đụng trúng là ai, chỉ cố gắng chạy thật nhanh lên lớp.

- Xin lỗi

Nó ném câu xin lỗi vào mặt Minh, đang định chuẩn thì bị cậu giữ lại.

- Chuyện gì nữa? - Nó tỏ vẻ khó chịu

- Em đúng là rất thú vị

Nó chẳng nói gì, cứ thế đi ra lấy xe. Gì chứ hotboy thì nó chẳng hứng thú chút nào. Đụng vào chỉ tổ đem thân ra mà làm mồi cho mấy con nhỏ cuồng hotboy mất xanh mớ đỏ. Vậy nên tránh càng xa càng tốt. Nó đang dắt xe ra ngoài, đang định ngồi lên thì... Ôi thôi, cái lốp xe của nó chính thức lâm vào tình trạng xẹp lép. Sao cuộc đời nó lại trở trêu đến mức này? Ngọc đã có việc phải làm nên giờ đây nó phải ngâm ngùi dắt bộ về nhà. Đang uể oải như còng hành héo thì Minh xuất hiện. Đáng lẽ nó phải vui vì tìm được vị cứu tinh mới phải, nhưng nhìn mặt nó bây giờ đủ biết là nó đang bất cần đời như thế nào. Minh nhìn nó, nở 1 nụ cười rất thân thiện:

- Xe hết hơi à? Nhà em ở đâu? Lên anh chở về cho

- Không cần.

Nó vẫn ung dung bước đi, chẳng thèm nhìn Minh lấy 1 lần. Minh thấy thế thì hơi hụt hẫng, 1 hotboy như anh, từ trước tới không 1 cô gái nào là không để ý đến, vậy mà nó lại có thể cự tuyệt anh như vậy. Đúng là không tầm thường. Tuy vậy, Minh vẫn cố gắng, kiên trì:

- Không sao đâu. Trời nắng thế này mà dắt bộ thì mệt lắm, đến bao giờ mới về được nhà.

- Ok! Nếu anh đã có lòng thì tôi cũng có dạ

Nói rồi nó nhảy lên sau cho Minh chở về, tiện thể rờn luôn xe nó về. Đàng xa, mấy cô gái mặt trát hàng tá phấn đang nhìn nó với ánh mắt "nảy lửa", tìm roi lộp bộp. Họ đã theo Minh từ lâu mà anh chưa liếc lấy 1 cái. Nay con nhỏ nhà quê kia quen anh chưa được bao lâu (chính xác là mấy giờ đồng hồ) mà đã được anh chở về nhà, họ không tức sao được. Nó ngồi đằng sau xe Minh, miệng nở 1 nụ cười thoải mái. Thực ra nó không hề có ý đi cùng Minh, nhưng bỗng nhiên nó lại nghĩ ra 1 kế trả thù mấy bà chị hôm trước dám kiếm chuyện dẫn mặt nó. Vậy là nó chấp nhận. Khi Minh chuẩn bị rẽ vào lối dẫn tới nhà nó, nó liền bảo anh dừng lại rồi nhảy xuống tự đi về. Bởi vì nếu như để bà nó nhìn thấy được nó về nhà với 1 người con trai, chắc chắn sẽ phản nản. Nhà nó tuy không giàu có như mấy cô tiểu thư nhưng từ nhỏ, nó đã được dạy dỗ khá chu đáo. Tuy nó đã sớm phá vỡ cái quy củ đó chỉ vì chúng quá gò bó nhưng cho dù vậy, nó vẫn mang 1 chút phong thái của 1 người con gái được đào tạo từ những quy tắc khắt khe. Trước khi đi, nó còn để lại 1 câu cảm ơn không mấy thiện chí cho Minh.

Hôm nay, mọi thứ vẫn vậy, ánh nắng, bầu trời, tiếng chim vẫn hoà quyện với nhau rải đều xuống khắp mọi nơi ở cái thành phố nhộn nhịp và đông đúc này. Giờ ra về, nó vẫn phải bon chen trong cái ngòi trường đông đúc này đến mềm nhũn cả người. Hôm nay, nó không về với Ngọc bởi lẽ nó có việc phải vòng qua hiệu sách 1 chút. Đang định trèo lên xe thì nó bị lỗi xềnh xệch vào 1 con đường nhỏ đến sa sầm mặt mày. Đến lúc bị ném ngã xuống đường, nhìn lên, nó mới chợt nhận ra gương mặt thân quen của mấy bà chị tóc lò xo, ánh mắt nhìn nó hùng hục như mấy con bò tót sắp ra trận, theo sau là mấy thằng đệ tử, nói đúng hơn là mấy tên sai vặt trông rất khí thế. Chỉ cần như vậy nó đã hiểu ra được vấn đề nhưng nét mặt vẫn rất bình thản, 1 người con gái trông rất đáng đá lên giọng:

- Con nhỏ nhà quê, mặt mũi rõ xấu xí mà dám trèo cao, quyến rũ anh Minh của tao, tao phải dạy cho mày 1 bài học cho mày chừa cái tật đi quyến rũ bạn trai người khác đi mà biết thân biết phận nhé.

Phạm Khánh Ly (17t), là 1 tiểu thư của 1 nhà giàu có, sở hữu công ty điện, lúc nào cũng tự cho là mình xinh đẹp nhất, theo đuổi Minh đã lâu nhưng vẫn chưa thu được kết quả.

- Tôi không quyến rũ, là anh ta tự tìm đến tôi - Haha, anh Minh đẹp trai của tao sao có thể tự tìm đến mày được chứ? Đúng là buồn cười quá đi mất

hahaha... -

Tuỳ chị thôi, người ta lúc nào chả ảo tưởng rằng người yêu của mình là tốt đẹp. À mà quên... Minh đâu phải bạn trai của chị, là chị tự ảo tưởng thôi mà.

-Mày nói sao? Con chó

Chát...

Bàn tay chị ta hạ cánh ngay giữa má nó, in hằn 5 ngón tay rõ nét trên khuôn mặt bầu bĩnh. Nhưng nó vẫn bình tĩnh, chẳng nói tiếng nào, chỉ khẽ nhếch môi tỏ ý khinh bỏ. Ly thấy vậy thì lại càng nổi điên, nâng cằm nó lên, chị ta ghé sát mặt nó:

-Cũng ghê đó, để xem mày chịu được đến khi nào. Tụi bay,... giải quyết nó thật gọn cho tao

Thế là đám con trai đằng sau chị ta nhào lên, người đâm đá, người túm áo, giật tóc,... Nó hoàn toàn không có khả năng chống cự, chỉ biết nằm im cho bọn nó hành hạ. Khi cảm thấy đã đánh đủ, Ly mới cho họ dừng lại. Nó bây giờ đã hoàn toàn mất đi ý thức, trước mắt hoàn toàn là mảng không tối đen, đầu tóc rối bù, máu từ miệng và các vết thương cứ thi nhau chảy ra. Chị ta thấy vậy thì nở nụ cười mãn nguyện, quay gót ra lệnh cho đám đàn em rời đi. Nó vẫn nằm đó, từ khoe mắt bắt đầu ứa ra thứ nước mặn chát- cái mà nó ghét nhất trên đời, bởi vì nước mắt chính là thứ làm cho nó trở nên yếu đuối nhất. Từ nhỏ, nó đã rèn luyện cho mình 1 tính cách mạnh mẽ, vui tươi để làm cái vỏ bọc chắc chắn nhất. Nó không muốn bất kì ai thương hại, nên mỗi khi ảm ức, nó sẽ chui vào góc phòng ngồi bó gối khóc 1 mình. Vì vậy khi này, dù bị đánh thế nào, nó cũng nhất quyết cắn răng chịu đựng, không rơi 1 giọt nước mắt nào. Từ trên trời, từng giọt nước mắt lạnh bắt đầu nối tiếp nhau rơi xuống. Lại là mưa. Nó bỗng dưng nhớ đến cái ngày đó, cái ngày mà nó bị đám bạn nhà giàu chê cười, bắt nạt chỉ vì không phải tiểu thư nhà giàu. Nó đã khóc, khóc rất nhiều, rất nhiều. 1 chuyện tưởng chừng không mấy quan trọng lại làm cho nó rơi nhiều nước mắt đến vậy. Bởi vì nó thương cho chính mình, lại hận số phận, sao lại cho nó sinh ra trong 1 gia đình như vậy hận cả ba mẹ nữa. cho dù nó yêu ba mẹ rất nhiều. Cho dù nó biết ba mẹ không có lỗi, ba mẹ đã cố gắng cho nó 1 cuộc sống đầy đủ, đáp ứng mọi yêu cầu của nó. Và hôm đó, trời cũng mưa rất to. Những giọt nước mưa lạnh ngắt cứ thế rơi xuống, hoà với nước mắt của nó. Trong cơn mê man, nó cảm nhận được hơi ấm, rất quen thuộc, đôi mắt nặng trĩu từ từ khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nhặt phải của nợ

Ánh nắng tinh nghịch chiếu qua cửa sổ vào 1 gian phòng với màu xanh dương là chủ đạo, nó vừa mở mắt 1 cách khó nhọc thì đã bị nắng làm cho chói lóa. Nó khẽ cựa mình, toàn thân đau ê ẩm, đôi mắt trong sáng mở to hết cỡ để nhìn thật kĩ căn phòng xa lạ "Đây là đâu?". Bộ não cố gắng tua lại những gì đã diễn ra mặc dù đầu đau như búa bổ. Bỗng cửa phòng bật mở, 1 thân hình với chiều cao không mấy khiêm tốn. Không... Phải gọi là quá xa xỉ, ngạo nghễ bước vào. Nó quan sát thật kĩ gương mặt của người này. Rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi. Nhưng ở đâu nhỉ?

- Tỉnh rồi sao?

Gật

- Không cần nhìn tôi kĩ vậy đâu

Nó chợt giật mình quay trở về thực tại mới biết là từ này đến giờ mình vẫn nhìn hán ta đắm đuối. Nó chửi ngai:

-Anh là ai? Sao tôi lại ở đây?

- Trần Thiên Duy. Tôi thấy cô ngoài đường nên nhặt cô về đây

- Tôi ngủ bao lâu rồi?

- 3 ngày

- Hả??? 3 ngày rồi sao? - Nó nhảy dựng lên, quên mất là mình đang bị thương. Kết quả là nó nấn mặt kêu oai oái.

-Chết rồi! Cuộc đời tươi đẹp của tôi.

Nó khóc oà như 1 đứa trẻ con. Xưa nay nó đi chơi lâu 1 tí đã đủ làm bà nó xục xạo khắp mọi nơi đi tìm, lòi về chửi xa xả rồi đánh cho 1 trận. Đàng này lại những 3 ngày nó mất tích không về nhà, chắc bây giờ bà nó đã báo công an tìm trẻ lạc rồi cũng nên. Cộng thêm cái vụ đi đánh nhau rồi ở cùng với giai (theo cách nói của người ngoài) thì phen này chỉ còn nước cấp đồ ra đường mất. Hán thấy nó khóc như vậy thì đứng nhìn như chiêm ngưỡng động vật lạ mới rút từ trên sao Hoả xuống. Nó khóc 1 hồi chán, mở mắt ra thấy hán đang nhìn mình. Mặt nó nóng bừng vì xấu hổ, tưởng như có thể dán gín 1 quả trứng:

- Nè! Tôi biết tôi đẹp. Lúc khóc thì lại càng mỹ miều hơn. Nhưng anh cũng không nên lợi dụng như vậy chứ?

- Lợi dụng?
- Đúng! Anh không biết đồ tôi nín sao?
- Không
- Anh chưa đồ bạn gái bao giờ sao?
- Tôi không có bạn gái
- Hay là đồ trẻ con
- Tôi là con 1. Cũng chưa có con

Sặc... Nó muốn đập đầu vào gối tự tử với tên này mất thôi. Người gì mà kì vậy? Mặt thì khá được, mà nói thẳng ra là quá đẹp lun. Nhìn những vật dụng cũng như cách bày trí căn phòng này, đủ biết túi tiền của hắn to như thế nào. Vậy sao đến giờ vẫn chưa có bạn gái? Ăn nói thì ngắn gọn đến mức cộc lốc làm người ta không nói thêm được câu nào. Nhưng thôi, nó không quan tâm. Việc nó cần làm bây giờ là chuẩn bị đối mặt với những thứ sắp xảy ra.

- Tôi muốn đi về nhà-nó có vẻ quyết tâm
- Nếu cô muốn thì cứ việc

Nó cố gắng dùng hết sức bình sinh lê ra ngoài mép giường để đặt được 2 chân xuống sàn nhà. Chỉ ngần đó thứ thôi cũng có vẻ là 1 việc làm quá sức đối với nó. Dĩ nhiên, nó chẳng nhích được mông khỏi giường 1 cm nào cả vì cổ chân nó đau buốt, toàn thân rùng rờ như bị mất hết sức lực. Lúc này, nó chợt nhận ra rằng tình trạng tồi tệ hơn nó nghĩ. Trong khi đó, hắn vẫn đứng 1 bên nhìn nó thản nhiên, rồi phun ra 1 câu làm nó muốn thổ huyết:

- Sao chưa đi?
- Tôi không đi được-Mặt nó buồn hiu(dù là đang vô cùng bức tức)

Bỗng nhiên, đầu nó lơ lên 1 ý nghĩ thật táo bạo. Nó ngược lên nhìn hắn bằng đôi mắt long lanh:

- À....ờ.....tôi có chuyện muốn nói
- Nói!

-Anh cho tôi ở lại đây 1 thời gian nhé. Tôi ăn rất ít, ở cũng chẳng đáng bao nhiêu. Tôi thông minh và cũng biết rất nhiều việc nữa(t/g:quảng cáo sản phẩm ghê quá ==)

-Tôi không cần thêm người giúp việc-Hắn trả lời 1 cách phũ phàng -.-

-Vậy anh yêu cầu gì?Chỉ cần trong khả năng của tôi,tôi nhất định sẽ làm.Đi mà....Tôi biết anh vừa đẹp trai,vừa rất rất hào phóng mà.....-Nó bám chặt lấy 1 cánh tay hắn dùng giằng,2 mắt tròn xoe nhìn hắn sáng loá như đèn pha ô tô

Nhìn nó như vậy hắn bỗng dừng lại thấy buồn cười,nhưng may sao nhịn được.Đã khá lâu rồi,không ai cầu xin hắn 1 cách trẻ con như vậy.Cô gái này làm hắn nhớ lại 1 mảnh kí ức

- Tôi có 1 điều kiện
- Là cái gì vậy?-Nó thấy hơi lo lo,lúc này mong hắn cho ở lại mà nó nói hơi quá đà,bây giờ thì không kịp hối hận rồi T^T
- Khi nào cần tôi sẽ nói

Hắn làm ra vẻ bí ẩn làm nó càng nghi ngờ.Không biết hắn đang có âm mưu gì nữa đây?Nó chợt rung mình 1 cái,nó bỗng thấy lo cho số phận của mình quá.Liệu hắn có bắt nó làm điều gì bậy bạ nữa không?Nó chỉ muốn có thêm thời gian để nghĩ cách ứng phó với bà khi về nhà thôi mà.Bà mà biết nó đi gây chuyện rồi ở nhà người lạ những 3 ngày chắc nó chỉ còn nước cuốn gói ra gầm cầu kiếm kế mưu sinh mất.

Buổi tối,căn biệt thự vô cùng yên tĩnh,ngay cả tiếng dế kêu cũng không có.Có chăng chỉ là tiếng mấy chị giúp việc vừa làm vừa thì thầm to nhỏ với nhau về mấy chuyện mình mới nghe được hay hóng được từ người khác

Cửa phòng nó bật mở,vẫn cái dáng điệu ngao nghể tay xỏ túi quần,hắn bước vào và ngay lập tức 1 cảnh tượng bất bình thường đập ngay vào mặt hắn.Nó nằm sóng soài,lê la bò lét dưới sàn nhà với 1 bộ mặt nhăn nhó như bà già 80==!Tay chân cứ luống cuống như con mèo ăn vụng bị bắt quả tang mà không biết chui vào đâu.Hắn vẫn chỉ có 1 chữ:

-Sao?

Nó lúng túng không biết trả lời thế nào.Cái đầu non nớt chỉ kịp nghĩ ra 1 lí do rất chi là ""củ chuối"":

-Tôi.....tôi....bắt....bắt gián....hề hề

Nó cố nặn ra nụ cười tự nhiên nhất nhưng khi ra khỏi miệng lại trở thành cực vô duyên

Hắn nhìn nó với bộ mặt ""tình queo"" làm nó im bật.Hắn là 1 thiếu gia nhà giàu,dĩ nhiên thích sạch sẽ,tuyệt đối là đàng khác.Mấy người hầu ngày nào cũng phải làm việc cật lực.Có bói cả ngày trong nhà hắn cũng chưa chắc tìm ra nổi 1 cái râu chứ đừng nói 1 con gián.Tuy không biết nó đang định giờ trò gì,hắn vẫn bình thản như tin vào cái lí do củ chuối đó của nó:

-Tiếp tục đi!

Hắn quay lưng định đi ra.Biết không thể qua mặt hắn,nó đành khai tuốt ra:

-Tôi.....tôi....muốn...muốn....đi vệ....sinh!

Nó đỏ bừng mặt,đầu cúi gằm xuống giống như là sàn nhà có nam châm vậy.Hắn thì vẫn làm như chuyện chẳng liên quan gì đến mình cả,vứt lại 1 câu rồi ra ngoài:

-Tôi sẽ quay lại sau

""Thảm rồi!Mình ăn ở có xấu xa đâu mà sao lại tội nghiệp thế này?""Nó than than trách phận rồi lại cần mẫn tiếp tục hành trình như 1 chú ốc sên 10"sau,nó đã lê được cái thân tàn về giường,vừa thở vừa than khóc kêu trời

Cạnh....

Cái bộ mặt mà nó không mong đợi lại xuất hiện trong phòng nó thêm 1 lần nữa.Hắn cất giọng lạnh băng:

-Cảnh sát đang tìm cô khắp nơi

-Tôi biết-Nó vẫn bình thản

-Cô không về?

-Tôi sẽ về,nhưng không phải lúc này.

Hắn thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa.Mặc dù không hiểu vì sao nó không chịu về nhà:

-Uống thuốc!-Hắn đi lại cái bàn cạnh giường lấy ra 1 túi thuốc bột chẳng ném cho nó

-Không!-Nó lập tức co rúm người vào chăn

-Tùy cô-Hắn phải về phòng làm việc,không có thời gian dây dưa nhiều với người con gái rắc rối này

Đêm khuya,không gian yên tĩnh bao trùm lên ngôi biệt thự.Hắn cuối cùng cũng đã xong việc.Công việc bừa bộn làm hắn khá mệt mỏi.Định mở cửa phòng đi xuống nhà uống nước,hắn bỗng nghe thấy tiếng động kì lạ phát ra từ phòng nó

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đại thiếu gia dê xồm

Hắn khẽ vận tay nắm cửa đi vào phòng nó. Trên giường,nó cuộn chần quanh người thành 1 cục,không ngừng run rẩy,thi thoảng lại rên lên khe khẽ.Hắn tiến lại gần lật mạnh chăn ra,nó nằm co quắp lại,người nóng như hòn than.Hắn là hậu quả của việc tối nay cứng đầu không chịu uống thuốc đầy mả.

Vẫn với động tác thô bạo,hắn xốc nó dậy rồi nhét hết toàn bộ mấy viên thuốc vào miệng bắt nó nuốt xuống.Nó đang mơ màng nên cũng không thể phản kháng.Cho dù đang vẫn nhũn chặt mảy,cổ gắng nuốt xuống.Hắn đặt nó nằm trở lại giường rồi đi lấy 1 chậu nước lạnh kèm theo 1 cái khăn.

Màn đêm u ám cuối cùng cũng chịu nhường chỗ cho ông mặt trời toả ánh sáng chói lóa xuống vạn vật.Và ngày mới bắt đầu trong căn biệt thự xa hoa này bằng tiếng hét chói tai,sau đó là hàng loạt những tiếng chí chèo chanh chua như đám làm người nghe muốn ""chảy nước dãi"".

Trong phòng nó,không khí đang rất sục sôi náo nhiệt,trần đầy tinh thần chiến đấu.Miệng không ngừng la hét,những chiếc gối,vật dụng linh tinh được nó tận dụng 1 cách triệt để làm thứ vũ khí tối tân đánh thẳng kẻ thù:

-Cái đồ biến thái,cái tên vô lại bỉ ổi dê xôm.Sao anh dám mò vào phòng của tôi?Anh có mục đích gì?Tôi tưởng anh tốt đẹp thế nào,hoá ra cũng chỉ là 1 tên bệnh hoạn.

Nó cứ nhăm vào cái mặt đẹp trai lai láng của hắn mà phang tới tấp.Vừa ồm dậy mà chẳng biết nó lôi đâu ra sức lực để la hét,đánh đấm khoẻ thể.Và cuộc chiến này sẽ còn kéo dài lê thê nếu như hắn không giật lấy cái gối trên tay nó ném đi và quát lên:

-Im miệng!

Không gian bỗng trở nên im bất lạ thường,tương như có thể nghe thấy tiếng bước chân của 1 con kiến nào đó may mắn bám trụ được ở đây vì sự sợ sảy của người hầu.Tiếp theo sau đó là:

-Hức.....hức....huhuhuhu

Lúc này,toàn bộ người hầu trong căn biệt thự đang chen chúc nhau ngoài cửa.Họ dĩ nhiên không thể xông vào mà chỉ dám ghé tai nghe ngóng động tĩnh bên trong vì sợ rằng sẽ sớm ngày bị chủ nhân hốt ra đường.Con giận dữ của hắn đã bốc lên ngút trời:

-Nín!

1 Tháng 2 lúc 16:13 · Gửi từ điện thoại di động

Lãnh Thiên Hải Băng

Nó không những không nghe lời,thậm chí còn rống to hơn,như thể muốn cho toàn thiên hạ này biết được sự thật vậy.Cuối cùng,hắn lao ra ngoài rồi phóng xe đi.Ở lại đây thêm 1 lúc nữa chắc chết vì tăng xông mất.Mấy người hầu thấy hắn đi ra thì giật thót,nhanh chóng giải tán đi làm việc.Nó khóc chán rồi cũng đành nín,bây giờ mới thấy hơi mệt.

Đến tối hắn mới về,mặt vẫn không vui hơn là mấy đi thẳng lên phòng.Hàn khí toả ra từ người hắn làm cho người hầu bê bữa tối vào run như lên cơn sốt rét,trán lấm tấm mồ hôi hột mà nhanh nhanh đi ra.

Buổi tối,nó đang chán ngán ngồi trong phòng thì nghe được mấy tiếng thì thầm của người hầu trong nhà:

-Này!Cô bé được thiếu gia mang về,sáng nay lại dám to tiếng nói thiếu gia là tên dê xôm biến thái đấy.

Nó chợt chú ý đến cuộc đối thoại này.Không gian cũng không quá ồn ào nên cũng có thể dễ dàng nghe được.Bà cô kia tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên:

-Thật vậy sao?Nghe nói thiếu gia là người được nuôi dạy chu đáo từ nhỏ,là người thừa kế sáng giá của Tập đoàn Thiên Quân.Sao có thể là 1 kẻ lưu manh như vậy chứ

-Nhưng mà sáng nay,tôi còn nghe thấy thiếu gia to tiếng với cô bé đó nữa

Người kia lại càng tỏ ra ngạc nhiên:

-Thật không thể tin nổi.Thiếu gia thường ngày âm trầm ít nói lại đi bắt nạt 1 cô bé yếu đuối

2 người phụ nữ vẫn đang say sưa với câu chuyện của mình,lời qua tiếng lại thì bỗng xuất hiện 1 giọng nói thứ 3 đầy uy lực:

-Mấy người không lo làm việc chăm chỉ lại ở đây nhiều chuyện.Cẩn thận cái miệng của các người đấy

2 người kia giật thót,nhưng dù vậy vẫn cố gắng bào chữa cho mình:

-Quản gia Vũ,chúng tôi cũng chỉ thấy hoang mang trước sự việc này thôi.Ông thử nghĩ xem,làm việc cho 1 chủ nhân thiếu đạo đức thì liệu có thể an tâm hay không?

-NÓI BẬY!Tôi đi theo thiếu gia đã nhiều năm,chưa từng bị đối xử tệ bạc.Các người đừng có mà ăn nói xằng bậy

-Vậy quản gia Vũ,ông giải thích sao về chuyện sáng nay?

Cuộc nói chuyện của 3 người đã bắt đầu trở nên gay gắt hơn.Quản gia Vũ trên mặt bắt đầu có chút phức tạp,hạ giọng nói:

-Chuyện sáng nay,có thể chỉ là hiểu lầm.Đêm hôm qua cô bé kia lên cơn sốt cao,chính mắt tôi đã trông thấy thiếu gia tận tình chăm sóc.

-Sao cơ?Thiếu gia chăm sóc người ốm?

2 người mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau,không tin vào tai mình.Họ chưa bao giờ dám tưởng tượng,chủ nhân của họ nếu như chăm sóc người ốm thì sẽ như thế nào.Mà nó ở trong này thì cũng đang muốn nổ cái đầu.Những lời quản gia Vũ vừa nói,nếu như là sự thật.....Nó lăn lộn trên chiếc giường lớn,không biết nên làm gì bây giờ

Nửa đêm,nó vẫn trần trọc không yên.Những lời quạu gia Vũ nói lúc tối cứ ong ong trong đầu.Nó vùng dậy tập tễnh đi ra rồi rón rén mở cửa.Từ trong phòng hắt,tiếng bàn phím laptop vẫn vang lên đều đặn.Nó chợt thấy nóng lòng,tình cảnh không khác gì con kiến đang trong chảo nóng.Trong đầu nó,cuộc đấu tranh tư tưởng vẫn tiếp tục diễn ra quyết liệt.

Bỗng thấy chị giúp việc quen thuộc vẫn hay mang cà phê lên cho hấn mỗi tối,nó vội vàng lao ra:

-Em chào chị

Chị giúp việc giật bắn đến nỗi muốn ném luôn tách cà phê đi.Dần dần mới lấy lại được khuôn mặt bình tĩnh,kính cẩn đáp:

-Dạ,tiểu thư có gì sai bảo?

Nó ậm ừ đến nửa ngày mới có thể mở lời:

-Chị mang cà phê lên cho anh ta sao?

Dường như giúp việc ở trong nhà này đã được huấn luyện rất kỹ càng.Ai cũng phải có thái độ nghiêm trang khi làm việc hoặc nói chuyện,trừ khi không có mặt của gia chủ mới có thể thoải mái.Chị giúp việc mặt vẫn không cảm xúc,từ tốn trả lời:

-Tiểu thư,tên đầy đủ của thiếu gia là Trần Thiên Duy.Tách cà phê này,đúng là để mang vào cho thiếu gia.

-À...vâng,vậy chị có thể để em thay chị mang tách cà phê này vào cho hấn ta.....à,cho Thiên Duy được không?

-Nhưng....thiếu gia chưa đồng ý.Tôi sợ....

Chị giúp việc nhú mày tỏ vẻ khó xử.Nhưng nó đã nhanh nhẩu cắt ngang,hùng hồn tuyên bố:

-Chị cứ yên tâm.Nếu như có chuyện gì,em sẽ chịu trách nhiệm

Rồi không để chị giúp việc phải suy nghĩ thêm,nó đã nhanh nhẹn đỡ lấy cái khay rồi đi thẳng.Chị giúp việc thấy vậy cũng đành ngậm ngùi quay gót.

Sau thời gian tương đối dài đứng ngoài hít vào thở ra lấy tinh thần,nó mới dám gõ cửa

Cộc....cộc....

-Vào!

Giọng điệu này làm cho nó tụt mất 2/3 tự tin ==! Nó mở cửa rón rén bước vào

Hấn đang chăm chú làm việc nên không để ý gì đến nó,còn nó thì cứ đứng ì ra đó chẳng biết nên làm gì.Hấn bỗng có cảm giác kì lạ,sao người hầu hôm nay không ra ngoài ngay sau khi hoàn thành nhiệm vụ? Ngắc đầu lên,hấn chợt trông thấy nó

-Cô vào đây làm gì?

Giọng nói của hấn vốn không dễ chịu,cộng thêm ánh mắt thăm dò dán lên đôi phương làm nó bỗng chốc cảm thấy hồi hộp và áp lực vô cùng.

-....Tôi có chuyện muốn hỏi anh

-Nói

-Hôm qua....có phải....tôi lên con sốt cao....rồi...anh thức cả đêm để chăm sóc tôi không?

Hấn lặng im 1 hồi không nói gì làm nó bắt đầu bối rối.Nếu như những lời kia là do quạu gia Vũ nói ra để biện hộ cho hấn,vậy không phải nó đang tự đào hố chôn thân rồi sao? ""Ồi! Sao thường ngày mình thông minh rạng ngời mà sao giờ lại ngu thế này?Huhuhu"" Nó thầm than khóc trong lòng.

Nhưng nó đâu biết rằng hấn lại đang suy nghĩ xem làm sao nó biết được.

-Nói! Làm sao cô biết được?

Chết rồi,nó quên không chuẩn bị sẵn cách đối phó,gìơ biết trả lời sao?Đĩ nhiên,nó chẳng thể nói là mình đi nghe trộm,nếu không thì cả nó và 3 người kia từ giờ sẽ khó sống lắm đây.Nó ngo ra 1 lúc mới tỉnh táo bịa đại 1 lí do cho mình:

-À...là tối hôm qua,tôi có cảm giác mình bị sốt,rồi ai đó chăm sóc cho mình....nên tôi nghĩ là anh....nên tôi mới tìm anh để xác thực....là như vậy đây

Nó vừa nói vừa kèm theo ánh mắt và hành động khua tay múa chân để tăng tính thực tế.Nhưng nếu hấn tin vào điều nó nói chắc hấn đã không phải là Trần Thiên Duy.Tối hôm qua nó ngủ li bì,sáng nay còn dám lớn tiếng kêu hấn dậy xôm.Sao giờ lại tự nhiên thông suốt như vậy? Tuy thế,hấn cũng không muốn hỏi thêm,chỉ ừ cho qua chuyện.

Chắc là cũng chỉ có nó mới ngây thơ tin vào chuyện này mà không có chút nghi ngờ gì.Nó bay nhảy khắp căn phòng của hần,lục tung đồ đạc và cái giá sách cao ngất ngưỡng,miệng liến thoắng:

-Ê! Phòng của anh rộng thật đó.Cái giá sách này cao thật.Mấy quyển sách này viết gì vậy?

Nó chợt nhìn thấy 1 quả cầu pha lê được đặt cẩn thận ở tủ đầu giường.

-Oa...cái này đẹp quá!

2 mắt nó sáng rỡ,xem xét quả cầu bằng pha lê 1 cách thích thú,miệng không ngừng nở nụ cười.

Bỗng hần tiến đến gần nó từ đằng sau rồi giật lại quả cầu

-Nè! Sao anh keo kiệt vậy? Cho tôi xem 1 chút cũng không được sao?-Nó xụ mặt

-Về

Hần kéo tay nó ra ngoài phòng,định đóng cửa lại

-Khoan đã

Nó kịp thời lấy tay chặn cửa lại

-....Chuyện sáng nay....xin lỗi

-Ngủ

Hần bỏ lại 1 chữ cộc lốc rồi đóng cửa phòng để lại nó bên ngoài đành lủi thủi đi về

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ngã rẽ bi ai

Từng ngày từng ngày cứ trôi qua,bây giờ tâm trí nó thực sự rất rối ren,không biết nên đối mặt với bà như thế nào.Nó dẫn lên thăm cỏ xanh rì,ngắm nhìn những bông hoa rực rỡ trong vườn,thường thức làn gió mát rượi trong cái khí trời nóng bức mùa hè.Bỗng,nó cảm thấy có gì đó không đúng.Quay lại đã thấy hần đứng lù lù đằng sau mình:

-Ôi trời ơi!Anh là người hay ma vậy?Sao đi mà chẳng có tiếng động gì cả?Muốn tôi truy tìm mà đột tử hả?

Hần không nói gì,ngồi xuống chiếc ghế ở gần đó bắt chân chữ ngũ.Cái điệu bộ này nó chỉ muốn nhảy vô đám cho hần mấy phát

-Anh không đi làm việc lại chạy ra đây làm gì?Làm chướng mắt người khác

Nó vừa nói vừa lườm nguýt hần,tuy nhiên câu sau chỉ dám lù bầu trong miệng vì sợ hần nghe được

-Tôi làm gì còn cần cô có ý kiến sao?

-Không có.Ai dám có gan mà ý kiến chứ?

Nó khó chịu vật mấy bông hoa,không thèm để ý gì đến hần nữa.Nhưng bỗng từ đâu,1 con chó lông xù béo núc ních chạy đến dụi vào chân nó.Chú chẳng có gì là sợ cả,cứ làm như nó là người quen vậy.Nó vốn rất cưng nể con chó béo ú nên tỏ vẻ rất thích thú:

-Anh cũng nuôi chó sao?

-Nó là thú cưng của mẹ tôi

-Vậy mẹ anh đâu rồi?

-Bà sang Mỹ rồi ném nó cho tôi

Hần thế kia,dĩ nhiên là ghét vật nuôi rồi.Con chó này,chắc cũng là người hầu chăm sóc.Chứ nếu như để hần chắc đã bóp chết luôn rồi ==!

-Nó tên gì vậy?-Nó vuốt ve bộ lông mượt mà của chú cún đáng yêu

-Bi.Mẹ tôi gọi nó như vậy

-Hèn gì nhìn nó tròn vo 1 cục-Nó phán 1 câu "'xanh ròn'"

-.....

Bi có vẻ rất thích nó,cứ nhảy cẫng lên làm nó mất thăng bằng,ngã chổng vó ra bãi cỏ.Nó bực tức ngồi dậy rượt theo Bi,cả 2 quần nhau túi bụi làm căn biệt thự nhộn nhạo lên.

Buổi chiều,nó lười biếng nằm ườn trên chiếc giường êm ái.Mấy ngày nay,nó vẫn đang cố gắng nghĩ cách quay về nhà.Khỏi bệnh rồi thì không thể ở li nhà người ta được nữa.Nó vò đầu bứt tóc,lăn lộn trên giường thì bỗng giật thót khi cửa phòng bật mở.Không biết với người ta thì thế nào,còn với nó thì hẳn chẳng thêm gõ cửa

-Anh xông vào đây làm gì vậy?-Nó nhìn hấn với ánh mắt "'phòng thủ'"

-Tôi nay phải ra ngoài.Tôi cho cô 5" chuẩn bị

Nói là chuẩn bị ra ngoài nhưng bộ dạng nó chẳng khác ở nhà là mấy.Hấn chỉ liếc nó 1 cái mà không nói thêm gì

-Đi

Nó lật đật chạy theo hấn ra xe rồi ngồi vào ghế phụ,còn đang loay hoay thắt dây an toàn thì hấn đã phóng xe như bay trên đường làm nó suýt lên con tăng huyết áp.Nó ôm chặt lấy ghế,miệng không ngừng hú hét,mắt nhắm tịt lại:

-ÁÁÁ.....Anh định cho tôi thăng thiên sớm đây à?Chạy chậm thôi.Cuộc đời tôi còn đang sắc xuân phơi phới,tôi còn chưa có mối tình đầu.Tôi không muốn chết chung với anh đâu

Nó khua tay chân loạn xạ làm hấn mất bình tĩnh:

-Ngồi im

Thế là nó không dám ngo ngoe,chỉ có thể dính chặt vào ghế như keo dính chuột,lòng thâm cầu trời sẽ không bị văng ra ngoài.

KÉTÍT.....

Tiếng phanh xe vang lên chói tai.Nó lao đảo bước xuống xe,mặt xanh như tàu lá.Xung quanh trời đất quay mòng mòng,nó chạy đại đến 1 cái chân cột điện rồi nôn thốc nôn tháo.Đi với hấn đúng là cực hình.

-Vào!

Cái giọng điệu đó làm nó tức muốn học máu.Nó tàn tạ như vậy là do hấn,vậy mà ai kia chẳng chút mảy may để ý như mình hoàn toàn không liên quan.Nó mang theo cái đầu "'bốc khói"' hậm hực đi theo hấn.

Con giận dữ của nó cũng đã nhanh chóng "'bốc hơi"' mất thay vào đó là 1 bộ mặt vô cùng ngạc nhiên,miệng nó cứ há hốc đến nỗi quai hàm muốn rớt ra ngoài.

Trước mắt nó đây là cửa jàng thời trang nổi tiếng bậc nhất của cả nước với những mẫu trang phục độc quyền hàng đầu thế giới: Shop thời trang phụ kiện Janifi-nơi mà nó chỉ có thể biết đến qua các tạp chí thời trang danh giá.

Nó vừa đi theo hấn vừa không ngừng ngó nghiêng 4 phía.Nếu không phải hấn dẫn nó vào thì chắc cả đời này việc đặt chân vào đây cũng vẫn chỉ là mơ ước của nó thôi.Quả đúng là shop thời trang danh tiếng,cách bày trí trông cũng rất bắt mắt.Những chiếc đèn chùm pha lê toả ánh sáng vàng nhạt dịu nhẹ càng làm cho các bộ trang phục thêm phần lộng lẫy.Ồ đây,mọi thứ đều sáng loáng.

Hấn vừa bước vào thì đã có 1 cô gái vô cùng xinh đẹp và quyến rũ bước ra chào đón,cười nói vui vẻ.Cô gái đó có 1 vẻ đẹp vô cùng quý phái và sang trọng: Mái tóc màu hoàng kim được uốn lượn sóng,chiếc váy đen bó sát người tôn lên đường cong và nước da trắng mịn.Chiếc váy đó nhìn qua chắc cũng tầm mấy trăm triệu rồi.Ngoài ra cô gái đó còn trang điểm và đeo 1 bộ trang sức kim cương nhìn rất lộng lẫy.

Nó nhìn mà ngưỡng mộ đến phát ghen tị.Nhìn lại mình 1 lượt,nó muốn té xỉu luôn.Nếu nói cô gái kia là thiên nga,thì chắc nó là vịt con xấu xí rồi.

-Duy! Cô ấy là ai vậy? Nhìn không giống thiên kim nhà nào cho lắm-Cô gái kia nhìn nó với ánh mắt không biết là chào đón hay là khinh thường nữa

-Jenny,xử lí cho tốt

Hấn đẩy nhẹ nó đang ngơ ngác như nai tơ sang phía cô gái được gọi là Jenny kia.Nếu nó nhớ không nhầm thì đây chính là nhà thiết kế thời trang,chuyên gia trang điểm và làm tóc đứng top đầu thế giới.

- Tài năng của em, anh còn phải nghi ngờ sao?

Jenny trả lời đầy tự tin rồi dẫn nó đi vào bên trong. Toàn bộ trang phục và trang sức, phụ kiện ở đây đều là do cô ấy thiết nên. Jenny đưa cho nó nguyên đồng đồ rồi bắt thử từng cái một. Chọn xong đồ lại bị lôi đi trang điểm và làm tóc. Nó thực sự hết hơi.

Cuối cùng, cuộc chiến cũng kết thúc. Jenny từ từ kéo tấm rèm lên, nó xuất hiện với 1 hình dáng hoàn toàn khác. Đến nó cũng phải bất ngờ, không nhận ra cô gái trong gương chính là mình: Mái tóc hạt dẻ tự nhiên dài ngang lưng được uốn xoắn phần đuôi trẻ trung, nữ tính, chiếc váy ren trắng dài đến đầu gối với chiếc nơ đen xinh xắn ở thắt lưng càng tôn lên vẻ trong sáng thuần khiết của nó.

Hắn cũng đã chọn cho mình 1 bộ vest đen lịch lãm và sang trọng trông rất cuốn hút. Nó vốn là người rất ghét mặc váy từ nhỏ nên giờ có hơi ngượng ngùng, luống cuống. Hắn tiến đến kéo tay nó ra xe rồi phóng đi, còn Jenny chỉ biết lắc đầu.

- Chúng ta đi đâu vậy? Tại sao phải chuẩn bị cầu kì như thế?

- Chỉ là 1 bữa tiệc xã giao bình thường

- Dự tiệc? Nhưng tôi không đi dự tiệc bao giờ, không biết phải làm gì

- Không cần nói nhiều, chỉ cần cười là đủ

- Ồ....

Sau 10" ngồi yên vị trên xe, chiếc xe của hắn dừng lại trước 1 khách sạn 5 sao. Trước cửa khách sạn, có rất nhiều nhà báo và phóng viên đã đợi sẵn ở đó. Nhận ra chiếc xe vừa đi vào là của đại thiếu gia Tập đoàn Thiên Quân, họ lại càng khẩn trương quay phim chụp ảnh.

Lần đầu tiên đối mặt với sự việc này, nó không khỏi hồi hộp, tim đập liên hồi. Khi cả 2 bước xuống xe, hắn liền lấy tay nó khoác vào tay mình làm nó phần nào yên tâm hơn, nở nụ cười tự nhiên nhất có thể rồi đi vào khách sạn.

Bên trong khách sạn, không khí đang rất náo nhiệt. Buổi tiệc này đa số toàn là người có máu mặt trong giới kinh doanh, lão luyện trên thương trường. Thấy 2 người bước vào, họ không khỏi chú ý, đầu đó vang lên tiếng xì xào bàn tán, ngưỡng mộ có, bói bác cũng có, mà tập trung xoay quanh cô gái trẻ đi cùng Trần Thiên Duy.

Khi cả 2 bước vào, liền đi chào hỏi rất nhiều người. Trong đó có 1 chàng trai với vẻ đẹp vô cùng lãng tử, nhìn cách ăn mặc và nói chuyện, có thể thấy anh ta là 1 "cậu ấm" phong lưu và đào hoa. Anh ta là Trịnh Minh Phong.

*Trịnh Minh Phong: 17 tuổi, con trai chủ tịch Tập đoàn Anh Phong chuyên ngành cơ khí máy móc. Là 1 thiếu gia nổi tiếng ăn chơi, được coi là sát thủ tình trường, tiêu tiền rất phóng khoáng và là đối thủ của Trần Thiên Duy trong giới xã hội đen.

Lúc này chỉ còn có 3 người, Minh Phong nở nụ cười nửa miệng với Thiên Duy nhưng mắt lại liếc sang Linh Nhi.

- Thiên Duy, hẳn là anh không quên giao dịch giữa chúng ta chứ? Thỏ con xinh xắn này, tôi thấy cũng được đấy

Câu nói đó làm toàn thân nó ớn lạnh, da gà da vịt nổi lên từng đợt. Còn hắn thì mặt vẫn bình thản:

- Không được!

- Anh nên nhớ rằng thứ đó chỉ có chỗ tôi mới có. Còn anh, nếu không có thì chắc cũng không dễ dàng gì. Và tôi, chỉ chấp nhận cô gái này thôi

Hắn khẽ nhíu mày im lặng. Bên cạnh, nó bất an siết chặt lấy tay hắn mạnh hơn. Nhưng... hắn gỡ tay nó ra, đẩy nhẹ về phía Minh Phong rồi quay lưng bỏ đi.

Nó hoảng sợ định chạy theo nhưng Minh Phong đã nhanh chóng giữ chặt nó lại. Nó cố gắng vùng vẫy nhưng vô ích:

- Thả tôi ra. Thả ra - Nó nhìn Minh Phong với ánh mắt tràn ngập băng lãnh

- Đừng dữ dằn như vậy. Em giờ đã là của tôi rồi. Ngoan ngoan nghe lời tôi rồi em sẽ được sung sướng

Minh Phong nở nụ cười đều đặn rồi nhanh chóng kéo nó vào thang máy gần đó nhân lúc mọi người không để ý.

Nó cố hết sức hất cánh tay ghê tởm của hắn ra khỏi người mình, nhưng cửa thang máy đã nhanh chóng đóng lại trước sự bất lực của nó. Minh Phong lôi nó vào 1 căn phòng đã đặt sẵn rồi khoá trái cửa, thô bạo ném nó ngã xuống giường. Để đem được cô gái này lên đây, anh ta tốn không ít sức lực, nhanh chóng đè nó dưới thân mình mà hôn hít. Nó không thể làm gì được vì tay chân đều đã bị khoá chặt, chỉ cố nhích người tránh né. Sắc mặt nó trắng bệch, nước mắt từ khoé mi bắt đầu lăn dài, miệng không ngừng van xin:

- Tôi xin anh, xin hãy buông tha cho tôi, xin anh thả tôi ra.....

Nhưng lời cầu xin của nó như đến tai ai đó thì bị chặn lại. Minh Phong hoàn toàn không mảy may để ý, tiếp tục công việc của mình. Hắn ta bắt đầu cởi chiếc váy trắng trên người nó ra. Nó hoảng sợ tột độ, đầu óc như điên loạn. Trong lúc đó, bất chợt hình ảnh của hắn hiện lên trong đầu nó.

""Anh ta....đã bán mình,anh ta lừa mình,đem mình cho tên khốn kiếp này.Đồ khốn!Tôi hận anh....tôi hận anh suốt đời""

Ánh mắt nó hằn lên những tơ máu,nước mắt trào ra ướt đầm cả khuôn mặt xinh đẹp.Nó cắn chặt môi đến bật máu,2 tay nắm chặt lấy ga giường đến nỗi nổi hết toàn bộ gân xanh.

Còn hần thì đang không ngừng uống rượu.

-Hello! Hôm nay bận việc nên tôi đến hơi trễ,cậu sao uống nhiều vậy?- 1 người con trai có mái tóc hoàng kim vỗ vai hần cất giọng đùa cợt.

*Nguyễn Thành Nam: 17 tuổi,là bạn thân của hần,thiếu gia nhà họ Nguyễn sở hữu Tập đoàn Nam Phong chuyên ngành thương mại quy mô lớn,là 1 tay sát gái và là cánh tay phải đắc lực của hần trong mọi chuyện.

Thành Nam kéo ghế ngồi xuống bên cạnh rồi tự rót cho mình 1 ly rượu đỏ

-Nghe nói cậu đi cùng với 1 cô gái rất xinh đẹp.Cô ấy đâu rồi,tôi đang rất tò mò về nhan sắc của cô ấy đây

Hần bất ngờ đứng bật dậy làm cho Thành Nam giật bắn người ngược mắt nhìn.Bước chân hần nhanh dần hướng về phía thang máy.Thành Nam cũng nhanh chân chạy theo.

Phòng 205 tầng 16,hần vận muốn bung tay nắm cửa nhưng không thể mở,phá cửa mấy lần cũng không ra.Trong khi đó,Thành Nam đã quay trở lại

-Này,bình tĩnh nào.Chia khoá đây.Bây giờ tôi mới biết là mình thật thông minh hơn cậu đấy,mà trong đó có gì mà cậu vội vậy?

Thành Nam hươ hươ chiếc chìa khoá trong tay,hần không nói gì mà nhanh chóng mở cửa xông vào.

Nhưng hần đã nhanh chóng đứng im bất động,Thành Nam theo sau cũng bất ngờ không kém.Nó ngồi bó gối thu lu trên chiếc giường lớn run lên từng đợt,đầu tóc rối bù,ánh mắt vô hồn nhìn vào khoảng không phía trước,mặt đầm đìa nước mắt và môi đỏ thẫm vì bị chảy máu,chiếc váy trắng đã bị xé mất 1 chỗ.Nó bây giờ không thể thảm hại hơn.Dưới đất,Minh Phong đang ôm cánh tay chảy máu kêu rên oai oái.Trên chiếc bàn đặt cạnh giường,có 1 con dao gọt hoa quả.

Trên con dao có dính máu,đủ để biết nó đã làm gì Minh Phong.Nó nhìn thấy hần thì như nhìn thấy kẻ thù truyền kiếp,tung chân lao đến chỗ hần và.....

CHÁTTTT.....

Nó tặng cho hần 1 cái bạt tai thật kêu.Đôi mắt nó đỏ ngầu vì khóc và cũng là vì tức nhìn hần chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống.Về ngày thơ trong sáng của nó đã hoàn toàn biến mất.Lúc này,nó hận không thể cho hần 1 dao chết luôn.Vì cố kìm nén cơn tức giận và nước mắt trực trào ra,giọng nói cũng ngắt quãng:

-Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?Tôi....đã quá tin tưởng anh...tôi....hận anh....suốt đời.

Cổ họng nó nghẹn ứ đi vì tức giận,nước mắt cứ thi nhau rơi xuống.Nó cầm đầu chạy thẳng ra ngoài.Tinh thần bất ổn,nó phi như bay ra ngoài đường mà không nghĩ ngợi gì nữa.Cho đến khi nó bị làm cho chói mắt bởi đèn pha ô tô.

KÉTTTT.....RẦM....

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến người ta chỉ biết bất ngờ đứng nhìn trong sợ hãi.Cú tông với lực rất mạnh khiến cô gái mặc chiếc váy trắng đập vào cửa kính ca bin rồi văng ra xa.Cô gái nằm thoi thóp giữa vũng máu đỏ tươi,chiếc váy trắng cũng đã không còn giữ nguyên màu của nó.Toàn bộ cảnh tượng vừa rồi đều lọt vào đôi mắt màu tro lạnh của hần.Lông mày thanh tú khẽ nhíu lại,hần đã chậm 1 bước....Thành Nam đứng đằng sau hần cũng hết sức bàng hoàng,phần nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quá khứ bỏ quên

Tại bệnh viện

Hần và Thành Nam ngồi im lặng trước phòng cấp cứu,bộ đồ vest sang trọng giờ đây đã bị máu vấy bẩn.Không khí vắng lặng đến quỷ dị.Tuy chỉ cách 1 cánh cửa,nhưng không khí ở bên trong phòng cấp cứu lại trái ngược hoàn toàn,vô cùng khẩn trương.Các bác sĩ và y tá đang cố hết sức giành giật sự sống cho cô gái kia.

-Mất máu quá nhiều,mau đi lấy máu.

-Bác sĩ,tim đã ngừng đập.

-Chuẩn bị kích tim lần 1.Kích!

Máy đo nhịp tim vẫn chỉ có 1 đường thẳng.

-Không có phản ứng,huyết áp đang giảm dần-Giọng y tá gấp gáp

-Chuẩn bị kích tim lần 2.Kích!

Kim đồng hồ vẫn cứ nặng nề chạy.Đã 30" trôi qua,cửa phòng cấp cứu bật mở,1 vị bác sĩ già tháo khẩu trang đi ra.Hắn đứng dậy tiến lại gần vị bác sĩ,khuôn mặt vẫn không thay đổi.Đôi mắt kia như đang xoáy vào tâm can người khác khiến đối phương không dám trực tiếp nhìn thẳng vào đó.

-Bệnh nhân bị chấn thương nặng ở vùng đầu và 1 số bộ phận khác,hiện vẫn chưa qua cơn nguy hiểm.

1 lát sau,nó đã được đẩy ra để chuyển qua phòng theo dõi đặc biệt.Hắn khẽ liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

-Tại sao cậu lại cứu cô ta?-Thành Nam đứng bên cạnh khẽ lên tiếng

Hắn chẳng nói gì.Người này chính là như vậy,thích thì nói,không thích thì chẳng ai có thể cạy được miệng.Từ trước đến giờ,hắn vốn chẳng bao giờ quan tâm đến sống chết của ai vì điều đó không ảnh hưởng gì đến hắn.Nhưng lần này,chắc là ngoại lệ.....

Cứ cách mấy ngày,hắn lại đến bệnh viện 1 lần,đứng bên ngoài phòng theo dõi đặc biệt nhìn xuyên qua tấm kính.Nó vẫn nằm đó,trên người được cắm rất nhiều thiết bị theo dõi.Tuy nhiên,tình trạng của nó có vẻ đã khá lên đôi chút.

Hôm nay là ngày nó được chuyển qua phòng bệnh bình thường,bác sĩ cho biết nó hiện giờ không có gì đáng ngại,chỉ cần đợi tỉnh dậy để theo dõi thêm.Hàng ngày,1 nữ giúp việc vẫn đến chăm sóc cho nó những thứ cần thiết.

Đã mấy ngày trôi qua,nhưng nó vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

-Tất cả dường như đã dần hồi phục,nhưng tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh lại thì tôi cũng không thể giải thích được-Bác sĩ căng thẳng nói

Như thường lệ,bác sĩ vẫn đến kiểm tra cho bệnh nhân mỗi ngày.Nhưng hôm nay thì....trống rỗng.Bệnh nhân đi đâu rồi?Ngay lập tức,1 cuộc điện thoại từ bệnh viện được gọi đến văn phòng làm việc của hắn,giọng nói từ đầu dây bên kia không giấu nổi hốt hoảng và lo sợ:

-Cậu Thiên Duy,bệnh nhân do cậu mang đến đã mất tích.

Cách đây 1 tiếng hắn mới từ đó về,còn chưa tỉnh.Bây giờ đã mất tích?Hắn khẽ nhủ mảy mảy cái giọng âm lãnh:

-Tôi sẽ đến đó!

Bệnh viện

Cửa phòng viện trưởng bật mở,1 dáng người cao ngạo bước vào làm ông viện trưởng già giật thót.

-Người đâu?

-Thiếu gia,thành thật xin lỗi,chúng tôi đã lục tung cả bệnh viện nhưng vẫn không tìm được-Giọng viện trưởng khẽ run mang theo bao nỗi sợ hãi cùng hốt hoảng

Hắn xoay người bước ra cửa,trước khi đi còn để lại 1 câu làm cho viện trưởng bủn rủn chân tay lau mồ hôi:

-Chuẩn bị dẹp cái bệnh viện đi!

Ra đến cổng,hắn gọi điện thoại cho Thành Nam rồi tự mình lái xe đi tìm nó.

Màn đêm huyền bí dần buông xuống,bao phủ lên vạn vật.Hắn đã lái xe qua những tuyến phố gần bệnh viện nhưng vẫn không có kết quả.1 con người vừa mới tỉnh dậy khỏi giường bệnh,lại chỉ có thể đi bằng chân thì có thể chui đi đâu chứ?

Hắn dừng xe lại rồi đi bộ vòng quanh 1 hồ nước.Làn gió mùa hạ khẽ đưa những cành liễu dưới bóng đèn cao áp,đem đến bao hương thơm rải đều trên mặt hồ.1 dáng người nhỏ bé gầy guộc trong bộ đồ bệnh nhân đang ngồi cuộn tròn trên chiếc ghế đá giống như 1 chú mèo bị lạc đường.Bước chân hắn nhanh hơn tiến lại gần để xác định rõ....Là nó.Nghe thấy tiếng động,nó ngẩng cao đầu nhìn hắn,đôi mắt trong veo càng thêm long lanh dưới ánh đèn đường.

-Về

Hắn nắm lấy cổ tay nó rồi lùi đi.Nhưng nó vẫn chẳng nói gì,khập khiễng bước từng bước nhỏ vụn theo hắn.

-Anh là ai?

Hắn chợt khựng lại, quay đầu nhìn thẳng vào mắt nó. Vẫn ánh mắt trong veo như lúc ban đầu nó tỉnh dậy ở căn biệt thự, hoàn toàn khác hẳn với đôi mắt nhìn hắn ở trong khách sạn hôm ấy. 1 người hận hắn sâu đến tận tủy giờ lại hỏi hắn là ai. Như vậy có quá ngớ ngẩn không?

-Cô không biết tôi là ai?

-Tôi không biết

-Vậy cô là ai?

Nó cúi đầu ngẫm nghĩ 1 hồi, miệng khẽ thì thầm: "'Tôi là ai?'". Và câu trả lời là:

-Tôi không biết

Hắn đã phần nào hiểu được tình trạng hiện giờ của nó, tiếp tục công việc lôi nó ra xe.

-Này...anh là ai? Muốn đưa tôi đi đâu?

-Về

Hắn nhanh chóng nhét nó vào trong xe rồi phóng về bệnh viện.

Sau 1 khâu kiểm tra rắc rối, bác sĩ kết luận:

-Có thể đây là di chứng của việc chấn thương vùng đầu.

-Khi nào nhớ được?

-Chuyện này....có thể 1 thời gian nữa sẽ nhớ lại...cũng có thể....sẽ không bao giờ nhớ lại. -Bác sĩ ái ngại

Nó ngồi trên giường, vẫn duy trì trạng thái "'con nai vàng ngơ ngác'", liên tục hỏi âm ỉ:

-Tôi là ai? Chuyện gì xảy ra vậy? Sao tôi không nhớ được cái gì cả? Sao đầu tôi lại trống rỗng thế này?

Nó túm lấy hắn hỏi dồn dập nhưng chỉ nhận được sự im lặng cùng với cái liếc mắt lạnh tanh làm nó cụp đuôi ngồi ngoan ngoãn trên giường.

-Ở đây. Ngày mai tôi đến

Hắn vỗ lên đầu nó như thể dỗ dành 1 con cún rồi định đi ra ngoài. Nhận thấy mình sắp bị bỏ rơi, nó vội vàng túm chặt lấy cánh tay hắn:

-Tôi không muốn ở lại đây nữa. Đưa tôi theo với, tôi hứa sẽ không hỏi nữa.

Tại nhà hắn

Chiếc xe hơi bóng loáng tiến dần vào khuôn viên biệt thự. Quản gia và người hầu đã đứng sẵn ở cửa để chào đón chủ nhân. Hắn vừa bước xuống xe, quản gia Vũ đã vội vàng:

-Thiếu gia đã về

Nó vừa mới chui từ trong xe ra, chẳng thềm để ý đến xung quanh mà túm ngay lấy quản gia Vũ:

-Bác ơi, ở đây có cơm không ạ? Cháu đói quá

Quản gia Vũ hơi bất ngờ nhưng rồi cũng đã quen với kiểu hành động này của nó, trong mắt ánh lên ý cười:

-Tiểu thư, đã có bữa tối rồi. Mời tiểu thư vào dùng

-Vâng. Bác dẫn đường đi ạ. Cả ngày hôm nay cháu chưa được ăn gì, bụng sắp dán vào lưng rồi.

Nó và quản gia Vũ vui vẻ đi vào. Trong khi đó, hắn lại nhận được 1 cuộc điện thoại. Hắn mở máy nhưng không nói gì, trong 1 cuộc gọi hắn luôn để người bên kia lên tiếng trước.

-Thiếu gia, đã tra ra được chút manh mối rồi. Cô Hoàng Thanh Du đã từng học tại Trường cấp 3 Châu Thiên

-Tốt! Tiếp tục

Cuộc gọi đã kết thúc nhưng những cảm xúc xen lẫn nhau trong đôi mắt kia vẫn rất rõ ràng. Vui có, hi vọng có, chờ mong cũng có. Hắn ngả người vào chiếc

ghế da,khép hờ đôi mắt.Biết bao kỉ niệm trong quá khứ vẫn còn rõ nét như vừa mới hôm qua.

Dưới cái nắng chang chang của mùa hè oi bức,có 1 cô bé với nước da trắng hồng,mồm mím dễ thương đang ngồi tựa đầu vào vai 1 cậu bé có những đường nét vô cùng sắc sảo dưới tán cây mận.Nhìn chúng giống như tiên đồng ngọc nữ vậy.

-Anh Jun,em muốn được ở bên anh mãi mãi như thế này.Như vậy,chúng ta sẽ được nhìn thấy nhau mỗi ngày,được chơi với nhau thật vui vẻ.

-Được. Vậy thì chúng ta sẽ mãi mãi như thế này-Jun thì thâm bên tai Jen

Jen ngược đôi mắt to long lanh lên nhìn Jun,trần ngập những tia hi vọng:

-Có thật không?Anh Jun sẽ mãi ở bên em,che chở cho em,không bao giờ bỏ em 1 mình chứ?

Jun cười hiền,cốc nhẹ vào đầu cô bé:

-Ừ.

Jen nở nụ cười tươi rói toả sáng không thừa gì ánh mặt trời trên đầu.Nụ cười đó đã vô tình khắc sâu vào trong tâm trí hần.Khoé miệng hần bắt chợt kéo lên 1 đường cong hoàn mĩ.

-Jen,anh sắp tìm được em rồi.Đến lúc đó,em đừng hòng chạy nữa,anh sẽ bắt em ở cạnh anh mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bom nổ chậm

Buổi sáng,căn biệt thự vẫn im lìm như vậy.Hần đang ngồi thành thoi uống cà phê thì nó lù lù từ trên lầu đi xuống với bộ dạng suýt dọa chết mấy người hầu.Nó mặc chiếc váy suôn màu trắng,đầu tóc rũ rượi,mặt mũi bơ phờ giống như đêm qua vừa trải qua 1 trận chiến ác liệt chứ không đơn giản chỉ là ngủ.Lét cái thân tàn tạ xuống,nó từ từ ngồi vào bàn ăn,chẳng kiêng nể gì mà ăn ""sùm sụp"" như ma đói.Còn hần chỉ liếc nó 1 cái rồi coi như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi đã giải quyết xong xuôi,nó xoa xoa cái bụng no căng rồi ngồi nhìn hần chằm chằm.Hần đang đọc sách,nhưng nhận thấy ánh mắt ""nóng hổi"" của ai kia,liền mở miệng:

-Có chuyện gì?

Chỉ đợi có vậy,nó hồi hộp trả lời với giọng thăm dò:

-Anh.....có gì muốn nói với tôi không?

-Không!

1 câu trả lời ngắn gọn nhưng có sức sát thương đối với nó.Âm ừ mất nửa ngày,nó mới khó khăn mở miệng:

-Tên của tôi....là gì vậy?

Hần bắt chợt ngừng đầu,2 ánh mắt chạm nhau khiến nó hơi giật mình,khẽ rụt người lại

-Linh Nhi! Hoàng Ngọc Linh Nhi

Câu trả lời của hần làm nó khẽ thờ phào,rồi không nhịn được,nó to gan hỏi thêm:

-Ba mẹ tôi đâu?Anh là gì của tôi?

-Tôi phải đi làm rồi

Hần đứng dậy,khoác áo rồi đi ra cửa trước đôi mắt tràn đầy sự nuối tiếc xen chút thất vọng của nó.Cái cảm giác chơi vui thế này,thật khó chịu!

Ở nhà 1 mình thật là quá chán,đầu óc cũng ngu muội đi nhiều,nó liền kiếm việc để làm.Năn nỉ,đe dọa,ăn vạ,bám víu,nịnh nọt,....Nó phải tung ra hết toàn bộ món võ sẵn có của mình để dành việc với mấy người hầu.Cuối cùng cũng chiến thắng.

Với khí thế chiến thắng tràn đầy,nó lảng xảng cầm cây lau nhà khua loạn xạ,và kết quả là.....

BỐP...

Nó trợn mắt há mồm nhìn bình cá cảnh đã đập đất thành công, nước bắn tung toé. Trên sàn nhà, mấy con cá vàng còn đang giãy lên đành đạch giữa những đám rong. Cây lau nhà cũng bị nó làm cho toi tả. Nó bỏ của chạy lấy người, để lại hiện trường vụ án cho người hầu xử lí.

Nhưng tinh thần của nó vẫn chưa hề hao hụt, quyết tâm đòi tưới vườn hoa cho bằng được. Người hầu cũng đành hết cách, thở dài thườn thượt mà chịu thua.

Chiếc xe hơi màu đen sang trọng từ từ tiến vào khuôn viên căn biệt thự, báo hiệu giờ lên thớt của nó đang cận kề. Hấn ra khỏi xe để đi vào nhà, khẽ nhúm mày vì dưới chân dẫm phải... 1 đồng nước. Nước... nước... nước, căn biệt thự của hắn đang chìm trong đồng nước. Thủ phạm không ai khác chính là nó.

Chẳng cần phải nói cũng biết tình trạng của hắn hiện đang như thế nào. Hắn vác cái mặt u ám bước vào khiến nó chỉ muốn chui xuống gầm bàn.

-Linh Nhi!-Hắn rít lên qua kẽ răng làm nó giật bắn người, ruột gan xộn xạo

-V....v....vâng

-Cô đã làm cái gì trong nhà tôi?

-Tôi tưới hoa, có chút lỡ tay nên..

Đầu như đang ""cắm"" xuống đất, nó cắn môi lẩm bẩm. Cố gắng kiềm chế cơn giận dữ, hắn tông thẳng lên phòng.

Bữa tối diễn ra trong không khí ngột ngạt đến tắc thở. Nó nhồi nhét thức ăn vào miệng rồi nhai như cái máy. Bất chợt hắn lên tiếng làm nó giật mình đánh rơi cái thìa

-Ngày mai đi học

Câu nói này, có vẻ như không liên quan lắm đến sự việc chiều nay. Nó ngạc nhiên giương đôi mắt to tròn long lanh lên nhìn hắn nhưng đáp lại vẫn chỉ là thái độ thờ ơ của ai kia. Sau khi lên đến phòng mình, nó mới hò hét tung trời

-Yeahhhhh, sắp được đi học rồi

Ngày hôm sau..

Căn biệt thự trần động bởi tiếng hét vang trời. Nó xồng xộc như bò tót xông chuông lao từ trên lầu xuống, mũi chuẩn bị xì ra khói, nó rống lên nhảy xò vào người hắn:

-ANH! TẠI SAO KHÔNG GỌI TÔI DẬY?

Ai kia vẫn tự nhiên như ruồi mà đáp lại:

-Không thích

Nó nghiêng răng ken két, bộ mặt đó, thật muốn bóp đôi dép tông vào cho bõ tức. Sau khi hăm hè múa vuốt xong, nó vò đầu bứt tóc đi chuẩn bị. Cái gì gọi là voi dầy ngựa xéo, chính là diễn tả bước đi hoành tráng của nó lúc này. Nếu là căn nhà bình thường, chắc đã rơi vữa rồi.

Đúng 5" sau, nó đã tập kết ở chỗ cũ, lẻo đẻo theo sau hắn ra xe. Quán gia Vũ dẫn đầu đám người hầu trong nhà, cung kính dàn trận tiễn 2 người đi học.

Cổng trường THPT Thiên Quân, 1 chiếc BMW đã đậu sẵn trước cổng trường, ngang nhiên bành chướng ra hơn nửa lối đi. Thành Nam với mái tóc hoàng kim trong bộ đồng phục nam sinh đang đứng đút tay túi quần dựa vào đầu xe trông vô cùng lãng tử. Vẻ đẹp này khiến bao cô gái ""rỏ rãi thềm trường"".

Tiếp sau đó, 1 chiếc Maybach thời thượng phi đến rồi nhanh chóng kết lại, khói bụi mịt mù. Vâng, đó chính là hoàng tử nhà chúng ta: Trần Thiên Duy. Còn cô gái đi cùng, không biết có phải là lọ lem hay không nhưng lại là trung tâm của sự chú ý. Mọi người bắt đầu xì xào bàn tán về cô gái lạ hoắc kia. Gia thế ra sao mà có thể đi cùng nhân vật quan trọng như vậy?

-Trề vậ- Thành Nam lên tiếng trước

-Giải quyết mấy việc vớ vẩn- Hắn trả lời, không quên liếc nó 1 cái

-Hihi chào người đẹp- Thành Nam thân thiện chào hỏi khiến nó muốn nổi gai ốc

-Hơ chào anh

Thành Nam được nước lẩn tới, khoác vai bá cổ nó, lên giọng dụ dỗ:

-Này người đẹp heo nái, Thiên Duy cậu ta vốn cọc cằn cau có, thật là không dễ chung chạ. Anh đây là người độc thân kim cương, lúc nào cũng hoan nghênh

em.Hãy về với vòng tay của anh.

Người đẹp heo nái???Mặt nó bỗng chốc đen thui,liếc xéo Thành Nam 1 cái,nhận thấy trên mặt hắn ta hiện rõ 2 chữ: Đều giả.Con giận hờn này còn chưa nguôi ngoai,nó liền thui cho Thành Nam 1 quả đấm

-Ay da,người đẹp mà sao dữ khiếp

Nó tức đến đỏ mắt,chuẩn bị bồi cho hắn ta thêm 1 cú thì Thành Nam đã nhanh nhẹn cắp mông chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cô nàng bạn thân hắc ám

Trường Trung học Thiên Quân,giống như cái tên gọi của nó,đây chính là 1 ngôi trường tư thuộc sở hữu của Tập đoàn Thiên Quân.Điều kiện cơ sở vật chất ở đây được coi như là tốt nhất,mô phỏng các trường hiện đại ở nước ngoài.Do đó,học phí cũng không rẻ,nếu như không muốn nói là quá đắt. Và dĩ nhiên,1 ngôi trường như thế này không phải là cậu ấm của tập đoàn lớn nào đó thì cũng là tiểu thư của những người nắm trong tay quyền lực tối ưu.Điền hình là trông ai cũng hào nhoáng bóng bẩy cả.

Đồng phục của trường tất nhiên là không thể đều rồi.Nam sinh thì mặc quần tây,áo sơ mi bên trong,thắt cavat màu đen và khoác thêm 1 chiếc áo vest cùng màu ra bên ngoài.Nữ sinh thì chỉ khác là thắt nơ ở cổ,chân váy viền ren dài đến cỡ đầu gối.Cả nơ và chân váy đều màu đen.

Vì trước đó hắn đã hoàn thành hết hồ sơ nhập học cho nó nên giờ chỉ cần lên thẳng lớp.Nó khoác trên vai chiếc balo cỡ vừa,lóc cóc theo sau hắn lên lớp trước con mắt ốc nhồi sẫm soi của mọi người

-Ôi! Hoàng tử của đời em.Hoàng tử đẹp trai sáng loáng mà sao dẫn theo 1 con nhỏ xấu ẻo zậy nè-hs1

-Đúng thế.Người thì quê mùa gì đâu,mặt mũi xấu hoắc mà còn vênh lên đến tận trời xanh cơ đấy-hs2

-Con vẹt xấu xí kia đâu có xứng đi cùng hoàng tử.Chỗ đó là phải dành cho thiên nga xinh đẹp như tôi mới phải-hs3

-Oh,nai tơ kia tụi bay,đúng lúc mình đang cần 1 con nai vàng ngơ ngác để thêm vào bộ sưu tập lịch sử tình trường,phải lên kế hoạch ngay mới được,héhé-hs thứ n

Nó bụng bộ mặt sung như cái mâm,ruột gan sôi sùng sục vì tức và.....đói,cuối cùng là bốc khói lên tận đỉnh đầu.Hắn bắt chợt dừng lại trước cửa lớp 10A2

-Vào đi

Với câu nói nhạt toẹt như nước ốc của hắn,nó cũng đành phải đứng ở cửa mà nuối tiếc nhìn theo bóng lưng hắn xa dần.Bỗng 1 giọng nói thánh thót như hoạ mi vang lên làm nó giật nảy mình,chưa kịp định thần thì đã bị túm lấy ôm rồi rít

-Linh Nhi.Là cậu thật sao?Mình cứ tưởng sẽ không được gặp cậu nữa rồi.Thời gian qua cậu đã đi đâu?Làm gì?Có biết mọi người lo lắng lắm không hả?Rồi sao tự nhiên lại vào học ở đây?

Linh Ngọc cứ thế xô ra 1 chuỗi dài đặng đặc làm nó choáng váng,chẳng hiểu cái mô tê gì.Đợi sau khi cô nàng đã hỏi hết,nó mới cau mày lên tiếng:

-Cậu quen mình à?

Linh Ngọc thoáng chốc cứng họng.2 đứa chơi với nhau suốt bao nhiêu năm,đi đâu cũng có nhau,chuyện gì cũng thảo thảo cho nhau nghe kể cả từ nhà mình hôm nay dùng giấy vệ sinh loại gì. Thế mà giờ đây sau vài tháng không gặp nhau,câu đầu tiên mà nhỏ nhận được từ Linh Nhi lại là câu nói quá mức ngu ngốc này. Thật không thể tin nổi!!!

-Linh Nhi! Vốn dĩ bà đang định tử tế với mày 1 chút,ai ngờ mày dám qua mặt bà.Chẳng lẽ mày dám quên cả bạn thân còi chường tắm mưa với mày sao?Mày đã quên những lần chúng ta cùng nhau đi ngắm zai đẹp rồi hay sao?

Linh Ngọc xấn ống tay áo,bất mãn nắm lấy vai nó mà lắc mạnh hơn,gầm gè từng chữ 1.Cô nàng làm nó thật là...bối rối quá!Bản thân là ai nó còn phải trần trọc,làm sao có thể nhớ được cái gì nữa chứ. Vật vả 1 hồi,nó không thể chịu nổi sức công phá của Linh Ngọc nữa rồi.

Xung quanh ai cũng chống mắt lên nhìn nó như động vật sao Hoả,lí do là Linh Ngọc càng nói càng quang quác ra giữa thanh thiên bạch nhật những việc đáng xấu hổ.Nào là 2 đứa đã phải chui vô bụi chuối để ngắm zai đẹp như thế nào,rồi bị chó đuôi tấp vào mông ra sao,.....Nó thật muốn gào thét,nhanh chóng bịt miệng Linh Ngọc trước khi mọi thứ tồi tệ hơn rồi âm ừ cho qua chuyện,gĩa vờ như đã nhớ được hết rồi. Ngày đầu tiên đi học ở đây đã bị khui ra biết bao nhiêu chuyện xấu,thật là chỉ muốn chui quách xuống ổ chó cho xong.

Từng hồi chuông vang lên báo hiệu đã đến giờ vào lớp.Nó đứng ở bên ngoài chờ cô giáo giới thiệu rồi mới vào lớp chào hỏi mọi người.Mặc kệ những cái liếc chết ruồi,nó lao thẳng xuống vòng tay của Linh Ngọc.Bà mẹ cô nàng cũng có 1 công ty nhỏ làm ăn phát đạt.Do gia đình ép buộc,nhỏ cũng đành nước mắt lưng tròng chuyển đến đây tháng trước nên vẫn ngồi 1 mình.

Giờ giải lao,nó tròn mắt nhìn Linh Ngọc rút điện thoại ra,ấn vào 1 dãy số rồi nhanh chóng gọi điện.

-Gọi cho ai vậy?

-Dĩ nhiên là bà của mày rồi.Bà cứ tưởng mày bị quân Trung Quốc bắt cóc đi làm vợ lẽ rồi đấy.Phải báo ngay cho bà yên tâm.

Nó nghe thấy vậy liền phản xạ kịch liệt,gật ngay lấy chiếc điện thoại của Linh Ngọc rồi tắt đi.Kết quả là bị nhỏ gào toáng lên vào mặt

-Mày bị điên à?Trả lại đây mau

Linh Ngọc xông tới giành lại điện thoại,nhưng nó cố hết sức giữ lấy

-Linh Ngọc,mày có gọi thì cũng phải đợi thời điểm thích hợp 1 chút có được không?Đề tao còn kịp chuẩn bị tâm lí chứ.Tao chưa sẵn sàng mà

-Sẵn sàng cái gì chứ?Hay là mày thấy zai đẹp nên mù quáng,định bỏ nhà đi theo zai hả con?Đừng có hòng nhé.Mày và tao đã thoả thuận với nhau rồi.Lê Linh Ngọc này chưa có zai đẹp rước đi thì mày cũng đừng hòng.

Vừa nói Linh Ngọc vừa cưỡng chế nó để thu hồi lại cái điện thoại,nhất quyết không buông tha.Nhận thấy mình đang yếu thế,nó đành phải thay đổi chiến lược,gữ giọng ngọt sớt

-Linh Ngọc,tao biết mày đẹp,sớm muộn gì chẳng có zai đẹp đến rước.Làm ơn giúp tao lần này đi,tao biết là mày tốt với tao nhất mà.

Linh Ngọc tuy hào hùng như thế nhưng nhìn thấy bộ mặt nai tơ kia thì lại mềm lòng,đành thở dài đồng ý với 1 điều kiện: Phải cống hiến cho nhỏ 1 anh đẹp zai sáng bóng.Nó gật đầu như chày giã gạo rồi nhanh chóng lôi Linh Ngọc xuống canteen giải quyết cái bụng trống rỗng cồn cào của mình.

TẠI CANTEEN

Trong khi nó tròn mắt há miệng tống hết toàn bộ đồng đồ ăn vào miệng như sấp chết đói đến nơi,thì cả canteen đã im bật từ lúc nào.Nhưng con nhỏ ngốc nghếch nào đó vẫn không hề hay biết gì vì đang bận ăn.Nguyên nhân của sự bất thường đó chính là ở đằng kia.

Hắn và Thành Nam cũng đã xuất hiện ở đây được 1 lúc rồi và đang ngồi ở bàn đối diện đề...chờ nó ăn.Nhìn con bé ăn không biết trời đất là đâu nên 2 người cũng không nỡ chen ngang.Linh Ngọc đã gọi nó mấy lần,nhưng vô ích.Sau đi đã nhồi hết toàn bộ chỗ đồ ăn vào người,nó mới xoa bụng ngửa cổ lên trời mà kêu lên 1 tiếng

-Oa no quá đi

-Mày ăn xong rồi đấy à?

-Ừ,nhưng hình như hơi no quá rồi-Nó cảm thấy bụng hơi nặng nề

-Có người tìm mày

Khi Linh Ngọc vừa dứt lời,2 tên kia cũng đã đứng lù lù trước mặt nó.Ngừa cổ hết cỡ mới nhìn thấy mặt hắn,đúng là cực hình

-Đúng là có họ với heo nái có khác,ăn cũng không khác mấy-Thành Nam lên tiếng trêu chọc

Nó liếc xéo Thành Nam đến muốn lác cả mắt

-Tôi ăn nhiều thì cũng đâu thể được như anh.Nếu nói tôi là heo nái thì chắc anh là bò mộng chính hăng đấy

-Anh có cơ bắp đấy.Còn em,sắp rồi,nếu cứ ăn như vậy,sớm muộn gì rồi cũng thành heo sữa thôi

-Vậy rốt cuộc tôi là heo lai sao?Ăn nhiều 1 chút sẽ từ heo nái biến thành heo sữa à?

-Đúng rồi đấy,biết được thế là tốt

Thành Nam nhe răng ra cười ha hả còn nó thì mặt hiện rõ vạch đen.Đúng là ăn nhiều sẽ lú rồi.Đến bây giờ,cái tên im lặng đứng xem từ nãy đến giờ mới bắt đầu lên tiếng:

-Tôi có việc phải về trước,tài xế sẽ đợi cô ở cổng trường

Trong khi nó đang tiêu hoá con giận và lời nói của hắn cùng với đồng đồ ăn,2 tên kia đã đi mất.Canteen giờ đây mới trở về bình thường.Bây giờ nó mới để ý đến Linh Ngọc,nhỏ ngồi thừ ra 1 cục làm nó thắc mắc.Chẳng lẽ hồn con bé đã đi theo zai đẹp rồi sao?

-Nè! Mà bị gì vậy?

Không phản ứng

-NÈ!

Nó phải vặn volume to hơn,nhỏ mới lấy lại được linh hồn đang phát phơ trên ngọn cây

-Há?

-Mặt mày sao lại dần thối ra thế kia?

Rồi như chợt nhớ ra điều gì,Linh Ngọc vỗ ngay lấy nó

-Mày.....mày sao lại qua lại với 2 tên đó?

-Tao...Thiên Duy nhặt tao về-Nó lúng túng mà trả lời bừa

-Nhặt ở đâu?Bãi rác?Nhà xí?Hay ông công?

Xung quanh bỗng chốc im lặng.Nó thật muốn gào vào mặt con bạn chết đuối của mình.Thậm tự hỏi tại sao trước kia mình có thể chơi thân với con nhỏ này lâu như vậy.Vừa mới hôm nay thôi,Linh Ngọc đã làm nó không biết nên dứt mặt đi đâu.

Còn Linh Ngọc,nhỏ cuối cùng cũng đã nhận ra 2 tên mắc dịch hôm đó đụng phải mình,trong lòng kinh ngạc không thôi.Nếu không vì đây là chốn đông người,phải giữ hình tượng,nhỏ đã nhảy cẫng lên mà cho tên tóc vàng kia 1 trận.Hôm đó vẫn còn đang cãi nhau giờ thì đã bị lôi về,gìở phải cãi nót mới được.

-À...mày cứ phải bình tĩnh tao mới kể cho mà nghe được

Nó khoác vai Linh Ngọc kéo lên lớp,vừa đi vừa bô bô.Cuối cùng tạo dựng lên 1 câu chuyện vô cùng hoành tráng.Trong lòng nó tự khâm phục mình quá!

Trong khi đó,hắn và Thành Nam đã có mặt ở trước cửa phòng hiệu trưởng của trường Trung học Châu Thiên sau 15" lái xe.

Cốc.....cốc.....

-Mời vào

Cánh cửa phòng bật mở,từ ngoài có 2 chàng trai bước vào ngồi xuống ghế sofa.Vị hiệu trưởng già ban đầu có hơi bất ngờ,nhưng sau đó liền lấy lại bình tĩnh.Khẽ đẩy nhẹ gọng kính,ông rời khỏi chỗ ngồi rồi bước đến sofa ngồi đối diện với hắn,tao nhả rớt ra 3 tách trà

-Đây chẳng phải là thiếu gia Tập đoàn Thiên Quân sao?Cậu Thiên Duy,hôm nay có thời gian đến gặp tôi không biết là có chuyện gì?

-Tôi vốn không thích vòng vo nên sẽ đi luôn vào chủ đề chính.Hoàng Thanh Du,hiện giờ đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nợ nhau một lời hứa

Vị hiệu trưởng già trên mặt thoáng chút bất ngờ khi nghe đến cái tên này.Nhưng điều đó chỉ thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất.Ông điềm đạm đặt tách trà xuống bàn rồi kêu người đi tìm hồ sơ.

1 lát sau,tập hồ sơ đã được mang đến.Ông nhận lấy tập hồ sơ rồi chuyển qua cho Thiên Duy đang ngồi đối diện,trong lòng không khỏi mong chờ.Nhưng khi lấy hết các giấy tờ ra khỏi phong bao,hắn như không tin vào mắt mình.Chưa bao giờ người ta trông thấy hắn trong bộ dạng này.1 trong số những tờ giấy trên tay hắn rơi xuống.

Thành Nam ở bên cạnh nhanh chóng nhặt lên xem,mặt cũng dần biến sắc.

Đó là giấy báo tử.

Tờ giấy đó,là của Hoàng Thanh Du,đã chết trong 1 vụ tai nạn giao thông,cách đây 6 tháng.

Nhưng còn 1 điều nữa làm cho cả 2 không khỏi ngỡ ngàng. Đó là tấm ảnh thẻ nhỏ nhỏ dán ở ngoài tập hồ sơ cũng như trên học bạ và các loại giấy tờ. Trong ảnh là 1 cô gái có khuôn mặt tròn, mái tóc dài mềm mại màu hạt dẻ tự nhiên, nước da trắng hồng với đôi môi đỏ và sống mũi thanh tú. Đặc biệt là...đôi mắt to tròn, long lanh trong sáng. Tất cả mọi thứ...không có điểm gì khác Linh Nhi.

Trên đời này, tại sao lại có sự trùng hợp đến như vậy? Đôi mắt hấn gần lên từng tia máu tức giận. Ném mạnh tập hồ sơ lên bàn, hấn lao nhanh ra khỏi cửa. Thành Nam thấy vậy liền nhanh chóng đuổi theo, nhưng hấn đã phóng xe đi, để lại đằng sau là cát bụi mịt mù.

Chiếc Maybach lướt nhanh như bay trên mặt đường với tốc độ chóng mặt làm cho ai cũng phải khiếp sợ mà dạt sang 1 bên nếu chưa muốn dọn nhà xuống quan tài. Kim đồng hồ chỉ tốc độ của xe vẫn không ngừng tăng vọt.

100km/h.....120km/h.....140km/h cho đến 160km/h

KÉT TTTT...XÈ OOOOO

Sau tiếng phanh xe ghê rợn, chiếc ô tô liền trượt thêm mấy mét trên mặt đường mới chịu dừng lại. Trên mặt đường đã xuất hiện 1 đường bánh xe chạy dài.

Hấn bước xuống, rồi đi đến trước 1 ngôi nhà nhỏ ở bên đường có giàn dây leo xanh mát. Đây cũng chính là địa chỉ nhà được ghi trong tập hồ sơ của Thanh Du. Mất khoảng 3 giây để đưa ra quyết định, cuối cùng hấn cũng nhấn chuông. Từ trong nhà, 1 bà lão mặt hiền từ ra mở cửa, trông thấy hấn thì có hơi bất ngờ

- Xin lỗi, cậu tìm ai?

- Hoàng Thanh Du

Cái tên vừa được nói ra khiến cho bà lão có hơi giật mình, ngay sau đó sắc mặt liền thay đổi

- Mời cậu vào!

Bà lão tránh sang 1 bên, nhường đường cho hấn rồi cũng đóng cổng và theo sau. Bước vào nhà, không khó để nhìn thấy những bức chân dung phóng to của Thanh Du được treo ngay ngắn trên tường ở phòng khách.

- Cô ấy đâu?

- Cô chủ.....đã qua đời rồi

Khác với lần trước, lần này hấn có vẻ đã giữ được bình tĩnh

- Tại sao?

- Cô chủ.....thực sự đã qua đời trong 1 vụ tai nạn giao thông

Giọng bà lão giờ đây đã run run, không khỏi đau lòng mà rơi nước mắt. Trên mặt bà, từng nếp nhăn xô lại với nhau. Còn hấn, dường như vẫn không thể chấp nhận sự thật này. Nó quá tàn nhẫn và khốc liệt.

- Cô ấy...ở đâu?

- Cô chủ.....ở nghĩa trang ngoại thành- Bà lão vừa nói vừa lấy khăn giấy lau nước mắt

Vẫn cái tốc độ chết người đó, hấn lái xe lao nhanh trên đường cuộn lên từng đợt cái bụi ở phía sau. Hấn muốn chính mắt trông thấy, chính mắt xác thực. Điện cuồng tìm kiếm ở trong nghĩa trang, cuối cùng ngôi mộ nhỏ xinh dưới gốc cây cũng đã hiện ra trước mắt hấn.

Trong tấm ảnh nhỏ gắn trên bia mộ, Thanh Du vẫn thật dễ thương với nụ cười rạng ngời như ánh ban mai. Chính là nụ cười này, nụ cười đã sưởi ấm trái tim hấn, nụ cười mà hấn vẫn ước ao được trông thấy hàng đêm. Nhưng giờ đây, có lẽ mong ước đó vẫn không thể trở thành sự thật.

- Anh Jun ngoan, đừng khóc, em sẽ ở bên bảo vệ anh suốt đời

Thanh Du, chính là lí do duy nhất để hấn có thể sống được đến ngày hôm nay. Vậy từ giờ, hấn sống vì cái gì? Sống để làm gì đây?

Ngực trái của hấn dội lên từng cơn đau quặn thắt đến khó thở. Mọi thứ, cứ như 1 giấc mơ với những cơn ác mộng. Ông trời thật biết trêu đùa. Ngay cả ánh sáng duy nhất và cuối cùng trong cuộc đời hấn cũng đã vụt tắt.

- Jen...tại sao vậy? Tại sao không đợi tôi? Em được lắm, đến em cũng bỏ rơi tôi. Em thật tàn nhẫn. Em đã hứa với tôi.....em là 1 kẻ lừa đảo.

BUỔI TỐI-QUÁN BAR HƯƠNG ĐÊM

Tiếng nhạc xập xình ồn ào, đèn nháy nhiều màu liên tục thay phiên chiếu khắp mọi nơi, nhưng dường như đây vẫn là 1 nơi thiếu ánh sáng. Trên sàn nhảy, những cô gái ăn mặc thiếu vải, trang điểm lòe loẹt đang vô cùng hưng phấn tung ra những bước nhảy nóng bỏng, gọi cảm nhất có thể. Bên dưới, người

ta điên cuồng lắc lư, nhún nhảy không cần quy luật.

Nhưng, tại 1 góc của quán ba này, có 1 người con trai với mái tóc màu hung đang ra sức uống rượu. Trên bàn, vô chai la liệt nhưng Thiên Duy vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Uống...uống...và uống. Hắn nhất định phải nhanh chóng thoát ra khỏi con ác mộng này, để ngày mai khi tỉnh dậy, mọi thứ sẽ lại như trước kia, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Chết tiệt!

Hắn chửi thề 1 tiếng, ném hết toàn bộ vô chai rượu xuống đất làm chúng vỡ tan tành thành những mảnh nhỏ li ti. Điều này đã vô tình làm cho những người ở xung quanh 1 phen giật mình, nhìn hắn bằng ánh mắt ái ngại.

Cầm chai rượu trên tay, hắn lao đảo đứng dậy, bước chân xiêu vẹo như đứa trẻ vừa tập đi, lại vô tình đụng trúng 1 tên công tử với mái tóc đỏ chói mắt

- Ê thằng kia! Mày ăn no bụng mỡ cho rằng mình sống đủ rồi sao? Lại dám đụng phải ông mày.

Hắn sau khi đụng trúng tên kia thì ngã lộn ra sàn nhà. Phải mất không ít thời gian để đứng dậy, hắn như không nghe thấy tên kia nói gì, tiếp tục cầm chai rượu tu ừng ực làm tên kia ""nóng máu"". Thiên Duy vốn định đi qua gã, nhưng gã đã nhanh chóng gạt chân hắn, làm hắn nhanh chóng ngã ra đất thêm 1 lần nữa rồi chỉ điểm bọn đàn em lúc này đã vây xung quanh:

- Tên khốn! Bọn mày, dạy dỗ nó 1 bài học, để sau này nó có đụng người thì cũng phải biết nhìn mặt mà đụng.

Tức thì, đám đàn em của gã kia nhảy vào đánh đấm hắn tới tấp. Hắn đang say bí tỉ, đầu óc quay mòng mòng nên hoàn toàn không có khả năng tự vệ, chỉ biết hứng chịu những trận đòn đau đớn từ bọn họ.

Trong khi đó, tại ngôi biệt thự quen thuộc, nó ngồi trên sofa ôm gối xem tivi, cũng là để chờ hắn về.

Kính coong....kính koong.....

Tiếng chuông cửa khiến nó giật mình, phi với tốc độ tên lửa ra mở cổng. Nhưng khi cánh cổng vừa mở ra, bộ mặt hớn hở của nó đã đông cứng lại. Đứng là hắn đã về.... với 1 em chân dài sexy. Hắn giờ đây đã không còn biết trời đất là đâu, mặt mũi thì sứt mẻ lung tung khiến cô gái kia phải thật vất vả mới có thể đỡ hắn đứng vững. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Thật mất mặt!

Trong khi nó còn đang há miệng ngạc nhiên thì ả kia đã ngoáy mông đưa hắn đi vào trong. Còn nó, cũng đành vác bộ mặt đen kịt đóng cổng mà đi theo. ả kia sau khi để hắn nằm trên ghế sofa, vẫn không vội rời đi. Ngược lại, cô ta vẫn bình thản ngồi cời từng chiếc cúc áo sơ mi của hắn rồi quay qua nó cất tiếng:

- Này, đi lấy chậu nước lạnh với cái khăn qua đây!

Lần này thì không chỉ trông mất mà quai hàm của nó cũng sắp đập đất rồi. Gái quán bar là tự tiện, tự nhiên như vậy sao? Không! Nó là ai cơ chứ? Ít ra cũng đâu phải ôsin nhà này, mà cho dù là có thì cũng không đến lượt cô gái kia lên tiếng

- Cô có thể đi được rồi

- Chỉ là 1 con nhỏ ôsin thì có quyền gì ăn nói ở đây? - Cô ta nhìn nó rồi hất cằm lên tận trời xanh

- Ha! Vậy cô là gì trong cái nhà này mà đòi sai khiến tôi? Tôi đếm đến 3, nếu cô không đi tôi sẽ kêu vệ sĩ hốt cô ra ngoài.

- Cô...

Ả ta tức đến nổi mặt mũi đen thui, dậm chân bỏ đi làm nó hả hê vô cùng.

BUỔI SÁNG

Hắn khó nhọc mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra. Toàn thân hắn đau nhức ê ẩm, hắn không thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra tối qua. Khẽ cựa mình nhia qua bên cạnh, nó vẫn đang ngủ rất ngon lành với cái tư thế ngủ trông đến khổ sở. Nó ngồi dưới nền nhà, chỉ có đầu với tay là vất được lên ghế nhưng cũng sắp trượt xuống đến nơi.

Những vết thương trên mặt và người hắn đều đã được sát trùng và bôi thuốc. Đó chính là thành quả sau gần 2 tiếng đồng hồ ""tìm đập chân run"" của nó tối hôm qua. Người con gái này, lại làm hắn nhớ đến Thanh Du. Tại sao 2 người lại giống nhau như vậy?

Hoàng Thanh Du là con gái của Hoàng Khắc Nam - cánh tay phải đắc lực của cha hắn trong mọi công việc. Nhờ đó, hắn mới gặp được cô bé. Thanh Du là 1 cô bé rất dễ thương mà ai gặp cũng đều yêu thích. Là cô chủ nhỏ trong 1 gia đình khá khẩm nhưng cô bé rất thật thà tốt bụng, không kiêu kì ranh mạ giống như những tiểu thư khác. Mọi người đều gọi cô bé là Jen, còn cô bé thì lúc nào cũng bám lấy hắn mà luôn miệng gọi anh Jun.

Jun, vốn là 1 cậu bé cô độc và không phải lúc nào cũng mạnh mẽ. Ngoài mẹ của cậu ra thì chỉ có Jen mới có cơ hội nhìn thấy nước mắt của cậu. Những lúc đó, Jen lại chính là người đứng ra bảo vệ Jun. Đôi mắt và nụ cười của cô bé chính là liều thuốc giảm đau, xoa dịu những nỗi buồn chất chứa trong lòng cậu. Nhưng khi Jen bắt đầu đi học, cũng chính là lúc cô bé phải rời xa Jun.

Bao nhiêu năm nay,hắn vẫn luôn cố gắng tìm kiếm Thanh Du với biết bao hi vọng.Nhưng,Hoàng Khắc Nam là 1 người tài giỏi,ông ấy giấu con gái quá kĩ khiến cho hắn phải nhiều phen vất vả tìm kiếm.Giờ đây,cuối cùng hắn đã hiểu vì sao Thanh Du phải rời xa và không được gặp lại hắn.

Cô gái bên cạnh khẽ động đậy thức giấc khiến hắn cũng thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình.Bất chợt,ánh mắt hắn nhìn Linh Nhi có chút khác lạ,thậm chí là phát ra hàn quang.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cuộc sống trong ngõ hẹp

Nó tỉnh giấc bất gặp ánh mắt u ám lạnh lẽo của hắn xoáy thẳng vào mình.Nó bất giác nổi da gà.Nhưng nghĩ lại mình vốn không làm gì sai,nó quyết định bỏ qua ánh mắt đầy rồi đi thẳng vào nhà bếp

-Tôi đi lấy cháo cho anh

3" sau,nó quay lại với tô cháo nóng hổi trên tay.Hắn khẽ liếc nó rồi cất giọng nhàn nhạt

-Tôi không ăn thứ đó,mau mang đi

Từ sâu trong đôi mắt màu tro kia phóng ra những tia hàn quang lạnh thấu xương,gọng nói cũng khác hẳn mọi khi.Nó hơi nhú mày,trên mặt thoáng nét khó hiểu nhưng vẫn từ từ tiến lại gần hắn

-Anh.....

CHOANG.....

Nó còn chưa kịp nói hết câu,âm thanh đồ vỡ đã chặn họng.Nó còn chưa kịp phản ứng,tô cháo trên tay đã bay thẳng xuống nền nhà.Những mảnh sứ vỡ và cháo vương vãi khắp nơi.Nó đứng như trời trồng tròn to mắt nhìn hắn.Trong mắt không giấu nổi vẻ kinh hoàng

-Anh.....sao.....

Nó còn đang lắp bắp trong miệng thì tiếng quát gần như rống lên của hắn lại 1 lần nữa khiến nó không nói nên lời

-CÚT

Ai đó làm ơn nói cho nó biết chuyện quái gì đang xảy ra thế này?Sự tức giận kéo theo âm ức xông thẳng lên não.Nó chạy thẳng 1 mạch lên phòng đóng sầm cửa.Tiếp theo đó,1 loạt những tiếng đập vỡ loảng xoảng vang lên trong phòng khách.

Không khí trong ngôi biệt thự bỗng chốc trở nên căng thẳng đến ngạt thở.Trốn mãi trong phòng cũng không thể chịu được lâu,nó đành tuôn ra ngoài đi dạo,vừa đi vừa cảm mặt xuống đường lăm bằm nguyên rửa hắn.

Cuộc đời vốn thật trớ trêu.Cho đến khi chợt nhớ ra điều gì đó,nó khựng lại và ngay lập tức ngẩng mặt nhìn xung quanh.Thế là hết,tất cả đã kết thúc ở đây.

-Mình đang ở chỗ nào thế này!

1 ý nghĩ nhanh chóng bay qua và cảm rẽ trong đầu nó.Nó đã bị lạc!Ngay lập tức,nó quay đầu lại và chạy như tên bắn.Làm thế nào mà 1 con bé 16 tuổi đầu với IQ khiến bản thân tự hào lại bị lạc trong phạm vi mấy trăm mét quanh nhà?Cái việc này mà đồn ra ngoài chắc người ta cười đến nổi mũi mất!

Nhưng sự thật nghiệt ngã,cho dù khó tin cũng không thể không tin.Rằng nó thực sự đã bị lạc.Sau 1 hồi sục xạo tìm đường về mà vẫn vô ích,nó ôm cái bụng đói meo ngồi thụp xuống bên đường

-Đói quá đi.Tất cả cũng chỉ tại cái tên mắc dịch kia,nếu không phải hắn tự dưng trút giận lên đầu mình,mình sẽ không phải ra ngoài 1 mình mà không chú ý,như thế thì làm sao có thể bị lạc?

Đang lăm bằm lâu bâu chửi rửa,nó chợt giật bắn mình khi nghe thấy 1 giọng nói chen ngang

-Này!

Nó bất giác ngược mắt lên nhìn,đập vào mắt là 1 người con trai có mái tóc nâu đỏ với nước da trắng.Ánh mắt của anh toát ra 1 vẻ dịu dàng hiếm thấy,lúc nào cũng như đang cười khiến cho người khác nhìn vào dễ có cảm giác ấm áp,an toàn và vui vẻ theo.Bên tai phải của anh có đeo 1 chiếc bông tai bằng đá quý càng tăng thêm vẻ dịu dàng và tôn quý của anh.Np bất giác ngây người

- Là em sao? Lâu rồi không gặp em

Quốc Minh nở nụ cười toả nắng, từ đáy mắt của anh ánh lên những tia mừng rỡ. Cậu nói kia khiến nó chợt giật mình quay về thực tại

- Anh.....anh biết em?

Quốc Minh nhăn mặt tỏ vẻ thất vọng trước câu hỏi của nó. Thường thì những người nào đã từng gặp qua anh sẽ khó có thể quên. Nhưng cô bé này.....

- Em không nhận ra anh sao? Anh là Nguyễn Quốc Minh, chúng ta đã từng gặp nhau

Lại có thêm 1 người nhận nó làm người quen, không biết sau này nó phải làm sao để đối phó với đồng người quen lần lượt nối tiếp nhau bay vào mình đây? Ời, nó thật sự không muốn trở thành kẻ chuyên đi lừa đảo hàng loạt đâu mà T^T

Nhưng mà...giai đẹp đã tự dẫn đến trước mặt, nếu không hưởng thụ thì quả là uổng phí. Thời thì chẳng nào cũng đã lừa rồi, lừa thêm 1 người nữa cũng chẳng chết ai, nếu không nó sẽ chết đói mất

- À, em nhớ ra anh rồi

- Thật à?

- Đúng, anh đẹp giai như vậy, sao em có thể quên anh được

Cho dù có đói, nó cũng phải cố nặn ra nụ cười tươi rói đến tít mắt, không ngừng động viên mình phải cố lên vì tương lai được ăn no miễn phí. Còn Quốc Minh nở nụ cười nhẹ như vừa trút được gánh nặng, liền giơ tay véo mũi nó

- Em làm gì giờ này mà ngồi đây?

Đến rồi đến rồi, thời cơ tốt là đây. Đợi nửa ngày cuối cùng cũng đợi được đến lúc Quốc Minh hỏi câu này, nó xúc động đến phát khóc, ngay lập tức chuyển chế độ từ hờn hờ đến xụ mặt

- Em bị lạc đường rồi, từ sáng đến giờ chưa có gì bỏ vào bụng, đói quá đi

- Bây giờ cũng đã đến giờ ăn trưa rồi, anh đưa em đi ăn nhé

Trong bụng thì vui sướng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên. Nhưng ngoài mặt, nó đã nhanh chóng giấu nhẹm đi nụ cười thoả mãn, thay vào đó là bộ mặt bí xị và thái độ ngập ngừng

- Nhưng.....liệu có được không? Em sợ là lại làm phiền đến anh. Hơn nữa, em không mang theo xu nào

- Không sao, anh mời em đi ăn, tất cả chi phí anh sẽ trả hết

Vừa nói Quốc Minh vừa kéo tay nó đứng dậy rồi dắt ra xe

- Vậy.....em không khách sáo nữa, cảm ơn anh nhiều nha

Hồ hớ, gặp may rồi, vừa được ngắm giai đẹp, lại vừa được ăn miễn phí. Nó bỗng chốc từ cuộc sống bế tắc trở thành cuộc đời nở hoa

Buổi chiều, cái nắng gay gắt đã dịu bớt. Vì đang là giờ tan tầm nên mọi người hối hả về nhà. Nó và Quốc Minh chọn 1 con đường vắng, ít người qua lại để tản bộ. Vào giờ này không còn nắng gắt, gió thổi từng cơn mát dịu, tản bộ chính là lí tưởng nhất. Những chiếc lá khô bị gió thổi nối tiếp nhau xào xạc bay xuống mặt đường.

Nó đi trước Quốc Minh 1 đoạn, khép hờ mắt để tận hưởng những cơn gió nhẹ nhàng dịu mát. Ở đằng sau, Quốc Minh xò 2 tay vào túi quần bước theo nó từng bước, trên môi vẫn còn vương lại nụ cười thoải mái.

Sau khi lấp đầy cái bụng rỗng tuếch của nó, Quốc Minh đã lái xe đưa nó đi chơi ở rất nhiều nơi khiến tâm trạng của cả 2 đều rất tốt.

Nhận thấy nó bỗng nhiên khựng lại rồi đứng im 1 chỗ như trời trồng, Quốc Minh liền sai bước dài bước nhanh đến chỗ nó

- Linh Nhi, có chuyện gì vậy?

Nó vẫn không trả lời, ánh mắt chỉ tập trung dán về phía trước. Quốc Minh nhìn theo ánh mắt của nó, phát hiện có 1 người con trai đang tiến về phía này. Mái tóc màu hạt dẻ hơi rối vì bị gió thổi, dáng đi ngang tàn ngạo nghệ, từ sâu trong đôi mắt kia vẫn chỉ có lạnh lẽo, giờ đây còn có cả những tia phản nộ và sát khí đằng đằng khiến cho tất cả mọi thứ xung quanh như muốn đóng băng.

- Về!

Giọng nói lạnh tanh của hắn phát ra làm cho nó bùn rùn cả người. Nó vốn tự cho là không hề làm gì sai, nhưng đối mặt với con người kia vẫn không thể

kiềm chế được sự sợ hãi. Đường như cảm nhận được sự run rẩy của nó, Quốc Minh liền nắm tay nó để trấn an, đồng thời đứng chắn trước mặt nó

- Thiên Duy, cậu quen Linh Nhi?

Hắn vốn không đã động gì đến Quốc Minh, cũng bỏ ngoài tai câu nói kia. Xung quanh hắn nồng nặc mùi sát khí, dù biết hắn đang cố gắng kìm nén cơn giận đang cuộn trào.

- Linh Nhi, tôi cho cô 3 giây. Mau theo tôi về nhà. Không thì đừng trách tôi ra tay ác độc

Đứng sau Quốc Minh, nó biết không thể nào trốn tránh được thêm nữa, Quốc Minh có thể cứu giúp nó bây giờ cũng không thể bao che nó cả đời. Chỉ bằng bây giờ quay đầu còn có cơ hội sống sót.

Nó khẽ cúi đầu, đẩy tay Quốc Minh ra rồi lặng lẽ lần từng bước một tiến về phía hắn trước con mắt ngạc nhiên của Quốc Minh. Nhận thấy sự chậm chạp của nó, hắn thô bạo kéo tay nó rồi lôi đi xềnh xệch.

- Khoan đã!

Nhận thấy sự bất đắc dĩ trong ánh mắt nó, Quốc Minh bắt chợt lên tiếng khiến hắn có hơi dừng bước

- Tôi không biết cậu với Linh Nhi có quan hệ gì. Nhưng trên đời này, có những thứ không phải dùng bạo lực là có thể bắt ép

- Chuyện của tôi, không mượn anh những tay vào

Quốc Minh nhất thời không thể nói thêm gì, chỉ biết đứng nhìn bóng hình kia đang ngày một xa dần. 2 tay anh cuộn chặt thành nắm đấm, từ đây mắt chỉ còn vương lại sự bất lực và tức giận.

Trên chiếc xe sang trọng đang phi như bay trên đường, không khí vẫn lạnh ngắt. Thời tiết bây giờ vốn đang mùa hè nên rất nóng, trên xe cũng không có bật điều hoà, vậy mà nó vẫn cứ rét run, da gà thì nhau nổi lên.

Chẳng phải người ta thường nói sự yên bình là mở đầu cho 1 trận cuồng phong hay sao? Nó đâu có làm gì sai, vậy mà sao kẻ nằm trên thớt lại là nó? Thật không công bằng! Tuy rằng trong lòng kêu gào bất mãn nhưng đối diện với cái mặt đang muốn giết người kia, nó đành phải ngậm miệng nép sát vào 1 góc.

Chiếc xe lao nhanh qua cánh cổng màu trắng của căn biệt thự. Nhìn thấy nó vẫn còn chưa có ý định xuống xe, hắn lại 1 lần nữa thô bạo kéo nó ra ngoài như kéo 1 bao cát. Trong mắt hắn giờ đây ngập tràn lửa giận.

Nó nhúc nhích từng bước nặng nề như đeo đá theo hắn lên phòng, trong đầu không ngừng suy diễn về những thứ mà mình sắp phải hứng chịu. Hắn sẽ làm gì đây? Bóp chết nó như bóp chết 1 con nhái rồi tống xác nó vào túi bóng đen phi ra bãi rác làm bạn với ruồi nhặng? Hay là vung dao bầu ra để chọc tiết nó? Mặt nó thoáng biến sắc khi nghĩ đến cảnh tượng máu bắn tung toé và nó sau 1 hồi giãy lên đành đành như bao con heo khác cùng cảnh ngộ thì cũng đã trút hơi thở cuối cùng. Kết thúc cuộc đời ở cái tuổi 16 phơi phới sắc xuân. Thật kinh dị!

27 Tháng 3 lúc 10:36 · Gửi từ điện thoại di động

Huyết Kỳ

Suy nghĩ 1 hồi xong xuôi, nó chợt nhận ra mình đã đứng trong phòng hắn từ lúc nào. Hắn bắt giác tiến lại gần làm tim nó đập bùm bùm lùi dần ra sau

- Đừng... đừng qua đây. Anh mà làm gì tôi... tôi... tôi sẽ giết chết anh.

Nó hoảng loạn không nghĩ ra được điều gì, đành vớ bừa lấy con dao gọt hoa quả khua loạn xạ. Trong khi nó, hắn chỉ nhếch mép nở nụ cười lạnh, vẫn không hề dừng lại

- Ngu xuẩn! Cô nghĩ là cô có đủ bản lĩnh sao?

Hắn tiến 1 bước, nó lại lùi 1 bước. Cho đến khi lưng chạm phải bức tường mát lạnh, nó mới nhận ra rằng mình đã hết đường lui. Hắn chống 2 tay lên tường. Và giờ, nó chính thức trở thành con mèo nhỏ bị giam cầm trong 1 cái chỗ bé tí tẹo như hạt đậu. 2 chân nó bỗng chốc mềm nhũn ra như bún, tay run lập cập, đôi mắt tròn trũng nhìn hắn. Hắn nói đúng, nó không bao giờ có đủ bản lĩnh để giết gà chứ đừng nói là giết người

- Nghe cho rõ đây vì tôi sẽ không lặp lại lần nữa. Chuyện này, nếu có lần sau, cô..... sẽ phải trả giá đắt

Tìm nó như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nội tạng cũng rối tung cả lên. Nó nuốt nước miếng ừng ực

- Còn nữa, từ ngày mai, quản gia Vũ sẽ dạy cô làm tất cả mọi việc trong nhà. Đây chính là sự trừng phạt dành cho cô

Lết được cái thân tàn về đến phòng, nó quẳng mình lên chiếc giường êm ái. Hôm nay nó có thể an toàn về phòng mà không bị mất miếng thịt nào là 1 việc đáng để vui mừng. Nhưng từ ngày mai, nó sẽ phải làm việc. Ngày tháng êm đềm của nó đã kết thúc thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bão nhiệt đới

Hôm nay là ngày chủ nhật, cũng là ngày nghỉ của nó. Nhưng mới sáng sớm, nó đã bị làm phiền bởi 1 loạt những tiếng gõ cửa không ngớt. Uể oải lê xác ra mở cửa, nất nó vẫn chỉ hé đủ để nhìn đường đi.

-Oáp...Bác Vũ, gà còn chưa gáy mà. Sao lại gõ cửa phòng cháu sớm vậy

Cô bé này vừa từ trên trời rơi xuống sao? Ở đây đào đâu ra gà chứ? Quản gia Vũ chỉ khẽ mỉm cười, trên tay ông là bộ đồ dành cho người giúp việc

-Tiểu thư, mặt trời sắp lên tới đỉnh đầu rồi. Hôm nay thiếu gia có dặn dò tôi phải hướng dẫn tiểu thư làm việc trong nhà. Mời tiểu thư đi thay đồ.

-Hả???

Nó bỗng chốc tỉnh ngủ hẳn, nhớ ra những lời hắt nói hôm qua. Thảm rồi T^TNó vác bộ mặt méo xệch đi chuẩn bị.

Sau gần nửa tiếng chậm chạp đến chày dót. Nó đau khổ ngắm lại mình lần cuối trong gương trước khi bắt đầu làm việc. 1 chiếc váy dài đến đầu gối với 2 màu đen trắng chủ đạo. Trên đầu còn chụp thêm 1 thứ màu trắng buộc dây trông chẳng ra cái dạng gì. Cứ y như mấy bà đã có 5,6 con ==!

Bỗng, thân ảnh nhỏ bé ngoài kia khựng lại vài giây. Rồi trong không gian im ắng, 1 tiếng hét chói tai vang lên khiến cả ngôi biệt thự bị chấn động. Cửa kính không ngừng rung nhẹ, tách cafe trên bàn khẽ xao động như báo hiệu 1 trận động đất đang ập tới. Căn nhà này xây dựng khá kiên cố nên may sao vừa không thì nhau rơi xuống từng tầng một. Tiếp sau tiếng hét là 1 loạt những tiếng khóc rống vang lên trong vườn cỏ. Tần số âm thanh cao đến mức cách đó mấy trăm mét vẫn có thể nghe được. Đủ để thấy người phát ra nó công lực thể nào.

Mọi người trong căn biệt thự chưa đầy 1" sau đã tập trung đầy đủ ở nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy nó đang đứng giữa bụi cỏ kêu la không ngừng. Quản gia Vũ nhanh chóng xả thân cứu giúp, lôi nó ra khỏi bãi cỏ

-Tiểu thư, có chuyện gì xảy ra?

-OAOA Bác Vũ....hức...hức..tay của cháu....

Quản gia Vũ nhanh chóng hiểu ra vấn đề, liền cầm 2 bàn tay của nó lên xem xét kĩ lưỡng. Chỉ thấy ở cả 2 bàn tay đều đỏ đến tím lại, sưng phồng lên

-Tiểu thư, người vừa cầm phải cái gì?

-HUHUHU Là...là sâu

Sắc mặt nó bỗng chốc chuyển từ đỏ sang tím, từ tím sang xanh, rồi từ xanh sang trắng bệch. Mồ hôi lạnh trên trán cứ thi nhau rơi xuống. Quản gia Vũ cầm cổ tay nó kéo vào trong nhà, ngay lập tức rửa sạch tay nó rồi bắt đầu đồ thuốc. Lúc này nó cũng dần bình tĩnh lại, không còn khóc nữa. Nhưng cảm giác ở tay vừa ngứa vừa đau nhói, lại nóng ran. Thực sự rất khó chịu.

Nhìn 2 bàn tay bần băng trắng lớp của mình, nó chỉ hận không thể cầm chiếc dép tông phi thẳng vào mặt ai kia. Trong khi đó, hán vẫn chỉ lặng im ngồi 1 chỗ quan sát tình hình từ đầu đến cuối. Mọi chuyện để quản gia Vũ làm là được.

Vài ngày sau, mặc dù nó đã cố gắng khỏi chậm nhất có thể, nó cuối cùng vẫn bị tóm cổ đi làm việc. Lần này là rửa bát!

Trong nhà bếp, tiếng leng keng loảng xoảng của bát đĩa xoong nồi cứ nối tiếp nhau như đang chơi nhạc. Sau cùng, thứ duy nhất còn lạnh lặn là 1 cái bát ăn com. Tuy nhiên, khi quản gia Vũ cầm lên để kiểm tra, cái bát cuối cùng cũng đã hồn nhiên tách làm đôi.

Công việc tiếp theo: Giặt đồ. Toàn bộ đồ của hán do làm bằng chất liệu đặc biệt cao cấp nên không thể cho vào máy giặt, đều phải giặt hết bằng tay. Nhìn cái chậu to bằng người chất đầy quần áo, nó tức tối vịn vòi nước

ÀOOOOO...

Toàn thân nó từ đầu xuống chân ướt như chuột lột. Đôi mắt ngơ ngác hết nhìn cái vòi nước đang cầm trên tay lại nhìn nước đang ồ ạt tuôn ra từ 1 cái lỗ trống huếch. 1 lần nữa, tiếng hét ai oán của ai đó lại vang lên trong nhà vệ sinh.

Mặc dù tâm trạng vô cùng tệ hại, nó vẫn bị lôi đầu xuống nhà bếp để nấu bữa tối. Người hầu phụ trách nấu nướng chẳng cần biết nó có nghe hay không, liền tung nước miếng tường thuật lại hết những gì nó cần làm. Sau đó liền 1 mạch đi thẳng bỏ lại nó ngơ ngác sau lưng.

Quản gia Vũ đang vô cùng nghiêm túc tường thuật lại tình hình làm việc của nó trong mấy ngày qua. Mặt ông hơi nghiêm trọng, chứng tỏ thiệt hại không nhỏ.

- Thiên Duy, tôi muốn đi châu Phi

Nó từ đầu lao đến trước mặt hần như 1 con gió rồi tuyên bố rất hùng hồn làm quân gia Vũ đứng ở bên cạnh mặt mày bỗng chốc xanh mét.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

- Đi châu Phi?

Nó vẫn tự nhiên khẳng định lại giống như đang nói đi ăn cơm vậy

- Đúng thế!

- Haha, em gái muốn sang châu Phi để góp phần làm gia tăng số người mắc ebola sao?

Thành Nam vừa vào đến cửa đã như nghe phải chuyện hài, liền không ngần ngại lên tiếng trêu chọc làm nó tức ói máu

- Gì chứ??? Tôi sang đó để tìm đà điều mà.

Mọi người lại vác trên mình 1 dấu hỏi to đùng đoàng

- Trong bữa tối có món đà điều lúc lắc - nó ngây thơ giải thích

- Tiểu thư, cái đó có thể kêu người mang đến - Quân gia Vũ tốt bụng nhắc nhở

Nó "Ồ" lên 1 tiếng rồi lùi thúi vào bếp.

- AAAAA..... MAU! MAU BẮT LẤY NÓ. NÓ LÀ BỮA TỐI ĐÓ

Linh Nhi vận hết nội công vừa gào thét với người hầu, vừa cong mông lên đuổi theo con gà vừa bị cắt tiết. Mặc dù đã gần như bị gãy cổ, con gà đáng thương vẫn sống chết co căng chạy hết tốc lực mà đâm bừa, với tinh thần thép thà chết vì đâm phải cột chứ nhất quyết không vào nôi.

- Chị mau ra đằng kia phục kích. Còn chị chạy đường tắt ra chặn đầu nó. Số còn lại mau tăng tốc

Nó vừa chạy té khỏi vừa chỉ huy người hầu dàn trận như 1 vị nữ tướng tài ba. Cuối cùng, sau 1 hồi vất vả, với trí tuệ của bao nhiêu con người cộng lại, 5 lần đi siêu thị đập vỡ mấy cái nôi, gia vị ăn trong 3 tháng đã cạn kiệt, bữa tối của nó đã hoàn thành!

Trước mắt hần đây chính là bàn tiệc bày bữa tối do chính tay nó làm ra.

Đầu tiên là món trứng rán. Nổi bật giữa đĩa trứng là 1 miếng vỏ trứng to xù trông khá ngon mắt.

- Cô rán cả vỏ trứng? - Hần bắt chọt lên tiếng

- Là do lúc tách vỏ, tôi lỡ tay làm rớt cả vỏ trứng vào cùng - Nó lí nhí

- Đây là cái gì? - Hần tiếp tục phóng ánh mắt về phía chiếc xà nhỏ treo lủng lẳng toàn thịt đang đung đưa

- Thì là đà điều lúc lắc

- Heo nái, có hiểu đà điều lúc lắc là gì không vậy??? - Thành Nam đen mặt

- Không phải là thịt đà điều treo lúc lắc trên giá sao?

Quạ đen bay trên đầu mọi người! ==

Hần lại 1 lần nữa liếc qua đĩa lươn xào sả ớt

- Heo nái, em để nguyên con lươn mà xào hả???

Thành Nam khẽ cầm đũa kẹp đầu 1 con lươn rồi giơ lên, cơ thể mềm oặt dài ngoằng của con lươn lắc lư theo gió.

- Tôi vốn sợ bò sát không chân-Nó lại ừ rừ trả lời

- Từ giờ cô không cần làm gì nữa

Hắn lạnh lùng phun ra 1 câu rồi đi thẳng ra ngoài. Thành Nam vốn từ đầu rất háo hức với bữa tối này cũng nhanh nhẩu quăng con lươn rồi chạy nhanh theo hắn. Thật khủng bố!

Vậy là từ giờ nó chẳng cần phải làm gì nữa. Ôm 1 tâm trạng vô cùng vui vẻ, nó liền pha cho mình 1 tô mì để thưởng thức. Đang xì xụp ăn mì thì bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo. Là Linh Ngọc gọi đến

- Alo. Linh Ngọc hả? Có chuyện gì không?

- Linh Nhi, đã rất lâu rồi tao với mày không ra ngoài chơi. Tối nay vừa hay trăng thanh gió mát, đi tản bộ với tao đi

Dù bị mất trí nhớ nhưng học cùng Linh Ngọc 1 thời gian, ít nhiều nó cũng hiểu được tính cách cô nàng

- Mày mà cũng có tinh thần đi dạo cơ à?

Giọng điệu châm biếm của nó khiến Linh Ngọc quay ngoắt 180 độ từ "oanh vàng thổ thê" đến uy hiếp dọa nạt

- Nói tóm lại là mày có đi không? Hay là để ngày mai tao đi đàm đạo với anh chàng đẹp trai hôm nọ vạch trần bộ mặt biến thái của mày. Nói là mày ngưỡng mộ sắc đẹp của anh ấy đến nỗi ngày nào cũng biết anh ấy mặc sịp màu gì

- Phụt...

Nước mũi nhanh chóng tông thẳng lên mũi làm nó ho sặc sụa đến nỗi muốn bay cả phổi ra ngoài. Cổ họng nghẹn ứ vì tức mà cũng là vì...mì. Nó gào thét trong điện thoại

- Mày...mày vừa nói cái gì??? Tao đi soi sịp của anh ta khi nào HẢ???

Nhận thấy ánh mắt kì dị của người làm, nó chợt nhận ra mình có lỗi, lại còn oang oang ngay giữa nhà. Đúng là xấu hổ chết mất

- Chứ không phải ngày nào mày cũng chia sẻ với tao là anh ta mặc sịp màu gì à? - Linh Ngọc vẫn giả bộ ngây thơ

- Đó là do ngày nào anh ta cũng lượn như cá cảnh qua trước mặt tao. Nó cứ đập vào mắt, tao không thể chối từ

- Thôi đừng nhiều lời, tóm lại mày có đi không?

"Hỏi thừa. Đã uy hiếp đến mức đó, nó còn cho mình cơ hội từ chối sao?" Nó Hậm hực đồng ý rồi tắt máy, trước khi ngắt kết nối còn nghe văng vẳng tiếng cười khoái chí của Linh Ngọc ở đầu dây bên kia.

Bây giờ đang là buổi tối mùa hè nên khí trời dịu mát hơn nhiều so với ban ngày. Nó vận 1 chiếc quần đùi vải cạp chun với chiếc áo sát nách rồi phi nhanh ra khỏi cổng. Trước khi đi còn không quên báo cáo với quần già Vũ.

Khi lái xe đưa nó đến chỗ hẹn với Linh Ngọc, cô nàng đã đợi sẵn ở đó từ khi nào. Nó chưa kịp xuống xe đã bị nhò lỏi ra rồi kéo đi xềnh xệch

- Linh Ngọc, mày gọi tao ra đây để đi tản bộ hay là để giúp mày tập thể hình thế? - Nó vừa thở vừa bước nhanh theo Linh Ngọc

- Mày tưởng tao rồi hơi đi dạo hóng mát chắc? Mau. Tối nay thực hiện phi vụ mới

- Hả???

Nói đến vấn đề phi vụ, nó không thể không đề tâm. Linh Ngọc đã từng kể cho nó nghe những chiến tích oanh liệt trước kia của 2 đứa. Và trong đó luôn có sự hiện hữu của những phi vụ "mèo mửa". Cái đáng để nói đến ở đây là kết quả lúc nào cũng trượt xa hơn rất nhiều so với những tính toán từ trước ==!

- Mày muốn lỏi tao đi làm cái gì nữa đây hả?

Linh Ngọc chẳng thèm đoái hoài đến giọng nói bi thương của nó, vẫn xăm xăm kéo nó đi

- Đến nơi rồi mày sẽ biết!

Chỉ 1 lát sau, 2 đứa đã đứng trước địa điểm thực thi phi vụ. Nó giương mắt nhìn lên cây xoài sai trĩu quả rồi lại ngược đến bờ tường cao ngất

- Linh Ngọc, không phải mày lỏi tao đến đây là để ngắm cây xoài với cái bờ tường này đấy chứ? - Nó ngây thơ hỏi

- Mới có mấy tháng không gặp mà mày đã ngu hần đi rồi. Tao có thừa calo cũng chẳng thèm làm mấy cái chuyện vô nghĩa đó đâu

Con nhỏ này,miệng lười ngày càng phũ phàng rồi.Thật là làm tổn thương sâu sắc trái tim mỏng manh của ai kia

-Thế mày lười tao đến đây làm gì?

-Động não lên chút đi cô nương Theo mày,vào đêm hôm khuya khoắt,chúng ta hái mấy quả xoài kia mà chủ của nó không hề hay biết thì gọi là gì nào?

-HẢ???Không phải chứ?Mày kéo tao đến đây để ăn trộm....

Nó chưa kịp nói xong thì Linh Ngọc đã bịt chặt miệng nó rồi nghiêng răng ken két

-Linh Nhi,mày muốn hô hào cho toàn thể giới biết là mày đang đi ăn trộm,hãy đến bắt mày đi sao?

Quả thật nó có hơi vụn to âm thanh thật.May mà con đường này tương đối vắng,vừa rồi lại không có ai đi ngang qua.Nếu không còn chưa kịp động thủ đã bị tóm rồi.

-Mau,trèo lên cái tường kia rồi leo sang cây xoài

Linh Ngọc đẩy nó về phía trước rồi ra lệnh

-Tại sao mày muốn ăn trộm mà lại kêu tao đi trèo?-Nó tỏ vẻ bất bình

-Dạo này tao hơi rảnh,muốn thử cảm giác ăn trộm như thế nào.Trèo tường trốn nhà là sở trường của mày còn gì.Trước kia lúc nào cũng là mày trèo mà.

Nó cuối cùng cũng biết được mình có 1 sở trường rồi.Khẽ liếc bức tường cao quá đầu 1 chút,nó bắt đầu công cuộc chinh phục bức tường.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Vất vả 1 hồi,cuối cùng nó cũng sắp lên được tới nơi.Nhưng đời không như mơ (-_!!).Đúng lúc nó định tung cặp chân sếu của mình lên đỉnh bức tường thì...

XOẠC.....

1 âm thanh quý dị vang lên trong đêm tối.Giữ nguyên tư thế ban đầu,nó vẫn ngây thơ hỏi Linh Ngọc:

-Tiếng gì vậy nhi???

-Đừng để ý nhiều,mau tập trung vào việc đi-Linh Ngọc lên tiếng cảnh cáo

Tổng hết suy nghĩ trong đầu vào 1 xó,nó quyết định chuyển tâm vào nhiệm vụ.

Không đúng!

1 làn gió nhẹ bỗng chốc thổi qua làm nó ớn lạnh,da gà nổi lên từng tảng

-LINH NGỌC,TAO RÁCH QUẦN RỒI (T^T) AHÚHÚ

Tiếng hú ai oán mang thập phần bi thương của nó truyền ra 4 phương 8 hướng khiến cho Linh Ngọc nhảy dựng lên

-CÁI GÌ???Mày bình tĩnh,đừng rống lên ở đây có được không hả?

-Làm sao bây giờ,phẩm hạnh bao nhiêu năm gìn giữ của tao oà oà

-Mày có thôi ngay đi không hả?Bây giờ là buổi tối,ở đây chỉ có tao với mày thì bố con nhà thằng nào chạy đến đây mà xem được.Ngậm miệng lại và leo tiếp cho tao!

Nghẹn ngào nuốt nước mắt vào trong,nó tiếp tục leo lên bờ tường rồi bứt xoài ném xuống cho Linh Ngọc.Kể ra thì rách quần cũng có cái lợi của nó,hoạt động thuận tiện hơn nhiều!

-CÓ TRỘM

GÂU...GÂU...GÂU...

-ỒI

BỊCH...

1 tiếng hô kinh thiên động địa bất ngờ vang lên làm nó giật bắn, trượt chân rồi lao thẳng đầu xuống đất, tạo 1 kiểu post hoành tráng trên mặt đường.

Gã chủ nhà với bộ râu quai nón vĩ đại xồng xộc phi thẳng ra ngoài, chuẩn bị sẵn tư thế chiến đấu

-Gi chứ???Chạy nhanh vậy sao???Bốp!Đánh hơi mau!

Con chó bet dê còi cọc bên cạnh liền hiểu ý chủ nhân, ngoe ngoáy đuôi khịt khịt cái mũi đen ươn ướt. Trong khi lão râu xanh thì trợn ngược đôi mắt lúng liếng nhìn ngó xung quanh.

Không gian lặng ngắt như tờ. Con Bốp giữ dáng sau 1 hồi đánh hơi đến ngã rẽ liền dừng lại, bắt chột ngừng cao đầu. Người và chó 6 mắt nhìn nhau, sét đánh đùng đoàng.

3 giây sau

-AAAAA...CHẠYYY MAUUU.....

GÂU...GÂU...GÂU

Con Bốp vừa sủa dữ dội vừa nhảy chồm vào nó và Linh Ngọc.

-Ngọc, mày thật biết chọn nhà để ăn trộm đấy

-Ahuhu, tao đã rình nhà này mấy lần rồi, có thấy con bốp bép nào đâu

-Đợt này mà thoát được, bà sẽ xẻo mày làm mắm...AAA...Nó sắp đuổi đến nơi rồi, tăng tốc mau! Trơ hết xương sườn mà lòi đầu ra lắm công lực vậy trời???

Trong khi 2 đứa vừa cong đít lên chạy vừa đâm phán thì con Bốp ngày càng thu hẹp khoảng cách, càng chạy càng hăng. Đang cảm đầu chạy thì lại nghe thấy tiếng Linh Ngọc gào thét

-Ồi!Chiếc dép tông yêu quý tao vừa sấm hôm qua oaoa

-Dẹp cái dép tông đi, nếu mày muốn chết dưới tay 1 con chó còi dí và 1 gã râu xanh thì quay lại mà nhặt

Chẳng thể làm gì hơn, Linh Ngọc chỉ còn biết ngậm ngùi quay đầu nhìn chiếc dép tông lần cuối

-Sớm muộn gì tao cũng sẽ tan xác mất thôi. Cuộc đời thật trớ trêu (T^T)

Linh Ngọc đang nước mắt tuôn trào thì chợt nghe thấy nó gào lên bên cạnh:

-Mau, trèo lên cái cột điện kia nhanh!

Thế là cả 2 đứa phóng hết tốc lực nhảy lên 1 cái cột điện gần đó, trèo qua cái tường sắt bên cạnh trước con mắt bắt lực của Bốp. Con chó còi đáng thương chỉ còn biết đứng dưới sủa hống lên. Vậy là tẩu thoát thành công!

Sau 1 hồi tập trung thở hùng hục bằng mũi và miệng, nó và Linh Ngọc về nhà trong bộ dạng toi tả. Dĩ nhiên, nó không thể dàng hoang đi vào bằng cửa chính.

Tường bao của biệt thự quá cao, không thể trèo vào được. Đi vòng quanh 1 lượt, kết luận chỉ có 1 lối vào phụ duy nhất. Có điều.....hình như không phải dành cho người (@~@)

Linh Nhi với bộ mặt không thể biểu cảm hơn, xách đôi tông thê lương nhìn vào cái lỗ ở góc tường. Thật không thể ngờ rằng, bốn cô nương cả đời oanh liệt, lại cũng có lúc phải chui lỗ chó (>.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Trong gương, 1 con quỷ đen thui như vừa chui từ lỗ than lên đang giầy lên đánh đập. Trên mặt nó nổi bật là 2 con mắt trắng dã trợn ngược và hàm răng sáng bóng. Những cọng tóc bù xù như lò xo dựng đứng lên như vừa bị điện giật cháy. Thành Nam không thể nhìn thêm, phá lên cười

-Nhìn em giống như loài vượn chưa tiến hoá hết. Ngày mai anh sẽ đưa em đến sở thú để đoàn tụ với giống loài hahaha

Nó vừa xấu hổ vừa tức đến bốc khói, máu cứ sôi sùng sục rồi vọt thẳng lên não

"Không được! Phải nhẫn nhịn. Không thể để cho tất cả mọi người ở đây nhìn thấy cái lỗ bự chẳng ở đâu quần được."

Nó gào thét trong lòng rồi quyết tâm sống chết bám dính lấy xó tường.

-Đi đâu?-Giọng nói lãnh đạm kia lại 1 lần nữa vang lên

"Chẳng lẽ nói đi treo tường ăn trộm rồi bị chó đuổi? Không...có chết cũng phải giấu. Chuyện đó mà lòi ra thì sau này mình còn mặt mũi nào mà sống nữa?"

-Ahuhu.....tôi chỉ muốn ra ngoài đi dạo hóng gió 1 chút, ai ngờ gặp phải yêu râu xanh sàm sỡ, rồi bị gã đuổi suýt chết. May mà tôi nhanh trí trốn được, khó khăn lắm mới lết được về đây hix...hix...

Nó vừa rặn ra mấy hột nước mắt vừa bù lu bù loa tỏ vẻ vô cùng đáng thương. Nhưng ai kia đến mắt cũng không thèm chớp.

-Cô tự ý ra ngoài mà không xin phép. Nếu chuyện đó còn tái diễn, cô sẽ biết hậu quả ra sao.

Hắn đã khuất dạng ở cầu thang mà giọng nói đầy uy hiếp vẫn còn vọng xuống. Nó khề thờ phào, cặp chân vẫn còn run lẩy bẩy.

-Anh về đây. Good bye babe

-Đi mau!

Nó bắn tia nhìn laze về phía Thành Nam rồi gào lên như để xả hết uất ức trong người kìm nén bấy lâu. Quân gia Vũ trên mặt thoáng nét cười rồi cũng ra lệnh giải tán đám người hầu.

Buổi sáng, căn biệt thự vẫn hời hợt bất động như mọi khi. Tất cả cũng chỉ vì cái con người kia cứ điên cuồng chạy xung quanh nhà. Xộc vào trong xe hắn cuốn theo 1 mớ hỗn tạp bụi và vi khuẩn, miệng nó vẫn còn đang nhai ngồm ngoàm cái bánh mì.

Đến trường, nó đã thấy Thành Nam với chiếc xe mui trần hàng hiệu quen thuộc. Nhưng hôm nay, đứng bên cạnh còn có thêm 1 cô gái cực kì dễ thương và hấp dẫn trong bộ đồng phục của trường. Thoáng trông thấy hắn bước ra, mắt cô gái kia sáng rỡ, nhảy vọt đến hết ôm rồi khoác tay, quần quýt không rời.

-Anh ơi, anh có biết em nhớ anh nhiều lắm không? Lâu rồi không gặp, anh vẫn khô khan như vậy sao? -Cô ta ồ ồ ọ

Hắn không trả lời, nhưng đôi mắt tràn ngập sự yêu thương và cung chiều, khẽ đưa tay vuốt tóc cô nàng rất dịu dàng.

"Ngứa mắt và buồn nôn". Đó là tất cả những cảm tưởng của nó lúc này về 2 kẻ kia. Nó dậm chân định bước thẳng lên lớp

-Này anh! Cô ta là ai thế? -Cô gái kia bắt đầu chuyển dời tầm mắt về phía nó

Thoáng nghe được câu nói đề cập đến mình, nó quay phắt lại, bắn tia nhìn khó chịu về phía cô gái kia. Cô ta thấy mình đã gây được sự chú ý, liền vờn cặp chân trắng nõn thon dài đi đến trước mặt nó, hất cằm tỏ vẻ kiêu ngạo:

-Cô là ai? Tại sao lại đi cùng xe với anh Duy?

Mặc dù chiều cao có kém thế vì không đi giày cao gót, nó vẫn không chịu kém thế, cố gắng vờn cổ:

-Còn cô là ai? Lấy tư cách gì để hỏi tôi?

Không khí lắng đọng, 2 cặp mắt to tròn bắn ra những tia sấm sét có sức sát thương mãnh liệt. Xung quanh, các học sinh trong trường đã bu lại ngay một nhúm nhúm, trước là để ngắm giai đẹp, sau là để xem đại chiến mĩ nhân.

Vẫn giữ nguyên bộ mặt kênh kiệu, cô gái kia tự tin hất lộn tóc xoắn màu nâu ánh đỏ ra sau, cất giọng cao vút:

-Tôi sao? Tôi tên là Trần Minh Vi, là bạn gái của anh Thiên Duy từ lâu. Chuyện đó ở đây ai cũng biết.

Minh Vi rất tự nhiên sấn lại khoác tay hắn vô cùng thân mật để tăng tính chân thực cho lời nói rồi đưa mắt liếc nhìn nó từ trên cao làm nó giận tím mặt.

-Cô đừng hòng quyến rũ anh Duy của tôi. Cô không đấu lại được với tôi đâu

Hắn từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào, Minh Vi nói gì, làm gì cũng không phản kháng. Đây không phải là đang ngầm thừa nhận?

Nó thở hồng hộc như bò đực trên sàn đấu, ánh mắt nảy lửa nhìn 2 người kia cứ quẩn quýt lấy nhau, mũi như sắp thờ ra khỏi

-Tôi?Hắn?Tôi không thêm

Quay ngoắt 180 độ,nó ngẩng cao đầu oanh liệt bước thẳng lên lớp,bỏ lại phía sau những lời bàn tán xôn xao.

Tan học,nó hăm hăm đi trước cùng Linh Ngọc.Phía sau 1 đoạn,2 con người kia vẫn bám dính lấy nhau không rời,tít tít không thôi.Thành Nam thì thỉnh thoảng vẫn thêm nắm thêm muối.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo,là của hắn.Khẽ lướt mắt qua màn hình điện thoại,sắc mặt hắn liền lập tức thay đổi.Thành Nam và Minh Vi cũng im bật.Khẽ chạm màn hình,1 giọng nói với ngữ khí lạnh lẽo sắc đá vang lên:

-Là tôi!

-...

-Vào vấn đề chính

-...

-Được,10' sau

Sau khi cuộc gọi kết thúc,Thành Nam đứng bên cạnh liền lên tiếng thăm dò:

-Là người đó?

-Thành Nam đi theo tôi,Minh Vi đưa Linh Nhi về nhà

Hắn buông 1 câu ra lệnh rồi nhanh chóng lên xe phóng đi cùng Thành Nam

Hôm qua lúc 20:53 · Gửi từ điện thoại di động

Huyết Kỳ

Minh Vi khẽ bước vài bước lên chỗ nó,thái độ khác hoàn toàn so với vài phút trước ở cùng Thiên Duy

-Linh Nhi,về thôi!

-Tại sao tôi phải đi với cô?

Nó tỏ vẻ khó chịu khi phải nhìn thấy bộ mặt kia từ sáng đến giờ.Thật không may khi cô ả học cùng lớp với nó.

-Anh Duy và anh Nam có chuyện gấp nên phải đi giải quyết.Anh Duy bảo tôi đưa cô về.

Minh Vi cứ 1 câu "anh Duy",2 câu "anh Duy",thật khó ưạ.Cảm giác ngứa ngáy dâng lên trong lòng nó càng lúc càng mãnh liệt.

-Tôi có chân,tự về được

-Đây là mệnh lệnh của anh Duy

-...Được rồi

Linh Nhi lưu luyến nhìn cô nàng bạn thân bên cạnh,nhận lại được ánh mắt đuôi người mới nuốt tiếc leo lên chiếc xe đồ chơi mắt của Minh Vi

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Trên chiếc xe đồ chơi nổi bật đang lao nhanh trên đường,trong xe không khí im lặng đến quỷ dị.Nó khẽ liếc Minh Vi mấy lần nhưng thấy cô vẫn tập trung

lái xe thì lại ngồi im Cảm nhận được sự thấp thỏm của người ngồi bên cạnh, Minh Vi liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng:

- Cô muốn nói gì thì nói đi

Minh Vi đã mở miệng gợi ý, nó cũng không ngần ngại hỏi thẳng:

- Cô quen Thiên Duy như thế nào?

Câu hỏi của nó không nằm ngoài dự liệu của Minh Vi. Cô khẽ mỉm cười

- Lúc 5 tuổi, anh Duy mang tôi về từ trại trẻ mồ côi

- Hoá ra là thanh mai trúc mã từ nhỏ- Nó khẽ lẩm bầm

- Anh ấy đối xử với tôi rất tốt... chỉ sau 1 người...

Nhận thấy ánh mắt dò hỏi của Linh Nhi hướng về phía mình, Minh Vi lại tiếp tục:

- Cô bé đó rất đáng yêu, lại thân thiện. Chúng tôi chơi với nhau cũng khá thân. Anh ấy nâng niu cô bé giống như bảo vật vậy

- Vậy cô bé đó đâu rồi?

- Năm cô bé lên 6 tuổi thì bị đưa đi, từ đó chúng tôi không còn gặp lại cô bé nữa. Tôi... đã từng rất thích anh ấy. Nhưng anh ấy chỉ coi tôi như em gái... - Minh Vi nở nụ cười buồn mang theo chút tự giễu

- Vậy tại sao sáng nay...

- Tôi chỉ trêu chọc để xem biểu hiện của cô 1 chút thôi- Minh Vi cắt ngang lời nó

Nó thoáng thấy có chút vui mừng, trong lòng nhẹ nhõm như vừa trút được tảng đá lớn.

Tại 1 căn phòng yên tĩnh nằm ở tầng trên cùng của toà cao ốc, 1 người đàn ông trung niên đang ung dung ngồi trên ghế nhâm nhi tách cà phê đắng. Ông vừa thưởng thức tách cà phê yêu thích vừa phóng tầm mắt xuyên qua lớp kính trong suốt thu toàn bộ thành phố vào trong tầm mắt, dáng vẻ như đang chờ đợi 1 ai đó.

- Thưa chủ tịch, phó chủ tịch đã tới

Giọng nói trong trẻo của cô thư kí bỗng vang lên từ ngoài cửa phá tan bầu không khí yên tĩnh vốn có. Tiếp sau đó, cánh cửa liền bật mở, 2 chàng trai với phong thái ung dung đi vào rồi thong thả ngồi xuống ghế sofa.

- Có chuyện gì?- Hần lạnh lùng lên tiếng trước

Người đàn ông trung niên lúc này mới nhẹ nhàng xoay chiếc ghế lại để lộ khuôn mặt già dặn nhưng cũng rất sắc sảo. Đó chính là Trần Minh Quân, ba ruột Trần Thiên Duy, cũng chính là chủ tịch tập đoàn Thiên Quân.

Mặc dù đã có tuổi, Minh Quân vẫn không mất đi vẻ phong độ vốn có của mình. Ánh mắt ông sáng quắc nhìn thẳng vào đứa con trai duy nhất của mình, khoé miệng khẽ nhếch lên vẽ bốn cọt

- Con trai yêu quý, đến rồi sao?

Khi người ta nghe thấy câu nói kia cất lên sẽ nghĩ rằng đó là 1 câu hỏi thăm chứa chan tình cảm của người cha với đứa con yêu dấu. Nhưng đối với Thiên Duy, câu nói đó khiến hắn cảm thấy thật buồn nôn. Thành Nam ngồi bên cạnh cũng không kiềm chế được mà bất giác nổi da gà.

- Có gì nói thẳng

Minh Quân vốn đã quen với cách nói chuyện này của con trai, ông cười nhạt rồi nhanh chóng vào thẳng vấn đề chính:

- Nghe nói con đã tìm ra được con gái của Hoàng Khắc Nam

- Ông cũng đánh hơi nhanh nh?

Giọng nói của hắn chứa đầy chế giễu, nhưng Minh Quân không những không tức giận mà còn bật cười thoải mái

- Tốc độ làm việc của ta con còn phải nghi ngờ sao? Nghe nói con bé đã chết. Thật đáng tiếc!

Minh Quân giả vờ bày ra bộ mặt tiếc rẻ đáng khinh thường

- Bao nhiêu năm rồi, ông hình như vẫn chưa thôi hi vọng

-Con bé đó rất có tố chất,nếu được đào tạo chuyên nghiệp sẽ đem về cho ta không ít đâu

Minh Quân lộ rõ vẻ mặt gian xảo của mình làm hấn càng lúc càng khó kiềm chế.Ngọn lửa âm ỉ trong lòng như được tưới thêm dầu,bùng lên dữ dội.Đôi mắt hấn lên những tia đỏ ngầu,hấn rít lên:

-Ông thôi đi!Nếu không phải vì cái quy định quái quỷ của ông thì cô ấy đã không bị đem đi,để rồi đến khi tôi tìm ra được thì đã biến thành bộ xương khô

Trước sự phẫn nộ của con trai,Minh Quân vẫn bình thản,ung dung ngồi trên ghế mà chối cãi:

-Cái đó vốn đâu phải lỗi tại ba.Quy định đã đặt ra thì không thể thay đổi.Việc để đưa con đầu lòng của các thành viên trong tổ chức đi huấn luyện từ nhỏ để kế thừa cha mẹ chúng khi trưởng thành chỉ là 1 việc rất nhỏ đưa tổ chức phát triển ngày càng bền vững thôi

Minh Quân vừa dứt lời,1 chiếc cốc thủy tinh bay thẳng đến chỗ ông ta ngồi rồi đập vào cạnh bàn,vỡ tan nát.Những mảnh thủy tinh nhỏ li ti bắn ra rồi vương vãi khắp nơi

-Bà ta vì ông mà bỏ đi với tình nhân,tôi không truy cứu.Ông giam cầm,sai khiến tôi từ nhỏ đến lớn,tôi cũng không quan tâm.Nhưng ông dám cướp đi cô ấy,tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua.Chuyện này chưa xong đâu

RẦM...

Tiếng đóng cửa đầy giận dữ vang lên mở đầu cho bầu không khí yên tĩnh của căn phòng.Minh Quân vẫn ngồi yên trên ghế nhưng bàn tay đã nắm chặt khiến các khớp xương kêu lên răng rắc

-Chưa xong?Để xem mày có thể làm được gì.Hoàng Khắc Nam!Ông tưởng chỉ cần là cánh tay phải của tôi,nắm giữ mọi thông tin thì có thể xỏ mũi tôi dắt đi sao?Hãy cứ đợi đây!Ngày tháng yên ổn của ông sẽ không kéo dài thêm được bao lâu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Màn đêm từ từ buông xuống thành phố,bầu trời bao la tối đen lấp lánh 1 vài ánh sao nhỏ.Đường phố tấp nập xe cộ trông xa như những dòng suối ánh sáng rực rỡ sắc màu.

Minh Vi sau khi đưa nó về thì cũng chuyển toàn bộ hành lý đến căn biệt thự.Nó đã biết hết sự thật nên cũng dần có thiện cảm hơn với cô nàng.Thậm chí thấy vui khi Minh Vi chuyển đến đây sống chung.

Nó giúp Minh Vi sắp xếp hành lý rồi cả 2 cùng ăn tối,trò chuyện đến khuya.Nó phát hiện ra Minh Vi rất vui tính.

-Cũng muộn rồi,chúng ta đi ngủ thôi-Minh Vi đề nghị khi thấy kim ngân của chiếc đồng hồ treo tường đã nhích qua số 11

Nó bị con buồn ngủ bao trùm,đánh gập đầu rồi chuẩn bị lên phòng.Bỗng từ bên ngoài vọng vào tiếng xe hơi.Là xe của hấn.Nhưng tiếp sau đó là tiếng của quản gia Vũ làm cả 2 tỉnh ngủ hấn

-Thiếu gia đã về...cậu Thành Nam bị thương rồi.2 người đã gặp phải chuyện gì?

Nó và Minh Vi tròn mắt đứng nhìn hấn và quản gia Vũ đỡ Thành Nam vào trong sofa.Nhìn bộ dạng nhếch nhác của 2 người,Minh Vi không nhận được lên tiếng hỏi:

-Anh!Đã xảy ra chuyện gì?

-Không sao!-Hấn thờ ơ đáp

Minh Vi thờ dãi rồi uể oải đi lấy hộp cứu thương như đã quá quen với việc này.Còn lại nó vẫn đứng như trời trồng nhìn hấn và Thành Nam chằm chằm

-Lên phòng đi-Hấn liếc nó rồi lạnh lùng ra lệnh

Cảm thấy trong người có chút khác lạ khi nhìn thấy vết thương của Thành Nam chảy nhiều máu,nó không cố chấp ở lại mà đi ngủ trước.

"Không...đừng lại đây...cứu tôi"

"Đồ xấu xa...tôi cấm hấn anh đến xương tủy...hấn suốt đời"

"Xảy ra tai nạn rồi.Ghê quá!"

Nửa đêm,nó bật dậy như 1 chiếc lò xo rồi thờ đốc,cả người ướt nhẹp mồ hôi.Nó mở to mắt nhìn dáo dác xung quanh nhưng chỉ thấy 1 màu đen của bóng tối.Những hình ảnh đáng sợ cứ nối tiếp nhau hiện lên trong đầu nó,kèm theo đó là những câu nói,những tiếng la hét quỷ dị.Nó cuống quýt trượt xuống giường lần tìm công tắc bật đèn.Nó sợ bóng tối.

Đèn đã được bật sáng nhưng nó vẫn quanh quẩn trong phòng,nó lo sợ.Những thứ đáng sợ kia cứ ám ảnh trong tâm trí không thôi khiến nó không thể chợp mắt.Tay nó run run cầm ly nước lọc

CHOANG...

1 tiếng động lớn vang lên trong đêm tối tĩnh mịch

Vài giây sau,cánh cửa phòng nó bật mở.Hấn và Minh Vi nhanh chóng bước vào

-Chuyện gì vừa xảy ra vậy,Linh Nhi?

Minh Vi cất tiếng hỏi rồi đưa mắt nhìn xung quang phòng.Phát hiện nó đang chui vào 1 góc,cô nhẹ nhàng đi đến

-Linh Nhi!Mới 2h sáng,cậu làm gì trong đó vậy?

-Khoan đã!-Hấn bất ngờ lên tiếng khiến Minh Vi khựng lại

-Không...Đừng có lại gần tôi..

Nó vừa nói vừa khua tay loạn xạ rồi trượt dần vào sâu trong góc phòng.Đầu tóc bị rối tung,chân tay nó bị trầy xước đến rỉ máu bởi những mảnh thủy tinh nhỏ.

Minh Vi trông thấy thì không khỏi ngạc nhiên quay lại nhìn hấn

-Tối nay cô ấy vẫn còn rất bình thường

-Em về phòng đi

Minh Vi vừa đi ra khỏi phòng khép cửa lại,hấn liền tránh những mảnh thủy tinh vương vãi khắp sàn nhà,bước từng bước lại gần nó.

-Đi ra...không được đến đây...

Nhận ra có người đang đi đến,nó mặc sức kêu gào rồi ném tất cả các thứ đồ xung quanh về phía hấn.Hấn vẫn không dừng lại mà nhanh nhẹn né tránh.

-Linh Nhi!Bình tĩnh lại

Giọng nói trầm ổn của hấn không đủ để trấn an nó.Ngược lại còn khiến nó hỗn loạn hơn.Đầu nó đau như búa bổ,mắt hoa lên và tai ong ong.Nó chẳng thể nhận thức được gì nữa.

Hấn ngồi xuống trước mặt nó,cánh tay rắn như thép kẹp chặt lấy 2 cánh tay đang khua loạn xạ của nó

-Linh Nhi!Có nghe thấy gì không?

Nó chợt im lặng,giương đôi mắt vô hồn lên nhìn hấn rồi bất ngờ dùng hết sức lực đẩy mạnh hấn ra,gào lên:

-Đồ dê tiện!Cút xa tôi ra.Dơ bẩn!

Đôi mắt nó ầng ậc nước đỏ hoe,giọng nói cũng khản đặc khô khốc.Do cú đẩy quá bất ngờ nên hấn không kịp phản ứng.Trước ngực hấn,1 thứ chất lỏng màu đỏ tươi thấm đẫm chiếc áo sơ mi trắng mà hấn đang mặc.

-Máu...máu...mẹ ơi cứu con...

Màu đỏ tươi chói mắt cùng thứ mùi tanh đặc trưng như càng kích thích sự điên loạn của nó.Nó càng hoảng sợ gào to hơn rồi cuộn tròn trong góc nhà.Hấn khẽ nhủ mảy,m trên trán rịn đầy mồ hôi nhưng vẫn cố gắng ghi chặt lấy nó vào người

Máu càng ngày càng chảy ra nhiều hơn,không chỉ chiếc áo sơ mi trắng của hấn mà người nó cũng dính nhớp nhớp thứ chất lỏng đáng sợ kia.Nó ra sức kêu gào,vùng vẫy thậm chí cào cấu đánh đập nhưng hấn vẫn dùng hết sức lực ôm chặt nó.Mặt hấn trắng bệch không còn hột máu nào.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Minh Quân,hấn cùng Thành Nam đi giải quyết 1 số rắc rối ở tổ chức.Kết quả là 1 trận ẩu đả diễn ra.Hấn do không cẩn thận nên đã bị chém 1 nhát dao trước ngực.Trên đường về đã cầm máu và xử lý vết thương nên hấn cứ ngỡ như không có chuyện gì.

Thần kinh nó không phải tự dưng bắt bình thường. Chắc chắn là do di chứng của vụ tai nạn đó. Máu chính là nguyên nhân khiến những kí ức kinh hoàng của nó dội về trong con ác mộng, kéo theo đó là những cơn đau đầu không ngớt làm nó hoảng sợ và điên loạn.

Không biết bao lâu sau, căn nhà mới trở lại yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Thiên Duy từ từ mở mắt sau khi đã hôn mê do mất máu quá nhiều. Hắn cảm thấy ở ngực nhói đau và toàn thân mất hết sức lực.

Nhưng...Linh Nhi đâu rồi? Trước khi mất đi ý thức, cô bé đã thiếp đi trong mệt mỏi.

Cạnh...

Cửa phòng khẽ mở ra, nó nhẹ nhàng bước vào rồi tiến về phía hắn. Ánh mắt nó hồ hững không còn vẻ hoạt bát như mọi khi

- Tỉnh rồi? - Nó cất giọng lạnh tanh có chút xa lạ

Hắn vẫn im lặng, không gian bỗng chốc trở nên kì dị. Trong đầu hắn đang nghĩ đến 1 vấn đề. Không lẽ sau buổi tối hôm qua, nó đã nhớ lại mọi chuyện?

Ánh mắt, cử chỉ và lời nói của nó hôm nay khác hẳn mọi ngày, có phần âm trầm và xa cách hơn, nhưng lại không chứa đựng chút thù hận nào cả

- Có đói không?

- Cô đã nhớ lại?

- Anh nói chuyện chẳng ăn nhập với tôi gì cả - Nó khẽ cau mày

-.....

- Tôi...chẳng nhớ được gì cả. Thậm chí đêm qua xảy ra chuyện gì, tôi cũng không nhớ nổi

Đôi mắt to tròn của nó chứa đầy u buồn và bi thương, bỗng chốc long lanh đầy nước

- Minh Vi đã kể hết mọi chuyện cho tôi biết. Tôi xin lỗi...

Thiên Duy bỗng chốc nhớ đến Thanh Du. Hồi nhỏ cô bé rất mau nước mắt, gặp chuyện gì cũng chỉ biết khóc, khóc rất nhiều và rất lâu. Thậm chí người khác xảy ra chuyện cô bé cũng khóc. Đến nỗi mà hắn phải điên đầu

- Jen, em đúng là cái ao không bao giờ cạn. Em dư nước mắt đến nỗi khóc cho mình chưa đủ còn đi khóc hộ người ta

Những lúc đó, Thanh Du chỉ lập đi lập lại có 1 câu: "Jun, là nó tự tràn ra mà, em không kìm lại được"

Hắn không biết dỗ, chỉ biết lặng im đứng nhìn và lau nước mắt cho cô bé. Vậy là mỗi lần cùng nhau đi chơi, hắn lại phải cấp theo 1 bịch khăn giấy to bự.

Những kí ức đẹp đẽ đó như vừa mới hôm qua thôi, nhưng chúng đã chỉ là quá khứ, cứ thế trôi đi và mãi mãi không thể lấy lại được. Hắn bất chợt đưa tay gạt đi những giọt nước mắt đọng trên gương mặt nó.

Thiên Duy và Thành Nam bị thương nên phải ở nhà nghỉ ngơi vài ngày. Nó đành đi học cùng Minh Vi.

Tan học, nó đứng ở bên cổng đợi Minh Vi đi lấy xe.

- Linh Nhi!

1 giọng nói trầm ấm vang lên phía sau. Nó giật mình quay lại thì bắt gặp khuôn mặt tươi cười của Quốc Minh. Anh lúc nào cũng vậy, tươi tắn và dịu dàng như ánh ban mai toả sáng.

- Quốc Minh - Nó nở nụ cười tươi rồi đáp lại anh

Nó đưa tay vẫy Quốc Minh nồng nhiệt, còn anh vẫn đang nhìn nó ở đằng xa vì bị bao vây bởi rất nhiều người mà đa số là phái nữ. Dù ở nơi đông người, anh vẫn luôn nổi bật như vậy. Khó khăn lắm Quốc Minh mới thoát khỏi đám đông để tiến lại gần nó.

-Anh đến đây làm gì vậy?

-Đến tìm em đó-Quốc Minh vẫn giữ nụ cười trên môi

-Sao anh biết em học ở đây mà đến vậy?-Nó ngạc nhiên

-Chỉ cần anh muốn thì sẽ biết được thôi. Hoá ra em chuyển đến đây

-Anh tìm em có chuyện gì không?

Quốc Minh lại nở nụ cười dịu dàng với nó. Mái tóc màu bạch kim của anh dưới ánh mặt trời kết hợp với nước da trắng càng làm anh trở nên lãng tử hơn. Quốc Minh nắm cổ tay nó kéo nhẹ

-Đi theo anh

Nó chưa kịp phản ứng đã bị Quốc Minh đưa vào xe của anh. Anh nhanh chóng ngồi vào ghế lái, đóng cửa và nổ máy

-Anh làm gì vậy? Anh muốn đưa em đi đâu?-Nó hết hoảng

-Hôm nay, anh sẽ bắt cóc em 1 ngày-Quốc Minh tỏ ra bí hiểm

Anh nhanh chóng phóng xe rồi đi, còn nó chỉ biết nhấp nhòm nhìn anh.

Minh Vi lái xe ra ngoài, tìm 1 vòng vẫn không thấy nó đâu. Cô liền bấm máy di động gọi về nhà. Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy

-Anh Duy, Linh Nhi đã về nhà chưa?

-Chưa

-Em không tìm thấy cô ấy đâu cả-Minh Vi lo lắng

-Mất tích?-Hắn khẽ nhíu mày

-Em có hỏi mấy người xung quanh, họ bảo cô ấy đã đi cùng 1 anh chàng đẹp trai

-Lẽ nào là hắn?

-Em cũng đang nghĩ vậy

-Đi tìm-Hắn nhanh chóng ra lệnh

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Minh Vi nhanh chóng phóng xe đi.

-Có chuyện gì vậy?-Thành Nam ngồi bên cạnh hắn lên tiếng hỏi

-Linh Nhi mất tích rồi. Có thể đã bị hắn bắt cóc

-Sao?

-Cậu và tôi chia nhau đi tìm, nhất định phải tìm cho ra

Thành Nam gọi 1 cú điện thoại rồi cùng hắn khẩn trương ra xe.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Ring...Ring...Ring..

-Sao rồi?

-Thiên Duy,bên tôi vẫn chưa thấy...

Chẳng đợi Thành Nam nói thêm câu gì,hắn trực tiếp tắt máy.

Ring...Ring..Ring..

-Anh,em đã đi vòng quanh thành phố mấy lần rồi,vẫn không thấy có gì khả nghi

-Mở rộng phạm vi tìm kiếm

Sau khi ném cái điện thoại đi,hắn lấy áo khoác rồi ra xe.

-Thiếu gia,có người muốn gặp cậu

Vị quản gia già cúi đầu cung kính trước 1 chàng thiếu niên trẻ tuổi,còn cậu ta thì vẫn mải mê với chú chó bét-dê yêu thích của mình.

-Ai?

-Là thiếu gia tập đoàn Thiên Quân,Trần Thiên Duy

Nét mặt chàng thiếu niên có chút biến đổi khi nghe đến cái tên này.Cậu ta khẽ nhếch môi đứng dậy,kéo lại vạt áo vest rồi bước đi.

-Trần thiếu gia,ngọn gió độc nào thổi cậu đến đây vậy?

-Trịnh Minh Phong,tôi không thích lòng vòng nên sẽ đi thẳng vào vấn đề.Cậu có phải đang giữ đồ của tôi?

2 người ngồi đối diện nhau trên sofa.Thiên Duy nhìn Minh Phong bằng ánh mắt dò xét mang đầy phần nguy hiểm,và hắn cũng nhận lại được 1 ánh mắt châm biếm từ phía bên kia.

-Thiên Duy,tôi là doanh nhân làm ăn đàng hoàng,đâu phải trộm cướp.Mất cái gì cậu cũng chạy đến đây là sao?-Minh Phong vừa nhâm nhi tách cà phê vừa mở giọng châm chọc

-Chẳng phải trước giờ,thứ gì của tôi cậu cũng muốn giành à?

-Tùy cậu nghĩ-Minh Phong khẽ nhún vai

-Nếu để tôi biết được lần này cậu có liên quan,tôi sẽ không tha cho cậu

Hắn vừa bước ra ngoài vừa ném lại 1 lời cảnh cáo,còn Minh Phong thì trên mặt hiện rõ sự thỏa mãn

-Quản gia Ngô!

-Vâng

-Điều tra xem cậu ta mất cái gì

Quốc Minh lái xe đưa Linh Nhi đến 1 vùng ngoại ô thành phố.Nơi đây có những đồi chè và núi phủ kín cây xanh nên không khí trong lành.Người dân ở đây cũng rất thân thiện.

Nó vui vẻ nhảy nhót giữa những luống chè rồi cùng với Quốc Minh đi leo núi,lội suối.Cuối cùng,cả 2 ngồi nghỉ trên 1 tảng đá lớn

-Hôm nay em vui chứ?

-Vâng.Rất vui-Nó hí hửng

-Nhưng trời sắp tối rồi,Linh Nhi.Chúng ta phải về nhà thôi

Quốc Minh nhìn ông mặt trời đang từ từ lặn xuống với vẻ mặt đượm buồn

-Ồ...Vậy lần sau anh lại đưa em đến đây được không?

-Được chứ

Quốc Minh khẽ mỉm cười đứng dậy và đưa tay cho Linh Nhi. Nó cũng cười tí mắt rồi kéo tay anh đi. Ánh hoàng hôn màu vàng nhạt đã phủ kín đồi chè.

Buổi tối, chiếc xe của Quốc Minh từ từ dừng lại ở gần ngôi biệt thự của hấn. Anh xuống xe đi bộ tiến nó 1 đoạn

- Cảm ơn anh. Hôm nay em rất vui

- Hôm khác anh sẽ lại đưa em đi chơi

- Bye bye

Nó hồ hởi vẫy tay khiến anh bật cười

- Tạm biệt

- 2 người có vẻ như rất vui

Giọng nói thứ 3 đầy châm chọc vang lên khiến nó và Quốc Minh giật mình quay lại. Hấn đang đứng đó với cái mặt sắt đen sì, theo sau là Thành Nam và Minh Vi.

- Trần thiếu gia? - Quốc Minh lên tiếng dò hỏi

- Thiên Duy, anh ở đây làm gì? - Nó cũng thắc mắc

- Thành Nam, Minh Vi, 2 người vào nhà đi - Hấn ra lệnh

Đợi cho 2 người kia đi rồi, hấn mới dùng ánh mắt sâu thẳm của mình xoáy vào người nó rồi cất giọng lạnh lùng:

- Linh Nhi, cả ngày nay cô đi với anh ta?

Nó cảm nhận được 1 luồng sát khí mạnh mẽ tỏa ra từ người hấn, chân tay bắt đầu bủn rủn

- Đúng..... đúng vậy. Quốc Minh dẫn tôi đi chơi cả ngày

Trong khi nó vẫn còn ngỡ ngàng, hấn đã kéo tay nó ra sau

- Linh Nhi, em quen cậu ta sao? - Quốc Minh khẽ nhún mày

- Em...

- Anh chắc là thiếu gia của tập đoàn Quốc Đông. Nguyễn Quốc Minh

Thiên Duy đứng đối mặt với Quốc Minh, hấn đang cố kiềm chế lửa giận sắp bùng phát của mình. Ngược lại, Quốc Minh cũng nhìn hấn đầy đề phòng.

Danh tiếng của Trần thiếu gia tập đoàn Thiên Quân trong giới doanh nhân và xã hội đen không ai là không biết. Đến cha anh gặp hấn cũng phải nể vài phần. Tốt nhất là không nên liên quan. Nhưng dù thế nào, anh cũng quyết không tỏ ra yếu thế

- Thiên Duy, không biết cậu với Linh Nhi là quan hệ gì?

- Chuyện đó anh không cần biết. Nhưng nếu chuyện hôm nay còn lặp lại, tôi không chắc còn có đủ kiên nhẫn để hợp tác với cha anh đâu

- Cậu đang cảnh cáo tôi?

- Cứ cho là vậy đi

Hấn tỏ vẻ không quan tâm rồi lúi nhúi vào nhà. Linh Nhi lúng túng đi theo Thiên Duy nhưng vẫn ngoái lại nhìn Quốc Minh đang đứng đó với ánh mắt đượm buồn. Nó cảm thấy mình thật có lỗi

- Nếu cậu là đàn ông..... thì hãy đứng ra chiến đấu lành mạnh đi

Lời nói vọng lại từ đằng sau của Quốc Minh khiến hấn chột dạ dừng lại rồi tiếp tục bước đi.

Hấn không nói gì. Nhưng Quốc Minh hiểu, đó chính là ngầm đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Linh Nhi ù rũ bước từng bước theo Thiên Duy lên phòng. Nhìn cái mặt kia là biết sắp có biến lớn rồi. Nghe cửa phòng nặng nề đóng lại, nó giật bắn mình vì bất ngờ bị hấn dồn vào chân tường.

-Anh...anh muốn gì?

Nó cố gắng thoát ra, hoảng loạn như con mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi.

-Lá gan của cô cũng không nhỏ đâu nhỉ? Dám bỏ đi chơi cùng anh ta.

-Tôi chỉ là cảm thấy bức bối nên muốn thay đổi không khí...

-Tôi chưa đồng ý.

Hấn cắt ngang khiến máu nóng trong người nó lập tức phun trào. Ở đâu ra cái kiểu áp đặt người khác vô lý như thế?

-Này đại thiếu gia, anh hơi quá đáng rồi đấy. Tôi không phải con rối để cho anh muốn làm thế nào cũng được. Cuộc sống của tôi phải do tôi tự mình kiểm soát.

Nó trừng mắt, cứng đầu cãi lại nhưng hấn chỉ nhìn nó cười khẩy:

-Cô còn muốn đòi bình đẳng sao? Hãy nhớ rằng đây là nhà của tôi.

-Tôi muốn về nhà.

Nó bực tức gào lên, cổ hết sức đẩy hấn ra nhưng vô ích. Nó thở hồng hộc, trợn mắt nhìn hấn đang kiêu ngạo ở trên cao một cách đầy căm phẫn.

-Cô hãy nhớ cho kĩ, mạng của cô là do tôi cứu, cuộc sống của cô là do tôi định đoạt. Nếu cô dám chống lại tôi, cô sẽ có kết cục không tốt đẹp gì đâu.

Đối với một người như Linh Nhi, tự do chính là tất cả. Cuộc sống của nó vốn buông thả từ nhỏ, thích gì làm nấy, không bị ai quản thúc. Bây giờ tự nhiên lại bị cùm kẹp như vậy khác nào đã chết. Không được.....

CHOANG...

Tiếng vỡ chới tai của thủy tinh vang lên trong phòng hấn. Trong lúc mất bình tĩnh, nó đã lỡ tay gạt rơi quả cầu pha lê được đặt ngay ngắn trên chiếc tủ đầu giường. Nó lúng túng nhìn đồng mảnh vụn trên sàn nhà rồi lại nhìn hấn.

-Tôi.....

BỐP...

Một cú tát trời giáng đập xuống má khiến mặt mũi nó bỗng chốc tối sầm, đầu đập vào cạnh tủ tạo ra một vết rách lớn. Máu theo đó chảy xuống mặt rồi nhỏ từng giọt tí tách xuống sàn nhà.

Thiên Duy tức giận đến nỗi hai mắt đỏ ngầu những tơ máu. Đôi tay khỏe mạnh nổi đầy gân xanh tím lầy cổ nó kẹp chặt như gọng kìm.

-Cô...dám phá hỏng nó. Cô chết đi...

Linh Nhi cố gắng vùng vẫy nhưng vô dụng. Bàn tay to lớn của hấn đang dần cướp đi sự sống của nó. Hấn đang thực sự tức giận.

-Anh Duy, bỏ ra đi. Chị ấy sẽ chết mất.

Minh Vi và Thành Nam xông thẳng vào, cùng hợp sức kéo hấn ra. Nó vừa thở được một chút thì hấn đã hất tung hai người kia, lao đến xách nó đi.

-CÚT...

Hấn thô bạo ném nó ra ngoài đường, rống lên một chữ rồi đóng sầm cổng lại. Thiên Duy vừa vào đến cửa đã trông thấy Thành Nam với Minh Vi vội vã chạy ra. Hấn chỉ khề liếc hai người họ bằng ánh mắt sắc lạnh.

-Giúp cô ta thì đừng mong sống sót.

-Nhưng...

Mình Vi còn chưa kịp nói thêm lời nào thì đã bị xô mạnh qua một bên. Thành Nam nhanh chóng liếc mắt ra hiệu cho cô im lặng. Giờ không phải là lúc thích hợp để nói chuyện, phải đợi hấn bình tĩnh trở lại. Quân gia và người làm cũng được một phen khiếp sợ. Đã lâu lắm rồi hấn mới tức giận đến như vậy.

Đêm. Nó choáng váng ôm đầu nép vào cánh cổng lớn. Trên bầu trời tối đen bỗng xuất hiện vài tia sáng xẹt ngang kèm theo đó là tiếng sấm ầm ục. Nó sợ...

Nước bắt đầu rơi. Từng giọt nước mưa lạnh ngắt cứ thế xối vào thân hình nhỏ bé của nó. Mưa cuốn trôi đi máu và nước mắt. Mưa làm trái tim lạnh giá cô đơn...

Thiên Duy ngồi lặng im trong phòng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Khẽ đưa tay nhặt lên một mảnh pha lê, hấn thì thầm:

-Anh xin lỗi.

Quả cầu pha lê là món quà duy nhất mà Thanh Du dành tặng cho Thiên Duy. Đối với Thiên Duy, nó tượng trưng cho cô gái mang đến tia hi vọng cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

-Ba ơi, mẹ ơi...đừng bỏ rơi con...con muốn ở cùng với ba mẹ mà huhuhu...

Đứa bé con có khuôn mặt dễ thương nước mắt chan hòa đang cố gắng ôm lấy chân một người đàn ông trẻ tuổi mà kêu gào. Bên cạnh, một người phụ nữ cũng nước mắt đầm đìa gọi tên con gái đến ngất đi.

-Con nghe cho rõ đây. Kể từ giờ chúng ta không còn là ba mẹ của con nữa. Dù là ở bất kỳ nơi đâu cũng phải coi như không quen biết nhau. Con hãy ngoan ngoãn ở đây.

Người đàn ông trẻ tuổi lôi mạnh bé con ra khỏi chân mình sau khi cất giọng quả quyết làm nó càng gào to hơn.

-Anh thật là tàn nhẫn. Nó là con gái của chúng ta, anh sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ nó đi như vậy?- Người phụ nữ bên cạnh kích động túm lấy áo của người đàn ông rồi hét lên

-Cô im ngay cho tôi. Cô tưởng tôi muốn thế này à? Nếu con bé bị đem đi, tất cả sẽ là lỗi của cô.

Người phụ nữ nhanh chóng bị lôi đi. Cô ngoái lại nhìn đứa con gái bé bỏng của mình lần cuối, gần như chết lặng với hai hàng nước mắt chảy dài.

Bé con vẫn không chịu bỏ cuộc. Nó cố hết sức nâng đôi chân ngắn ngủn của mình chạy theo nhưng đã bị vấp ngã. Lòng bàn tay và đầu gối của nó rớm máu. Mắt lệ nhòa nhìn hai bóng dáng quen thuộc kia khuất dần, nó đau đớn gào lên:

-Ba ơi...mẹ ơi...

Bà Thuý Dương sợ hãi bật dậy khỏi chiếc giường êm ái. Khẽ đưa tay gạt đi những giọt mồ hôi còn vương trên trán, bà với lấy một ly nước lọc rồi dốc cạn.

-Chuyện gì vậy? Bà lại gặp ác mộng à?- Chồng bà— ông Hoàng Khắc Nam bỗng đứng lên tiếng

-Đúng vậy. Đã bảy năm rồi, chưa khi nào tôi quên được con bé.

-Bà đừng suy nghĩ quá nhiều. Chúng ta làm tất cả cũng chỉ là vì muốn tốt cho con bé.- ông Khắc Nam nhẹ nhàng đặt tay lên vai bà Thuý Dương mà cất giọng vỗ về

Nhưng bà tức giận giăng ra, ánh mắt nhìn ông đầy oán hận.

-Tốt cái gì nữa chứ? Không phải bây giờ nó đã chết rồi sao? Tất cả đều là do ông mà ra. Cả đời này cũng đừng mong tôi tha thứ cho ông.

Bà Thuý Dương bực bội đi ra ngoài sau khi đã đẩy nghiêng xong từng lời trách móc.

Linh Nhi gạt mình tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng nhỏ. Nước mắt chảy dài ướt đầm cả khuôn mặt lẫn cái gối nó đang nằm.

-Minh khóc sao? Hình như mình vừa mơ thấy cái gì đó kinh khủng lắm.- Nó thì thầm

Cửa phòng bật mở, Minh Vi với tô cháo nóng hổi trên tay đang mỉm cười rạng rỡ.

-Chị tỉnh rồi à? Ăn cháo thôi.

-Chúng ta bằng tuổi nhau mà. Đừng gọi tớ là chị nữa.- Nó nhăn mặt

-Được rồi. Không gọi thì không gọi. Mau ngồi dậy ăn đi.-Minh Vi vừa nói vừa đỡ nó ngồi dậy

Cảm thấy người mệt mỏi và đầu óc choáng váng, nó ôm đầu.

-Ăn xong rồi uống thuốc là khỏi. Haizzz...Anh Thiên Duy thật là tàn bạo, đánh người ta ra nông nổi này. Cậu tốt nhất đừng có ra ngoài, để anh ấy thấy thì không chỉ cậu mà cả tớ với anh Nam cũng sẽ chết mất thôi.-Minh Vi khẽ thở dài ngao ngán

-Tại sao anh ta lại nổi giận như vậy? -Nó thắc mắc

-Quả cầu pha lê đó là kỉ vật của Thanh Du. Anh ấy luôn luôn nâng niu nó từng chút một.

-Ra vậy...- Giọng nó thoáng buồn

Thanh Du đối với Thiên Duy hẳn là phải đóng vai trò rất quan trọng. Dù không biết giữa hai người đã xảy ra những gì nhưng nhìn hần tức giận đến vậy thì cô ấy chắc có một không hai rồi.

Hắn chỉ vì kỉ vật của Thanh Du mà đánh nó suýt chết. Chứng tỏ đối với hắn, nó thậm chí còn không bằng một phần mười của cô ấy. Chẳng hiểu sao nó lại thấy lòng nặng trĩu như đeo chì.

-Yên tâm đi. Tớ và anh Nam sẽ tìm cách đưa cậu đi lánh nạn một thời gian. Mong rằng anh ấy sẽ nguôi ngoai phần nào. Nếu không thì có chui xuống quan tài cũng sẽ bị quật lên thôi.

Minh Vi ồ oải mang tô cháo ra ngoài sau khi nó ăn xong.

-Anh..

Nó chợt nghe thấy giọng Minh Vi hét hoảng ngoài cửa phòng. Tiếp sau đó là tiếng hét chói tai của cô bé:

-Linh Nhi, chạy mau.

Nó bật khỏi giường như một con rôbốt đã được lập trình sẵn rồi chạy bán sống bán chết ra ngoài. Hắn trông thấy nó thì lại nhớ về chuyện xảy ra tối qua. Trong chốc lát hắn dường như mất hết bình tĩnh mà nổi điên lên.

-Anh Duy, em xin anh bình tĩnh lại đi. Anh sẽ giết chết Linh Nhi mất.-Minh Vi cố túm lấy tay hắn giữ lại

Nhưng sức Minh Vi vốn không thể so được với hắn. Cô bị hắn hất tay làm cho ngã ngồi.

-Thiên Duy, cậu quá đáng lắm rồi đấy. Ngay cả Minh Vi mà cậu cũng có thể làm như vậy sao?

Thành Nam đỡ Minh Vi dậy, định xông đến nện cho hắn mấy quả đấm.

-Thôi đi anh.-Minh Vi nổi cáu chen vào giữa hai người rồi đẩy Thành Nam ra xa

Hắn vẫn coi như chẳng quan tâm mình vừa làm gì, lạnh lùng bước ra cửa trước con mắt của hai người còn lại.

-Kì này chúng ta đã cố gắng hết sức rồi. Có thoát được hay không phải do chính bản thân cô ấy quyết định thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Linh Nhi lấy hết sức bình sinh phóng như điện ra đường, chạy thực mạng mà chẳng biết mình đang chạy đi đâu. Trong đầu nó bây giờ chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Tuyệt đối không được để hắn bắt được. Lần trước là suýt chết, lần này chắc chắn sẽ là chết thật.

Nhưng một đứa con gái chân yếu tay mềm mới ôm dậy địch sao nổi với con báo quý hiếm kia? Nó chạy muốn nổ đom đóm mắt mà mỗi lúc một gần hẳn hơn. Không ổn rồi! Nó không thể nào nhấc nổi chân nữa.

Linh Nhi ngồi phịch xuống bên đường thở hồng hộc như trâu điên. Mặc xác, chết thì chết. Nó thà chết quách đi cho xong, còn hơn bị hành hạ dài dài như vậy. Mè muốn lộn lên đê bẹp tim rồi.

KÍTTT...

Một chiếc xe thể thao vàng chói phanh lại ngay trước mặt nó. Bụi đường cuốn lên vả vào cái mặt đẹp để làm nó ho sặc sụa. Đang định quát cho cái đứa bỏ láo nào thích chơi khăm mình thì nó chợt thấy cửa xe bật mở.

-Lên xe đi!

Một tên con trai mặt lạ hoắc với mái tóc màu đen vuốt keo cứng ngắc, quần áo bảnh bao, đeo thêm quả kính râm to tởm chẳng đang ngồi chễm chệ trên xe. Cả người hắn ta bóng lộn đến nỗi con ruồi đậu vào cũng phải trượt chân ngã. Đáng ghét hơn là hắn ta đang ra lệnh chứ không phải mời mọc.

Nó nhìn chằm chằm vào mũi tên kia với ánh mắt như thể hắn ta bị phong cùi ghê lở. Hôm nay trời âm u nhiều mây, chưa kể xe còn có kính mát. Hắn ta đeo quả kính râm kia là muốn chơi trội cho khác với người thường hay muốn cả mặt xuống đường để được lên ti-vi đây?

-Nhìn gì? Còn không mau lên xe. Hắn ta sắp đuổi đến nơi rồi kia.

"Thôi kệ, phải sống đã rồi mới tính tiếp được."

Nó nhủ thầm rồi nhảy vọt lên xe. Tên con trai lạ mặt nhanh chóng đạp ga phóng chiếc xe vọt đi với tốc độ "bàn thờ".

Thiên Duy trông thấy Linh Nhi leo lên chiếc xe màu vàng thì cố gắng chạy đến ngăn cản nhưng không kịp. Hắn biết chủ nhân của chiếc xe đó. Lập tức một cuộc điện thoại được gọi về nhà.

-Thành Nam, điều động người mau lên.

-Này! Anh là ai? Tại sao lại giúp tôi?- Nó lên tiếng thắc mắc sau khi nhận thấy mình đã an toàn

-Em có thể đã quên tôi. Nhưng tôi rất nhớ em đấy. Em vẫn còn nợ tôi một món nợ kha khá mà.- Tên con trai nở nụ cười nửa miệng sặc mùi nguy hiểm đồng thời đưa tay gỡ chiếc kính râm

Thôi rồi, đúng là tránh vô dưa gặp vô dưa. Biết ngay mà, trên đời này làm gì có ai là tốt đẹp. Nhìn thì rõ đẹp trai giàu có mà lòng dạ lại hẹp hòi vậy đó.

-Dừng xe lại. Tôi muốn xuống.- Nó bắt đầu lo lắng

-Em nghĩ tôi sẽ làm theo lời em à?- Minh Phong vẫn bình chân như vại mà lái xe

-Anh...Mau thả tôi xuống ngay. Nếu không tôi sẽ liều chết với anh.

Nó vặn volume tăng vọt, to gan nhảy xổ vào giằng co tay lái. Chiếc xe đang lao nhanh trên đường bắt đầu loạn choạng.

-Làm gì vậy con nhỏ điên? Ngồi yên mau!- Minh Phong quát to rồi hất cẳng nó ra

-Không bao giờ. Dừng xe mau.- Nó lại lao vào chỗ Minh Phong như một con thiêu thân

PIN...PIN...PIN...

Tiếng còi xe tải dồn dập như thức tỉnh hai kẻ đang giằng co kịch liệt trên xe. Nó và Minh Phong lập tức dừng mọi hành động, trợn ngược mắt nhìn đầu chiếc xe tải phía trước đang ngày càng gần hơn.

-ÁÁÁÁÁ.....

RẦM...

Chiếc xe thể thao màu vàng đâm sầm vào gốc cây bên đường rồi bất động, bốc khói nghi ngút. Minh Phong đã kịp phản ứng nhanh trong những giây cuối, đánh tay lái chếch sang hướng khác để tránh chiếc xe tải.

Tại bệnh viện.

-Chú làm ơn...làm ơn cho tôi đi đi mà. Tôi không có bị cái gì hết á.- Nó nhăn nhó túm lấy cái áo blue trắng của bác sĩ mà kéo

Bên cạnh, mấy cô y tá không thể lờ nổi nó ra, chỉ còn biết trở mặt đứng nhìn với một bụng ảm ức. Vâng, đó là soái ca các cô vẫn hằng thèm thuồng mà chưa ăn được.

-Cô bị chấn thương ở tay, cần phải theo dõi thêm. Còn nữa, đã bảo đừng gọi tôi là chú rồi mà.- Vị bác sĩ trẻ tuổi cũng đang toát mồ hôi hột cố giằng lại vạt áo của mình

-Tôi đã bảo là tôi không sao rồi mà. Ở lại đây thêm nữa thì sẽ thành có sao đấy, chú có hiểu không hả?

Nó kích động giật mạnh hơn nữa và...

SOẠT...

-Áo gì mà đều dữ? Mới kéo có một tí mà đã rách tề le rồi.- Nó nhìn vạt áo blue trắng mà phán một câu xanh rờn

Anh chàng bác sĩ trẻ tuổi đã sớm đỏ mặt.

-Cái con bé hỗn láo này...

-Cuối cùng cũng tìm được cô.- Một giọng nói thứ ba bay tới chắn ngang họng của anh chàng bác sĩ

Minh Phong từ bên ngoài đổ bộ vào như con lốc rồi cuốn phăng nó đi. Đầu cậu ta vẫn còn đang dán băng trắng.

-Anh làm cái gì vậy hả? Mau thả tôi ra. Lần này anh đừng hòng bắt tôi đi theo anh.

Nó nghiêng răng nghiêng lợi, vận hết nội công ra rống to:

-BỐ NGƯỜI TA! CỨU VỚI! CÓ KẼ MUỐN SÀM SỞ TÔI.

Ngay lập tức, mọi ánh mắt miệt thị cùng lúc đập vào người Minh Phong. Tiếng xì xào bàn tán bắt đầu nổi lên, một vài người còn bĩu môi chỉ trỏ.

Nhìn cái bản mặt đắc ý của nó, máu nóng đã tông lên đến não nhưng Minh Phong vẫn phải cố gắng kìm hãm. Gân cốt cậu ta nổi chằng chịt cả người.

-Em nghe cho rõ đây. Trần Thiên Duy cũng đang ở trong cái bệnh viện này để tìm em. Ngoan ngoan theo tôi nếu không muốn bị hấn bắt lại.

Linh Nhi nghe nói thì cả người lạnh toát. Minh Phong liếc nhìn đám người nhiều chuyện kia bằng ánh mắt nguy hiểm khiến họ im bật rồi nhanh chóng kéo tay nó đi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Vắt và luồn lách đánh đấm một hồi, Minh Phong cũng mang được nó ra ngoài.

-Giờ phải làm gì?- Nó bối rối

-Xe hỏng rồi, bắt ta-xi vậy.- Minh Phong vừa nói vừa dắt nó đi vẫy ta-xi

Sau khi cả hai đã yên vị trên xe, cậu ta đọc địa chỉ cho bác tài một cách thành thạo.

-Anh muốn dẫn tôi đi đâu?- Nó liếc Minh Phong đầy nghi hoặc

-Về nhà ba mẹ tôi.

-Cái gì? Về nhà ba mẹ anh làm gì chứ? Tôi không đi đâu.- Nó tròn xoe mắt

-Thiên Duy chắc chắn sẽ tìm đến nhà tôi đòi người. Chỉ cần về được đến nhà ba mẹ tôi, hấn ta sẽ không dám làm gì.

-Nhà ba mẹ anh cũng to thật đó.- Nó vừa theo chân Minh Phong vào nhà vừa ngác ngơ nhìn khắp mọi nơi

Minh Phong xỏ tay túi quần, thông dong dẫn nó đi hết lối vào được lát đá hoa cương. Đến phòng khách, một ông chú đã ngồi chình ình ngay trên ghế

sofa, đáng về uy quyền.

-Ba!- Minh Phong khẽ cất tiếng chào

-Cháu chào chú.- Nó hồn nhiên chào thật to

Ba Minh Phong vẫn lặng thinh, ông hết nhìn thẳng con quý tử của mình rồi lại quét ánh mắt laze lên người nó. Tưởng rằng cái không khí quỷ dị này vẫn còn tiếp diễn thì...

BỐP...

Nó nhảy dựng lên nhìn chiếc dép lao bay đến đầu Minh Phong với tốc độ ánh sáng. Tiếp sau đó là ba cậu ta nước miếng tung hoành:

-Thằng mất dạy! Mày lẳng nhăng ở bên ngoài còn chưa đủ, giờ lại dám lòi gái về nhà. Mày không coi tao ra gì có phải không?

Trên tay ba Minh Phong đã thủ sẵn chiếc dép lao còn lại. Phải công nhận ông có tài thiện xạ, ném đầu chuẩn đó. Đúng lúc chiếc dép chuẩn bị rời khỏi tay ông thì lại bị giữ chặt.

-Ông đang làm cái gì vậy hả? Ông muốn đánh chết con à?- Người này chắc là mẹ Minh Phong

-Bà mau tránh ra cho tôi. Hôm nay cho dù nó có chết tươi ở đây thì tôi cũng phải làm thịt nó.

-Không được! Nó là đứa con trai duy nhất của tôi. Tôi không cho phép ông được đụng đến nó.

Ba mẹ Minh Phong cứ ông một câu, bà một câu, lời qua tiếng lại giành nhau chiếc dép lao. Nếu không phải đang trong giờ phút căng thẳng thì nó đã lăn ra mà cười một trận cho thỏa thích rồi.

Cuối cùng, mẹ Minh Phong giành được chiếc dép quăng đi. Nhưng trận chiến chưa kết thúc.

-Cô chú hãy nghe cháu nói đã. Cháu không phải là bạn gái của anh ta đâu.

Hai ông bà đang mải mê tranh cãi lập tức "đình công".

-Vậy cháu là ai?- Ba Minh Phong hỏi

-Chỉ là bạn bình thường thôi ạ. Cháu muốn xin phép cô chú cho cháu ở đây một thời gian.

-Bạn bình thường ư? Cái thằng trời đánh nhà này mà cũng có bạn bình thường là con gái à?- Ba Minh Phong không tin vào mắt mình

-.....

Minh Phong từ đầu đến giờ im lặng, lúc này mới mở miệng giải thích:

-Là bị Trần Thiên Duy truy đuổi nên muốn đến đây lánh nạn.

-Ra vậy. Thế thì cháu cứ ở đây tự nhiên đi.- Ba mẹ Minh Phong cùng lúc thở phào

-Cháu cảm ơn cô chú nhiều.- Nó hớn hờ ra mặt

Mẹ Minh Phong từ tốn dẫn nó đi nhận phòng, sắp xếp đồ đạc rồi ra mắt mọi người.

-Cô tên Thu Huyền, là mẹ của Minh Phong. Ba nó tên Hồng Thắng. Còn kia là quản gia Lý. Cần gì cháu cứ nói với ông ấy.

-Vâng. Cháu tên là Linh Nhi (^-^)

Buổi tối.

-Mày hôm nay còn ăn cơm ở nhà nữa sao?- Ông Hồng Thắng liếc xéo con trai trên bàn ăn

-Chứ chẳng lẽ con lại không được ăn ở nhà à?- Minh Phong vẫn thản nhiên gấp thức ăn

-Mày...Cái thằng mất nết, suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng ở bên ngoài, gặm hết tiền của tao. Sao tao lại có thằng con hư hỏng như mày cơ chứ? Hay là mày không phải con tao?

Ông Hồng Thắng đã cầm sẵn cái muôi trên tay. Xem chừng ông sắp "múc" con trai mình đến nơi rồi.

-Kìa ông...Ông đang nói gì vậy? Nó không phải con ông thì con ai?- Bà Thu Huyền trách móc

- Thế tại sao nó lại chẳng giống tôi chút nào? Hay là...bà giấu tôi chuyện gì.- Ông Hồng Thắng nói đầy ẩn ý

Bà Thu Huyền lập tức buông đũa, giọng đầy bức xúc:

-Ông..Ông thật là quá đáng. Ngay đến chuyện đó mà ông còn dám nghi ngờ. Tôi chịu hết nổi rồi đây...

Chiến tranh có vẻ như lại sắp bùng nổ ngay trên bàn ăn tối. Minh Phong nhanh chóng đứng phắt dậy đi thẳng lên phòng. Trong khi đó, Linh Nhi vẫn ngồi ăn ngon lành như chưa có chuyện gì xảy ra.

Không khí gia đình âm ảm như vậy, nó chưa từng được trải qua kể từ ngày tỉnh lại. Nó bất chợt cảm thấy nhớ nhà, mặc dù đầu trống rỗng. Liệu có nên về nhà không đây?

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Buổi sáng, Minh Phong đi học cùng nó trên chiếc xe mui trần màu xám bạc mới toanh.

-Anh cũng học ở trường Thiên Quân sao?- Nó vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung

-Đó là ngôi trường tốt nhất nước, con nhà giàu đều học ở đây. Nhưng chắc em ngoại lệ.- Minh Phong khẽ nhếch mép

Trường trung học Thiên Quân.

Minh Phong vừa đặt chân xuống xe thì ngay lập tức bị bao vây bởi một đám nữ sinh. Nhìn cảnh tượng đó, nó liền nghĩ ngay đến những con ruồi nặng bất chấp tất cả để lao vào miếng thịt thối.

Chỉ còn trơ trọi một mình, nó phóng nhanh lên lớp, lòng nom nớp lo sợ.

-Linh Nhi!

Nó đứng hình, quả tim bé nhỏ đang muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Quay đầu lại, nó đã thấy ba người kia đang tạo dáng vô cùng hoàng tráng ngay giữa sân trường. Thành Nam với Minh Vi thì không vấn đề gì, nhưng cái tên mặt sắt kia làm nó bủn rủn hết cả người.

Thiên Duy bước đến gần nó hơn, ánh mắt trở nên phức tạp. Linh Nhi thì cứ như đã cắm rễ ở đấy, xanh mắt đứng nhìn mỗi nguy hiểm đang cận kề. Hắn mở miệng định nói gì đó thì đã bị chặn ngang. Minh Phong đã thoát khỏi cái đám ruồi nặng kia từ bao giờ, nhảy vào đứng ngay trước mặt hắn.

-Cậu định làm gì?

-Cậu mau tránh ra chỗ khác, tốt nhất đừng xía vào chuyện của tôi.- Thiên Duy nhíu mày khó chịu

-Tôi không về nhà anh nữa đâu. Anh sẽ đánh tôi, nhốt tôi, cầm hết cái này cái nọ. Tôi không muốn tiếp tục sống như vậy.- Nó gào lên từ phía sau Minh Phong

Rồi chẳng đợi Thiên Duy nói thêm câu gì, nó đã cầm đầu chạy nhanh lên lớp.

-A...

Do chạy nhanh quá nên phanh không kịp, nó đâm sầm vào một người. Vậy là cái bàn tọa của nó đáp đất ngon lành.

-Không sao chứ?- Một bàn tay đưa ra trước mặt nó

Nhưng nó tức giận hất ra, mặt nhăn như cái bị rách.

-Không sao cái gì chứ? Ê hết cả mông rồi.

-Anh xin lỗi.

Giọng nói này...hình như quen quen. Con mắt ốc nhồi của nó bắt đầu rà soát từ chân lên đến mặt kẻ kia.

-Quốc Minh, anh làm gì ở đây? Lại còn mặc đồng phục trường em.

- Em đứng lên trước được không? Mọi người đang nhìn kia. - Quốc Minh khẽ mỉm cười nói nhỏ

Nó lúng túng đưa mắt nhìn xung quanh hành lang, đúng là mọi người giống như đang xem khi đột biểu diễn.

- Bây giờ thì trả lời em được chưa? - Nó cất tiếng hỏi sau khi hai người đã đi đến một nơi vắng vẻ

- Từ hôm nay anh sẽ học ở đây.

- Thật không? Tuyệt quá! - Nó hớn hờ

- Ừ. Em về lớp đi kéo trễ giờ.

- Suýt thì em quên mất. Vậy tạm biệt anh nhé.

Nó chạy vù đi, không quên ngoái lại vẫy tay và khuyến mại cho Quốc Minh một nụ cười tươi tắn.

Ở một góc khác, Khánh Ly vô cùng khó chịu khi nhìn thấy cảnh này. Cô ta đã chạy theo Quốc Minh đến đây, nhất định không thể để tuột mất anh được.

Chiều muộn, tiếng trống tan học vang lên từng hồi. Học sinh từ các lớp lại bắt đầu cái việc mà ngày nào cũng phải làm: bon chen ra cổng trường.

Hôm nay nó phải ở lại một mình sau giờ học để hoàn thành công việc cô giao. Vậy nên tạm thời không cần chen chúc với đồng người ngoài kia.

Con Linh Ngọc bỏ láo đã viện có có chuyện quan trọng nên về trước, bỏ mặc bạn bè trợ trụ một mình. Nói vậy thôi chứ con bé đó thì có gì quan trọng ngoài việc chui vào bụi rậm ngắm trai đẹp? Rồi sẽ có ngày nó giáo huấn cho con bé sáng mắt ra.

Linh Nhi mãi mê đến nỗi quên hết cả thời gian. Khi làm xong thì cũng đã sắp bảy giờ tối rồi. Nó hoảng hốt vội vàng thu dọn đồ rời khỏi phòng học. Trường không có bảo vệ, đúng bảy giờ tối hệ thống sẽ tự động đóng cổng và ngắt điện.

Nhưng thật không may, khi nó mới chỉ đi được gần hết cầu thang thì điện tắt.

Cuộc đời của Hoàng Ngọc Linh Nhi, sợ nhất chính là ở một mình trong bóng tối. Mặc dù mồ hôi lạnh đang vã ra, nó vẫn phải kìm nén nỗi sợ hãi đang lớn dần, lần mò đi tiếp.

Do trời quá tối nên nó không thể nhìn thấy đường đi. Kết quả là nó bước hụt chân và ngã nhào xuống đất.

- Á...

Linh Nhi định ngồi dậy nhưng không được. Cổ chân nó nhói đau. Cố gắng lê người đến chân tường, nó khẽ thở dốc.

Không gian xung quanh bỗng chốc trở nên im lìm, nó chỉ còn nghe thấy tiếng thở của mình đơn độc trong màn đêm. Thi thoảng lại có tiếng gió thổi vù vù qua cửa sổ các lớp học. Cảm giác rùng rợn không khác gì trong mấy bộ phim kinh dị.

Không lẽ nó thật sự phải ngồi thu lu ở đây đến sáng mai? Trong bóng tối đáng sợ này, sẽ mãi không có tia sáng nào?

- Về rồi đấy à? Linh Nhi đâu? - Bà Thu Huyền vừa dọn bữa tối ra bàn ăn vừa đưa mắt tìm kiếm cô gái nhỏ

- Cô ấy chưa về sao mẹ?

Bà Thu Huyền dừng tay, ngạc nhiên hỏi Minh Phong:

- Chưa. Không phải con bé đi với con à?

- Không có. Hôm nay con có việc nên đi giải quyết, tưởng cô ấy bắt xe buýt về rồi.

- Vậy con bé đã đi đâu rồi?

Minh Phong quay lưng bước nhanh ra xe, đích đến là nhà Thiên Duy.

- Có phải cậu đã bắt cô ấy không? - Minh Phong đã hơi mất bình tĩnh

Hắn vẫn điềm tĩnh ngồi trên sofa:

- Cậu đang nói cái gì vậy? Bắt ai?

-Không phải cậu luôn muốn bắt Linh Nhi về nhà sao? Cô ấy mất tích rồi. Ngoài cậu ra thì còn ai vào đây nữa?- Minh Phong cười khẩy

-Linh Nhi mất tích?

Minh Phong nhìn hấn bằng ánh mắt chế giễu tỏ vẻ khinh thường.

-Cậu diễn kịch cũng giỏi lắm. Đường đường là thiếu gia của một tập đoàn lớn, vậy mà dám làm không dám nhận.

-Tôi không làm- Sắc mặt hấn đã bắt đầu âm u

Minh Vi can thiệp khi thấy sự việc sắp chuyển biến xấu:

-Minh Phong, thay vì ngồi đây nghi ngờ lẫn nhau, tôi sẽ cùng anh đi tìm Linh Nhi để chứng minh rằng anh ấy thực sự không làm.

Minh Vi đang định ra ngoài cùng Minh Phong thì bất chợt nghe thấy giọng nói của hấn:

-Minh Vi, em ở nhà. Anh sẽ đi với cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Chiếc mũ trần màu xám bạc của Minh Phong đang xé gió vút nhanh trên đường.

-Giờ này chắc Linh Nhi cũng không còn ở trường nữa. Cậu nghĩ cô ấy ở đâu?- Minh Phong vừa lái xe vừa cất tiếng hỏi hấn

-Ở trường

Câu trả lời của hấn làm Minh Phong có hơi ngạc nhiên.

-...Gi?

-Bắt đầu tìm từ trường.- Hấn kiên nhẫn nói lại

Trên trời, sấm chớp bắt đầu xuất hiện. Có lẽ đã sắp mưa.

Ngôi trường này thuộc sở hữu của tập đoàn Thiên Quân nên Thiên Duy tất nhiên có thể mở khóa và điện. Minh Phong và hấn nhanh chóng vào trường, chia nhau đi tìm Linh Nhi.

Nó đang gục đầu xuống đầu gối thì đột nhiên thấy điện sáng, tiếp theo đó là tiếng Minh Phong gọi tên mình thì vô cùng mừng rỡ.

-Minh Phong...ở đây.

Chỉ vài giây sau, cậu ta đã xuất hiện ngay trước mắt nó.

-Em làm cái trò gì ở đây vậy? Tôi tưởng em đã chết ở xó nào rồi...

Minh Phong đang định hắt hủi nó thêm vài câu nữa cho bõ tức thì chợt khựng lại khi Linh Nhi mếu máo ôm chặt lấy cậu ta khóc oà.

-Tôi xin lỗi mà...tôi không cố ý đâu...đừng mắng tôi nữa...huhuhu

Minh Phong cảm nhận rõ người nó đang run lên từng đợt. Cậu ta bắt đầu lúng túng không biết nói gì, làm gì. Mặc dù đồ con gái đối với cậu ta không hề xa lạ.

-Thôi được rồi...đừng khóc. Tôi không mắng em nữa.

Minh Phong đưa tay vỗ nhẹ lên lưng nó dỗ dành. Còn nó thì cứ tha hồ khóc ngon lành. Ở một góc khác, Thiên Duy đứng lặng im nhìn hai người kia ôm nhau thấm thiết, trong lòng dội lên một thứ cảm xúc phức tạp.

-Nhìn em như vậy mà nặng như con heo. Không biết ăn kiêng à?- Minh Phong vừa công nó ra xe vừa than thở

-Tôi không có khái niệm ăn kiêng đâu. Quan niệm của tôi là sống để ăn, ăn để sống, thích gì ăn nấy, ăn hết mới thôi.- Nó thao thao bất tuyệt trên lưng Minh Phong

Cậu ta khẽ nhếch môi cười đều cẳng:

-Em nặng như vậy, sau này đẻ bẹp tôi trên giường thì sao? Kể ra thì hôm nay đi tìm em tôi cũng rất lười, vừa được em ôm lại vừa được tiếp xúc thân mật với em thế này...À...Cái con nhỏ điên này...Có tin tôi sẽ vứt em xuống đây không?

Minh Phong còn định nói tiếp thì đã thấy nhói đau ở vai. Thì ra nó đã cắn cho cậu ta một miếng.

-Tôi sẽ mách cô chú cho xem.

-Em dám, tôi sẽ cắt lưỡi em.

Minh Phong bỗng dưng thấy nó im bặt, không lẽ đã sợ rồi? Lát sau, nó lại lên nhìn cái người này giờ vẫn lăm lăm đi theo đằng sau rồi thì thào vào tai cậu ta:

-Cái tên kia sao lại đến đây?

-Em nghĩ là để làm gì?- Minh Phong hỏi ngược lại nó

-Ôi chúa ơi! Thật không thể tin nổi.- Nó gần như đờ người

Suốt đường về nhà, khi gặp lại ba mẹ Minh Phong và cho đến lúc đã yên vị trên chiếc giường êm ái, Linh Nhi vẫn cứ ngây ngất chẳng khác gì hay tin mình bỗng dưng chữa hoang.

Đêm

Con giông mùa hạ kéo đến thật là nhanh. Mấy phút trước vẫn còn đang yên bình. Mấy phút sau gió đã nổi lên ào ào, rồi mưa rào ập xuống.

Đáng sợ hơn nữa, mưa mùa hạ khác với mưa ngẫu, mưa dầm, mưa bay ở chỗ nó có sấm sét. Những tia sét sáng chói ngang dọc trên bầu trời, kèm theo đó là những tiếng nổ lớn liên tiếp để làm người ta giật mình sợ hãi.

-Phong...mở cửa...mau mở cửa...- Nó vừa gọi vừa đập cửa phòng Minh Phong ầm ầm

-Cái con nhỏ điên này, nửa đêm làm loạn gì ở đây hả?- Minh Phong bực bội ra mở cửa rồi gào lên

Chẳng cần biết Minh Phong tức giận ra sao, nó lao thẳng vào phòng cậu ta, nhảy vọt lên giường trùm chăn kín mít.

-Dậy mau! Ai cho cô tự tiện leo lên giường của tôi vậy?- Minh Phong ra sức kéo cái chăn ra khỏi người nó

-Cho tôi ở đây đi. Chỉ đêm nay thôi...- Giọng nó run rẩy vọng ra từ trong chăn

Minh Phong cũng không nói gì thêm, oẽ oãi trèo lên giường. Nhìn Linh Nhi cuộn tròn ở bên cạnh, một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu cậu ta.

Mục đích ban đầu của Minh Phong với cô bé này vốn chỉ giống như những cô gái khác: là chiếm đoạt thể xác. Đây chính là cơ hội tốt nhất cho cậu ta.

Nhưng rồi lại nghĩ đến nụ cười vô tư dễ thương cùng những lần va chạm với nó, Minh Phong lại chần chừ. Phải chăng thứ mà cậu ta cần bây giờ không còn chỉ là thân thể của Linh Nhi?

-Sao mọi thứ lại trở nên rối rắm như vậy chứ?- Cậu ta vò đầu rồi nằm xuống cạnh nó

Linh Nhi đã ngủ say nhưng thi thoảng vẫn giật mình bởi những tiếng sấm, Minh Phong liền vòng tay kéo nó vào lòng. Hơi ấm cùng tiếng thở đều đặn của nó khiến cho Minh Phong có một giấc ngủ ngon nhất từ trước đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Dạo này hình như ba mẹ Minh Phong càng ngày càng dành nhiều tình cảm cho nó hơn thì phải. Nhưng hai ông bà lại thể hiện trái ngược nhau, vậy nên cái nhà này vẫn luôn trong tình trạng ồn ào không thôi. Ví dụ như:

Bà Thu Huyền hồi hả chạy ra từ trong bếp, trên tay vẫn còn cầm cái xẻng nấu ăn.

-Chết thật! Dạo này tôi đăng trí quá. Minh Phong, con nhanh đưa Linh Nhi ra siêu thị mua cho mẹ một túi muối về đây. Siêu thị ở gần nhà nên hai đứa chịu khó dắt tay nhau đi bộ nhé. (^-^)

Bà Thu Huyền vui vẻ nháy mắt với ông Hồng Thắng. Còn ông chẳng thèm quan tâm mà vẫn chăm chăm vào tờ báo trên tay.

-Không biết con nhỏ điên đó thế nào, nhưng con thì đã qua cái thời coi chuông tắm mưa lâu rồi. Mẹ bảo nó tự đi đi.- Minh Phong thân nhiên bắt chân chữ ngũ ngồi chơi game

-Tôi thấy nên để Linh Nhi tự đi thì tốt hơn. Con bé dễ thương như vậy, đi cùng thằng con trai bà chỉ tỏ bị cào mặt.- Ông Hồng Thắng thêm vào

-.....Hai người...rồi sẽ biết tay tôi. (*^*)

Một lần khác...

Bà Thu Huyền đang cùng Linh Nhi chuẩn bị bữa trưa trong bếp. Bỗng nhiên cảm xúc dâng trào, bà cầm tay nó nói:

-Con tuy hậu đậu nhưng lại xinh đẹp ngoan ngoãn như vậy, hay là con ở đây làm con dâu ta luôn đi.

-Hơ con vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó.- Nó cười gượng gạo

Ông Hồng Thắng đi lấy cà phê tỉnh cờ nghe được.

-Bà đừng có đầu độc làm hỏng đời con bé.

-Mẹ thích thì cứ giữ lấy mà nuôi, con không cần. Nhìn người cô ta cứ như que củi khô, chỉ nhìn thôi cũng đủ tụt hết cảm xúc.- Tiếng Minh Phong vọng vào từ phòng khách

Ông Hồng Thắng vớ lấy cái chày phi như bay ra ngoài.

-Thằng mất dạy!

-.....

Hôm nay bà Thu Huyền vẫn như mọi ngày, bắt nó lên phòng gọi Minh Phong xuống ăn cơm cho bằng được. Thật là...Đến bữa thì cứ tự mò xuống mà ăn, không ăn thì đói. Việc gì cứ phải gọi cho rắc rối.

Nó đẩy cửa bước vào, căn phòng trống trơn. Hình như Minh Phong đang tắm.

-Minh Phong, ăn tối.- Nó nói to át tiếng nước chảy

-Biết rồi.

Đang định đi ra thì chợt một tấm thiệp mời được đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của Minh Phong làm nó chú ý. Vốn là người rất thích xem và sưu tầm các tấm thiệp nên nó liền cầm lên xem thử kiểu dáng. Nhưng từng dòng chữ bên trong lại nhanh chóng đập vào mắt nó.

-Ngày mai là sinh nhật Thiên Duy sao?- Nó hơi cau mày

-Có muốn đi không?

Câu hỏi của Minh Phong khiến nó giật mình, vội vàng đặt tấm thiệp trở lại chỗ cũ.

-...Không cần đâu.

Nó ra ngoài với tốc độ nhanh nhất có thể.

Chiều nay đưa nó đi học về, Minh Phong liền chuẩn bị đi dự tiệc.

-Em không đi thật sao?- Minh Phong hỏi lại

-Ủm- Nó cúi đầu chạy tọt lên phòng

Khoảng bảy giờ tối, Linh Nhi đứng bên cửa sổ nhìn chiếc xe thể thao của Minh Phong rời khỏi nhà. Khẽ thở dài thậm thụt, nó trèo lên giường nằm sớm

Trong người cứ thấy bồn chồn, nó lẩn lộn không thôi. Suy đi nghĩ lại, Thiên Duy cũng không phải người xấu, lại đối xử với nó rất tốt. Chỉ là thích bắt ép người khác theo ý mình...

Đồng hồ đã sắp chỉ tám giờ, nó vội vã bật khỏi giường, thay tạm một bộ quần áo rồi xuống nhà.

-Cô ơi, cháu ra ngoài một lát.- Nó vừa nói vừa lao ra cổng, chẳng để bà Thu Huyền kịp nói thêm câu gì

Một chiếc taxi dừng lại trước cửa khách sạn Thiên Quân. Linh Nhi bước xuống, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao ngất lung linh trong bóng đêm rồi tiến đến cửa khách sạn.

-Xin lỗi, quý cô có thể cho tôi xem thẻ? - Một ông chú mặc vest đen đứng ở cửa chặn nó lại

-Phải có thẻ sao chú?

-Vâng thưa cô.

Nó khẽ cắn môi, bảy giờ chắc cũng đã tám giờ. Đưa tay sờ hộp quà nhỏ trong túi áo, nó quyết định ngồi chờ. Kiểm đại một cái bồn hoa trước cửa khách sạn, nó chưa kịp đặt móng xuống thì đã trông thấy có người đang đi vào trong. Nhìn dáng vẻ thì có lẽ cô tiểu thư đó đến dự tiệc.

-Xin lỗi, có phải cậu đến để dự sinh nhật Thiên Duy không?

Khánh Ly nhìn sang thì chợt nhận ra người quen, hơn nữa lại là người mình cực kỳ ghét thì cười thầm.

-Đúng thế. Mà cái tên đó không phải để cho cô gọi một cách tùy tiện như vậy đâu.- Khánh Ly nhìn nó bằng nửa con mắt

Nhìn bộ mặt vênh vào đến tận trời xanh, nó chỉ hận không thể tung "bếp day chảo" vào mặt cô ta. Nhưng vì sự nghiệp cao thượng, phải nhịn.

-Cậu có thể đưa giúp tôi thứ này cho anh ấy không? - Nó vừa nói vừa đưa hộp quà cho Khánh Ly

Cô ta uyển chuyển đưa tay...giật lấy hộp quà rồi mở ra, cầm lên xem một cách bất lịch sự.

-Đúng là hạ đẳng. Cái thứ rẻ tiền này mà cũng đòi tặng cho Trần thiếu gia sao? Ngoài kia có khối người đem bảo vật đến anh ấy còn không thèm nhìn nữa là.

Khánh Ly vừa dứt lời, món quà trên tay cô ta liền rơi bộp xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Khánh Ly nhìn nó cười khẩy rồi quay lưng đi vào khách sạn. Nhưng chưa được ba bước thì đã bị kéo ngược lại.

-Mày làm cái quái gì vậy hả? Bỏ ra mau! - Khánh Ly gần như gào vào mặt nó

Cô ta thô bạo hất tay Linh Nhi ra.

-Nhật lên! - Nó ra lệnh

-Không bao giờ.- Cô ta nhún mạnh

Khánh Ly quyết tâm cứng đầu không nhật, khoanh tay vênh mặt đi chỗ khác.

-Tôi bảo cô nhật lên.- Nó quát to hơn

Hai bàn tay nó đã nắm thật chặt, gân guốc nổi rõ. Móng tay bấm vào lòng bàn tay đau buốt. Khánh Ly giật mình, trong lòng đã có chút lo lắng nhưng kiên quyết không chịu để mất mặt.

Chiến tranh đã sắp bùng nổ giữa hai người thì từ xa, một đoàn người mặc vest đen chỉnh tề đi tới. Dẫn đầu là Trần Minh Quân, theo sau phía bên phải không ai khác ngoài Hoàng Khắc Nam.

-Có chuyện gì sao?- Ông Minh Quân nhả nhặn lên tiếng

-Dạ không có gì đâu thưa bác.

Khánh Ly lập tức thay đổi 180°, nở nụ cười tươi rói. Linh Nhi nhìn đám người kia một lượt, cúi xuống nhặt món quà dưới đất rồi bước đi. Ông Minh Quân và ông Khắc Nam lần lượt nhìn theo nó, mỗi người có một suy nghĩ riêng.

Những giọt nước mắt cứ thế rơi đều đặn trên khuôn mặt khi nó quay lưng đi. Sự yếu đuối của mình không thể để người khác thấy được.

Linh Nhi không về nhà, nó vào hầm đỗ xe của khách sạn và bắt đầu công cuộc tìm kiếm chiếc BMW của Thiên Duy. Ở đây không thiếu BMW nhưng không biết nó đã học thuộc lòng biển số xe hần từ bao giờ.

Sau 30' tích cực tìm, nó gần như thở bằng lỗ tai mà vẫn không thể tìm thấy bóng dáng chiếc xe khốn kiếp ấy.

-Trong kia là gì nhỉ?

Linh Nhi tò mò đến gần một tấm rèm đen sang trọng rồi đưa tay khẽ mở ra. Nó vô cùng bất ngờ khi bên trong là thứ mình đã tìm kiếm suốt hơn nửa tiếng đồng hồ.

-Đúng là người nổi bật có khác, ngay đến cả chỗ để xe cũng phải riêng biệt.- Nó méo mặt

RENG...RENG...RENG...

Chuông báo động đột nhiên rú lên ầm ầm khi nó mới chỉ đặt một chân vào bên trong khoang để xe của hần. Vội vàng đặt món quà lên nóc chiếc xe, nó chạy nhanh ra ngoài.

Thiên Duy đang ở một mình tại phòng riêng bên trong khách sạn. Bữa tiệc sinh nhật của hần sẽ chính thức bắt đầu lúc chín giờ nhưng hần chẳng thèm quan tâm.

-Trần thiếu gia!- Một giọng nói cung kính vang lên ngoài cửa

-Chuyện gì?

-Có người xâm nhập vào khoang để xe của thiếu gia. Camera cho thấy đó là một cô gái. Mời cậu xuống kiểm tra.

Thiên Duy xuống đến tầng hầm thì đã có khá nhiều người ở đấy. Họ xếp hàng và đồng loạt cúi đầu 90° khi nhìn thấy hần.

-Thiếu gia! Cô gái kia có để lại thứ này. Chúng tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng, chỉ là một chiếc đồng hồ đeo tay rẻ tiền.

Hần nhận lấy cái đồng hồ từ tay một người đàn ông, trên đó vẫn còn vài vết xước. Ngay lập tức, hần lên xe phóng đi.

Quả không nằm ngoài dự đoán của hần, Linh Nhi đang bước từng bước chậm chạp trên vỉa hè cách khách sạn không xa. Nó giật mình quay qua khi nhìn thấy một chiếc xe đang áp sát mình.

-Thiên Duy? Anh làm cái gì ở đây?- Nó cau mày

Không lẽ tên này vẫn chưa nguôi thù cũ, quyết đuổi cùng giết tận?

-Lên xe!

-Khoan...Khoan...Anh....

Nó chưa nói hết câu thì đã bị hần tống gọn vào trong xe.

-Đã quá 15' rồi, anh ấy có thể đi đâu được chứ? Điện thoại không gọi được. Hay là đã xảy ra chuyện gì không hay?- Minh Vi khẩn trương như con kiến bò trong chảo mỡ

Trong khi đó, Thành Nam chỉ ngồi yên trên ghế sofa.

-Này! Anh nói gì đi chứ?- Minh Vi gắt gỏng

- Em yên lặng một chút có được không?

Minh Vi nỏi đóa định nỏi tiếp thì có tiếng của quân gia Vũ:

- Ông chủ đã đến thừa cô cậu

Ngay sau đó cửa phòng bật mở, ông Minh Quân và ông Khắc Nam tiến vào.

- Có chuyện gì? Thiên Duy đâu? - Ông Minh Quân lướt ánh mắt sắc lẹm lên từng người một

- Thừa chủ tịch, anh ấy....hiện không có ở đây.- Minh Vi cúi thấp đầu

Ông Minh Quân nheo mắt đầy nguy hiểm, ông chợt nghĩ đến con bé mà mình đã gặp trước cửa khách sạn. Đẳng sau, Hoàng Khắc Nam cũng đang suy tính điều gì đó.

- Anh đem tôi ra đây làm gì?

Linh Nhi đi chân trần dọc theo bờ biển tối thui, cảm nhận làn gió biển mang theo hơi mặn tát vào mặt. Nó rất thích biển.

- Tại sao lại đến? - Giọng nói của hấn lẫn với tiếng gió nghe vù vù

- Anh đã cứu tôi, nhậ t tôi về nhà nuôi miễn phí suốt bao lâu. Tôi rất muốn cảm ơn.

Hấn bỗng lấy chiếc đồng hồ từ trong túi ra đưa cho nó.

- Anh không nhận thì bỏ đi.- Mặt nó xị xuống

- Đeo cho tôi.

- Há???

- Vậy thôi ném đi.

- Không...Đừng mà...Tôi đeo là được chứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

- Linh Ngọc, mây nghĩ tao có nên về lại cái nhà đó không? - Nó vừa chọc chọc ống hút vào ly nước trái cây vừa tỏ ra tâm trạng

Linh Ngọc vẫn vô tư hút sinh tố rột rột. Hôm nay tâm trạng con bé có vẻ tốt lắm. Chắc lại vừa ngắm được chàng nào.

- Mây thích về thì cứ về, việc gì phải trần trọc?

Đây là chả qua con bé còn chưa biết cái vụ nó bị cho ăn một bạt tai rồi phải cong móng lên chạy thôi, không thì đã nhảy dựng lên rồi.

Buông một tiếng thở dài thậm thụt, nó lê thân về lại lớp học.

Toán, Lý, Hóa là mấy môn mà Linh Nhi ghét nhất. Chẳng hiểu đầu óc đơn giản hay vì chậm tư duy mà mỗi lần học mấy môn tự nhiên, nó vất chân lên cỏ chạy theo cũng không kịp. Lại thêm bà giáo viên khô khan dạy như tên lửa. Kết quả là nó bị búa vẩy bởi con bão buồn ngủ.

Ngồi mơ màng trong lớp, nó lại nhớ đến câu nói của hấn tối hôm qua.

“...Về nhà đi.”

“Nhà?”

“Ừm. Ở đó không hay chút nào, Minh Vi cũng rất nhớ cô.”

“Đó là nhà anh, đâu phải nhà tôi.”

“.....”

Trầm tư suy nghĩ cả ngày, cuối cùng Linh Nhi quyết định đi thu dọn hành lý. Minh Phong vẫn ngồi điềm nhiên ở ghế sofa nhưng vẻ mặt lại không dễ chịu chút nào. Ông Hồng Thắng và bà Thu Huyền đã đi công tác nên nhà chỉ còn lại hai người.

-Tôi đi đây. Chào anh!

Nó lóc cóc xách đồ, chào Minh Phong một câu rồi hướng thẳng về phía cửa chính. Nhưng chưa ra được khỏi cửa đã nghe thấy tiếng Minh Phong:

-Em có bao giờ tò mò vì sao mình lại bị tai nạn hay không?

Nó quay ngoắt lại ngạc nhiên nhìn Minh Phong. Làm sao anh ta biết được chuyện đó? Trừ khi...

-Tai nạn? Tại sao anh biết tôi bị tai nạn?

-Biết rất rõ là đằng khác.- Minh Phong nhếch môi

Nhưng trái với dự kiến của Minh Phong, nó tỏ ra vô cùng thờ ơ. Chuyện này đã là quá khứ, và chúng ta phải luôn hướng tới tương lai mới phải.

-Thiên Duy đã nói với tôi rồi. Là do tôi băng qua đường mà không chú ý.

-Đó chỉ là lời biện hộ cho lỗi lầm mà cậu ta đã gây ra thôi.

Minh Phong đứng dậy, tiến lại gần nó hơn. Đôi mắt nâu sẫm như xoáy thẳng vào ruột gan người đối diện. Cậu ta nhấn mạnh từng chữ một như sợ bị rớt mất chữ nào:

-Em hãy nghe cho rõ đây. Tai nạn hôm đó chính là do Trần Thiên Duy gây ra.

-H...Hả?...

Đầu óc nó choáng váng như vừa bị người khác lấy búa tạ đập vào. Đôi chân bỗng chốc mềm oặt như sợi bún riêu. Cái gì đó đang trào ngược lên và nghẹn ứ ở cổ. Nhưng chỉ vài giây sau, nó lập tức xóc lại tinh thần.

-Anh đừng hòng lừa được tôi.

-Tôi có nói dối hay không thì cậu ta là người biết rõ nhất. Ngày hôm đó, chính cậu ta đã thất nơ cho em rồi hai tay dâng đến tận miệng tôi. Nhưng chỉ vì tôi sơ suất mà đã để tuột mất em. Kết quả là.....

Minh Phong vừa nói vừa tiến, Linh Nhi thì lúng túng bước lùi. Từng hình ảnh, từng câu nói hôm đó cứ hiện ra đút quăng trong đầu nó. Con đầu đầu ập đến tức thời.

-Đủ rồi. Tôi không muốn nghe nữa.

Nó ôm đầu gào lên khi vừa chạm góc tường. Đôi mắt long lanh đã đỏ ngầu, ngân ngấn nước. Nó thở gấp, dùng sức đẩy mạnh Minh Phong rồi chạy thực mạng ra cửa, chỉ mong sao thoát khỏi cái chỗ quái quỷ này thật nhanh.

-Linh Nhi, em đừng trách tôi. Có trách thì phải trách em đã chọn cậu ta.

Suốt từ khi về đến tận tối, nó chẳng nói cười gì được nữa. Chỉ ngồi lặng lẽ trên sofa, mắt mình vào khoảng không vô định. Minh Vi thấy lạ nên liền hỏi:

-Linh Nhi, làm gì ngồi thừ ra vậy?

-À...Không có gì đâu.- Nó cười nhạt

-Anh tôi kêu cậu ra vườn gặp anh ấy một lát đấy.

Linh Nhi chẳng suy nghĩ gì thêm, đứng dậy đi như cái máy. Đúng lúc nó cũng có chuyện cần hỏi hấn.

Mặc dù trời tối nhưng vườn hoa được thắp đèn sáng trưng. Hấn đang làm gì đó ở dưới gốc cây mận.

-Anh đang làm gì vậy?

Nó hơi ngạc nhiên khi phát hiện bên cạnh một cái hồ nhỏ là những mảnh pha lê vỡ. Đó chính là quả cầu pha lê mà hôm nọ nó đập vỡ.

-Anh định chôn nó sao?

-Ừm. Cảm ơn cô.

-Về chuyện gì?

-Không có gì.

Cuộc đối thoại nhạt toẹt diễn ra trong lúc hai người hì hục lấp cái hồ. Thấy nó cứ lăm lét nhìn mình, hấn liền mở lời trước:

-Có gì muốn nói?

Thời cơ đã đến, phải nắm bắt ngay.

-Tại sao tôi lại bị tai nạn?

Hấn hơi khựng lại sau khi nghe câu hỏi này. Nhưng rồi lại trả lời qua loa giống y hệt lần trước. Linh Nhi sớm muộn gì cũng sẽ biết sự thật, nhưng hấn muốn tự nó nhớ ra mọi chuyện. Có lẽ hấn sợ phải nói ra, phải thừa nhận tất cả với nó.

Và Linh Nhi vẫn luôn tin tưởng tuyệt đối lời hấn nói. Cho nên sau này, đau khổ sẽ nhân lên gấp bội. Đau vì bị lừa dối, đau khi biết sự thật...

Điện thoại của Thiên Duy chợt đổ chuông. Hấn kêu nó ngủ sớm rồi vừa rút điện thoại vừa đi vào nhà.

-Chuyện gì?

-Thiên Duy. Thanh Du...chưa chết.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Trong màn đêm tối tăm, chiếc BMW xé gió lao đi với tốc độ điên cuồng. Điểm đến là nhà Thành Nam.

Một cảm giác vô cùng lạ lẫm đang dần lan tỏa khắp người hấn. Vui mừng có, hi vọng cũng có, và cả sự chờ mong một điều kỳ diệu sẽ xảy đến với mình. Loại cảm xúc này, đã lâu lắm rồi hấn không có.

Ngồi bên cạnh hấn, Minh Vi cũng cảm thấy hồi hộp không kém. Cô cũng vui mừng khi thấy hấn sắp tìm lại được thứ quý giá nhất của mình.

Hấn cùng Minh Vi bước vào phòng khách thì đã thấy Thành Nam đang ngồi ở sofa, đối diện là một người phụ nữ cỡ trung niên.

Đợi cho hai người ngồi xuống ghế, Thành Nam liền lên tiếng ngay:

-Sáng nay tôi đến nhà Hoàng Khắc Nam nhưng không có ai ở nhà. Người phụ nữ này đứng trước cửa nhà một mực đòi gấp cho bằng được ông ta. Bà ấy nói có con gái bị chết đuối cách đây hơn nửa năm và Khắc Nam đã chấp nhận bỏ ra một khoản tiền lớn để mua cái xác. Dựa vào tấm ảnh của cô gái và lời miêu tả từ bà ấy, có thể biết được cô gái và Thanh Du có khá nhiều điểm tương đồng.

Thành Nam liếc mắt sang người phụ nữ. Bà ấy liền hiểu ý đưa cho hấn tấm hình chụp con gái mình.

-Ông ta mua xác chết không lẽ để thế thân cho Thanh Du?- Minh Vi cau mày

-Anh cũng nghĩ như vậy. Bởi vì ngày hôm sau chính là ngày xảy ra vụ hỏa hoạn. Chiều nay anh đã đi thăm dò. Cái xác cháy đen thui nên được đưa đi đám định ADN để xác nhận danh tính. Người đám định khi đó xác nhận cái xác không phải Hoàng Thanh Du. Nhưng vì được nhận một số tiền lớn nên ông ta chấp thuận làm giả kết quả đám định. Đây là tờ kết quả đám định chính xác. Anh cũng đã xác nhận nó là thật.

Thành Nam vừa nói vừa đưa ra một tờ giấy đám định ADN. Trên đó có ghi rất rõ ADN của cái xác cháy đen được tìm thấy trong ngôi nhà không trùng khớp với ADN của Hoàng Thanh Du. Minh Vi xem thật kỹ tờ giấy nhiều lần, cuối cùng quay ra hỏi hấn:

-Anh! Giờ chúng ta phải làm gì đây?

Thiên Duy vẫn trầm tư từ đầu đến cuối. Đối với việc này hấn vẫn còn rất nhiều nghi vấn.

Nếu như việc này là do Hoàng Khắc Nam sắp xếp, ông ta sẽ không thể dễ sơ suất như vậy. Nhưng tất cả đều là sự thật. Không lẽ Khắc Nam cố tình để cho hắn biết được con gái ông ta vẫn chưa chết? Vậy thì ông ta đổ nhiều công sức và tiền bạc giấu giếm bao nhiêu năm để làm gì?

- Còn có một thứ cần phải xác nhận.

Đêm

Bãi tha ma ở ngoại ô thành phố bỗng nhộn nhịp hẳn lên. Người xe xinh xịch ra vào. Dưới một gốc cây lớn cạnh vườn hoa, năm sáu người đàn ông đang ra sức đào mộ.

- Đào nhanh lên! - Thành Nam lên tiếng thúc giục

Sau một thời gian kịch liệt đào bới, chiếc quan tài đã dần hiện ra.

Khi nắp quan tài sắp được mở, mọi người đều hồi hộp. Kê thì sợ run chân run tay đòi đi vệ sinh liên tục, người lại trở mặt vờn cổ nhìn vào bên trong xem nó như thế nào.

Nhưng sau khi mở nắp quan tài, tâm trạng của ai nấy đều ngay lập tức thay đổi như màu da tắc kè hoa. Kê thì thở phào nhẹ nhõm, người lại thất vọng tràn trề.

- Chúng ta thực sự đã bị lừa. - Minh Vi nhìn Thiên Duy và Thành Nam

- Về!

Tất cả đều nhanh nhẹn theo sau hắn. Không ai dám chậm chân ở lại nơi này thêm

Chủ nhật, mọi người đều tụ tập đông đủ ở nhà, ai làm việc nấy.

- Chán như con gián, buồn như con chuồn chuồn. - Minh Vi vừa bắn trứng vừa than thở

Trong khi đó, Thành Nam lại ngấp chím trong đồng tài liệu chất cao như núi, đầu óc rối bời. Nhìn cậu ta lồi thối như bà mấy con.

- Em không lo làm việc còn kêu ca gì chứ?

- Mấy cái đó đâu thuộc lĩnh vực của em. Chẳng có gì hay ho.

- Mấy người... chỉ giỏi bắt nạt tôi. Thật quá đáng mà.

Thành Nam ngoác mồm kêu trời, cảm phần nhìn cái kẻ đang bắt chửi chữ nghĩa đọc sách uống cà phê. Nhưng khi miệng cậu ta sắp tới được mang tai thì một tách cà phê thơm ngon liền xuất hiện ngay trước mắt.

- Linh Nhi! Đúng là chỉ có em mới mang lại hạnh phúc cho anh. - Thành Nam cảm xúc dâng trào cầm tay Linh Nhi

- E hèm..

Một ánh mắt “này lửa” bắn tới làm cậu ta suýt cháy đen, vội vàng bỏ tay nó ra cười hề hề.

- Nhìn anh cười như một lũ đười ươi. Nhặt thếch. - Minh Vi phán một câu xanh rờn

Thành Nam muốn bùng cháy.

- Thôi! Đẹp hết đi! Hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài.

Minh Vi bật dậy, ném chiếc smartphone qua một bên rồi chạy lại lôi kéo Thiên Duy.

- Tuyệt vời! - Thành Nam hô hào

- Em đi một mình đi.

Hắn vẫn không chịu nhích mông khỏi cái ghế một mi-li-mét nào.

- Anh mà không chịu thì em sẽ nói ra chuyện đó cho mọi người cùng biết đấy. - Minh Vi làm mặt ngầu ra vẻ cool cool

-Chuyện gì vậy?- Cả nó và Thành Nam đều như mèo thấy mỡ

-Đi đâu?

Hắn ngay lập tức thay đổi ý định.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chỉ 30' sau, cả bốn người đã có mặt tại rạp chiếu phim.

-Anh...Đi mua vé cho em đi.

-Thôi chết! Quên mua nước ngọt với bắp rang bơ rồi. Anh...mua hộ em với.

Thiên Duy bị sai mòng mòng đến nỗi Thành Nam nhìn vào cũng phát xót. Nhưng hắn lại im lặng làm tất cả mà không phản kháng việc gì. Thành Nam và Linh Nhi lại càng ngửa ngáy thấy rõ. Nhân lúc hắn đi mua bắp, hai người liền nhảy vào “đột kích” Minh Vi.

-Cậu đã biết bí mật gì của Thiên Duy? Khai mau!

-Đúng vậy. Em ăn một mình không hay chút nào.

Sau khi cẩn thận quan sát kỹ tình hình xung quanh một lượt, Minh Vi mới bắt đầu bộc bạch:

-Thực ra...em đã nhìn thấy thân thể của anh ấy. Lúc đó đang thay áo nên chỉ nhìn thấy phần trên. Nhìn bề ngoài có vẻ là nice body, nhưng bên trong lại không phải sáu múi. - Giọng Minh Vi tiếc rẻ

-Thật sao? Em nhìn thấy khi nào? Có gì đặc biệt không?

-Nhìn lướt qua thì chẳng có gì đặc biệt ngoài đồng sọc các loại.

Thành Nam có vẻ rất cao hứng, hỏi liên tiếp mấy câu. Còn nó thì ngược lại, tụt hứng.

-Đàn ông con trai cởi trần đi ngoài đường có mà mấy chục gánh.

-Linh Nhi, anh ấy keo kiệt lắm, không cho phép bất kỳ ai nhìn thấy thân thể của mình đâu.....

Minh Vi oang oang giải thích cho nó hiểu mà không biết ai đang đứng đằng sau mình. Đến khi nhận ra ánh mắt lạ kỳ của hai người kia thì mới im bật.

-Á...Anh ơi em sai rồi. Em còn trẻ trâu trót dại, anh đừng chấp.....

Tiếng chuông điện thoại reo cắt ngang cái miệng đang liến thảng của Minh Vi.

-Alo!

-...

-Hả? Tôi biết rồi. Tôi sẽ đến ngay.

Minh Vi tắt điện thoại, trưng ra bộ mặt hối tiếc rồi lúi Thành Nam đi. Giờ chỉ còn lại hai người. Mặt nó xụ xuống, xem phim với thằng cha này chắc chẳng khác gì ngồi gặm lá khô.

Khi cả hai chuẩn bị bước vào rạp chiếu phim, một bóng dáng quen thuộc lướt qua làm Thiên Duy chú ý. Hắn vội vàng kéo tay Linh Nhi đến hàng ghế chờ, dặn dò:

-Cô ngồi yên ở đây đợi tôi. Tuyệt đối không được tự ý bỏ đi đâu. Tôi sẽ quay lại đón cô.

Nó chưa kịp hỏi chuyện gì đang xảy ra thì hắn đã mất hút trong dòng người đông đúc.

Thiên Duy chạy thật nhanh ra ngoài, phát hiện người đó đã leo lên một chiếc taxi. Hắn liền lái xe đuổi theo.

15' sau, chiếc taxi dừng lại trước một nhà hàng lớn. Cô gái ngồi trong xe bước xuống đi bộ.

-Jen.

Tiếng gọi của hân khiến cô gái giật mình quay lại, khuôn mặt đó không khác khuôn mặt Linh Nhi là bao.

-Anh là ai? Tại sao lại biết tên đó của tôi?

-Jun.

-Anh Jun...

Đôi mắt cô gái mở to nhìn hân, khuôn mặt tràn ngập vui sướng.

Linh Nhi vẫn ngồi yên ở hàng ghế chờ, nhìn người qua lại giết thời gian.

Một tiếng sau, hân vẫn chưa quay lại.

Ba tiếng sau, vẫn không thấy tăm hơi.

Nó bắt đầu sốt ruột. Chẳng có lẽ...hân cho nó leo cây?

-Chị ơi!

Một thằng bé khoảng tầm tám, chín tuổi chạy đến đưa cho nó một cái hộp.

-Có người nhờ em đưa cho chị cái này.

-À...Là ai vậy em?

-Em không biết.

Thằng bé dúi cái hộp cho nó rồi chạy biến. Nhìn sơ qua bên ngoài, cái hộp được bọc bằng giấy gói quà rất đẹp mắt. Ai lại đi gửi quà cho nó chứ? Chắc chắn không thể là hân rồi.

Trong lòng bỗng dưng thấy hơi lo, nó nuốt nước bọt cái ực, chậm chạp mở cái hộp ra.

Mặt mày Linh Nhi tái xanh, tim đập thình thịch khi nhìn thấy bên trong cái hộp là một con búp bê đứt đầu được tô vẽ kinh khủng. Trên người con búp bê còn dính một mảnh giấy nhỏ.

“Ồ cạch Trần Thiên Duy, mày sẽ phải xuống địa ngục.”

Nó vội vã đóng cái hộp lại, tống luôn vào sọt rác. Quay trở lại hàng ghế chờ, nó cố gắng giữ bình tĩnh nhưng tay chân vẫn run lập cập, lòng nom nớp lo sợ. Nó đã gây thù chuốc oán từ khi nào vậy? Hay chính hân lôi vạ về cho nó?

Linh Nhi ngồi thừ một đồng ở đó thêm hai tiếng nữa thì hết chịu nổi. Tay chân nó vẫn run nhưng không phải vì sợ mà vì đói. Nó quyết định bỏ về.

Chiều mùa hạ trời nắng chang chang, nóng đến cháy mỡ. Nó không thuộc đường về nhà lại chẳng mang theo tiền, đành ngậm ngùi hỏi đường rồi cuốc bộ. Cục tức này tuyệt đối không thể nuốt trôi.

Chiều muộn. Khi ông mặt trời sắp chui xuống đất thì cũng là lúc nó mò về tới nhà. Minh Vi ra mở cổng, thấy bộ dạng của nó thì hết sức ngạc nhiên.

-Linh Nhi, cậu đi bộ về sao? Anh Duy đâu?

Nó chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng vào nhà lục cơm nguội ăn rồi lên phòng.

-Chuyện quái gì đang xảy ra vậy hả? Anh đi đâu mà để Linh Nhi đi bộ về nhà một mình?

Minh Vi tỏ ra bức xúc khi hân vừa bước vào nhà. Lần này Thiên Duy thật sự quá đáng rồi.

-Hôm nay anh đã gặp Thanh Du.

-...Hả?

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Buổi sáng.

Vẫn như mọi ngày, Linh Nhi thức dậy, chuẩn bị tới trường cùng Minh Vi trên chiếc xe của hấn. Nhưng mặt vẫn lạnh băng như nước đá.

-Chúng ta nói chuyện một chút.

Thiên Duy kéo tay nó ở ngay giữa sân trường. Cảm nhận được ánh mắt kinh dị của mọi người đang dán lên mình, nó nhanh chóng giật tay ra, nhìn hấn khó chịu.

-Anh Duy, nhìn kia.

Minh Vi bỗng lên tiếng chặn đứng những lời hấn sắp nói. Không chỉ hấn mà tất cả đều nhìn về một phía với cùng một tâm trạng như nhau: ngạc nhiên. Ở phía đằng xa kia, một cô gái đang đi về hướng này.

-Anh Jun.

Thanh Du nhìn Thiên Duy, nở nụ cười tươi như hoa. Nhưng hấn lại có vẻ không vui mừng cho lắm.

-Jen...Em làm gì ở đây?

-Từ giờ em sẽ học cùng anh, anh có vui không?

-.....

Trong khi đó, Linh Nhi lại đứng đờ một cục nhìn chằm chằm Thanh Du. Biết là vô duyên lại không thể không nhìn. Trên mặt nó nổi rõ dấu hỏi chấm to đùng đoàng. Minh Vi nhanh nhẹn chen vào giữa trước khi chính chiến bùng nổ:

-Linh Nhi, chúng ta lên lớp thôi.

Minh Vi cố gắng kéo nó đi nhưng vô ích. Nó vẫn đứng ì ra đó.

-Cô gái kia là ai? Tại sao lại có khuôn mặt giống tôi như vậy?

Thanh Du ngừng nói cười, quay qua nhìn nó. Trên mặt cô ấy cũng xuất hiện sự ngạc nhiên cùng khó hiểu. Những tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên ầm ầm.

-Linh Nhi, tôi sẽ giải thích cho cậu sau. Giờ thì mau lên lớp thôi.

-Không.

Một lần nữa, nó hất mạnh tay Minh Vi ra. Đôi mắt của nó hùng hục lửa nhìn thẳng vào mắt hấn không chút do dự. Hơn ai hết, nó cần lời giải thích.

-Cô ấy là ai?

Ánh mắt mọi người dội thẳng lên đầu Thiên Duy. Không gian im lìm, ai nấy đều nín thở chờ đợi câu trả lời từ hấn.

-...Thanh Du, người tôi tìm kiếm suốt hơn mười năm nay.

-À...Hóa ra là thanh mai trúc mã.

Nó cất giọng châm biếm lại mang theo một chút xót xa. Quay ngoắt lên lớp, nó chẳng muốn bận tâm. Giữ một người giống y người yêu cũ bên cạnh để làm gì? Ngoài thay thế ra thì còn làm gì nữa? Minh Vi chau mày nhìn hấn không hài lòng, hồi hã chạy theo nó lên lớp.

-Linh Nhi, mày không sao đấy chứ?

Linh Ngọc vội vàng chạy đến hỏi thăm con bạn sau khi hóng hết toàn bộ câu chuyện.

-Không. Tao rất khỏe.- Nó trả lời tình bơ

Nhìn nó có vẻ không sao thật, Linh Ngọc lại quần quýt bên nó như thường.

-Này! Tao vừa mới sáng tác ra một bài hát đấy. Máy có muốn nghe không?

-Máy mà cũng sáng tác được à?

-Máy đừng có khinh thường tao thế. Người ta có bài “Không cảm xúc”, “Không quan tâm“. Còn tao có bài “Không đi vệ sinh“.

-Bài của mày chắc mới bay ra từ khoa thần.

-.....

Giờ giải lao.

Khó khăn lắm Linh Nhi mới tìm được cho mình một góc yên tĩnh để chui. Mấy lời bàn tán dị nghị làm nó đau đầu.

Dạo này nó có rất nhiều chuyện để suy nghĩ. Từ chuyện Minh Phong đã nói trước khi nó đi đến con búp bê đứt đầu cùng lời nhắn, và cả Thanh Du. Trên đời này liệu có thật sự tồn tại hai người xa lạ mà lại giống nhau như đúc? Nghĩ tới đó, nó lại thấy ảm ức...

-Em chọn ngồi đây để trốn tránh thực tại sao?

Nó không quay lại cũng thừa biết ai đang đứng sau mình.

-Không cần anh bận tâm

Minh Phong ngồi xuống cạnh nó, bắt đầu hỏi han về chuyện cậu ta đã nói hôm nọ. Nhưng nó chẳng thèm trả lời.

-Thanh Du đã quay về rồi. Em còn muốn tiếp tục sống trong cái nhà đó hay sao?

-Anh làm ơn đừng nói gì nữa có được không?- Nó nổi cáu

-Con nhỏ điên ngu ngốc này, nếu như em biết động não một chút thì tôi cũng đâu cần phải nói nhiều. Đến bây giờ em còn chưa nhận ra từ trước đến giờ cậu ta chỉ lấy em để đập vào chỗ Thanh Du sao? Bây giờ hàng thật đã về rồi. Hàng giả sớm muộn gì cũng sẽ bị đá đi thôi.

Minh Phong bực bội xả nguyên một tràng chửi bới chế giễu nó rồi thông thả bỏ đi. Lòng nó lại ngày càng nặng hơn.

-Thật sự...mình chỉ là đồ giả thôi sao?

Giờ ra về.

Nó đang lúi húi sắp xếp sách vở thì Minh Vi tiến lại.

-Linh Nhi, tôi bận việc phải đi trước. Cậu cứ đi cùng anh Duy về nhà nhé.

-À...Ừ...

Nó và Linh Ngọc đang đi ra cổng trường thì bỗng con bé kéo giật nó lại. Đang lơ mơ chẳng hiểu cái gì thì đập vào mắt nó là khung cảnh hai người ôm nhau nồng thắm, nhìn thật nhức nhối.

Vì hai đứa về trễ nên trong trường chỉ còn lác đác vài người. Chỗ đó lại tương đối kín nên ít ai để ý đến.

-Mày ở nhà của gã đó đúng không? Về đi. Đừng ở đấy nữa.- Linh Ngọc nhìn nó nghiêm túc

-Tao cũng đang tính đến chuyện đó đây.- Nó khề thờ dài

Nếu nói nó không có cảm xúc gì trước cảnh tượng đó thì chắc là nói dối. Không tức giận, không bực bội, chỉ là...thoáng buồn mà thôi.

Vừa ra đến cổng trường thì một điều vô cùng tồi tệ liền đổ ập ngay lên đầu Linh Nhi.

BÓP...

Một quả bóng nước màu đỏ chẳng biết từ đâu bay vèo đến đập thẳng vào người nó. Nước màu loang ra nhuộm đỏ cả bộ đồng phục nó đang mặc. Linh Ngọc thấy vậy thì rất hoảng hốt.

-Linh Nhi, mày không sao chứ?

Nó chưa kịp mở miệng thì cái giọng chanh chua lạnh lạnh của Khánh Ly đã cất lên:

-Cảm thấy thế nào hả em? Có vui không?

Chị ta đứng khoanh tay, mặt vênh lên tận chín tầng mây. Trông chị ta rất ra dáng lưu manh.

-Chị muốn gì?

-Muốn gì sao? Muốn trút giận thay cho mọi người. Trong trường này vốn chẳng có ai ưa mày cả. Một đứa rẻ tiền như mày lại được vào đây học, còn đòi bắt cá nhiều tay. Đúng là không biết xấu hổ. Để xem bây giờ còn ai bảo vệ cho mày nữa không?

Khánh Ly vừa dứt lời, hàng loạt bóng nước đủ loại màu sắc bay tới tấp đến. Nó chẳng thể làm gì hơn ngoài việc thu mình hứng trọn cả rả bóng nước. Người ướt như chuột lột, màu trộn lẫn với nhau, kết lên đầu tóc và quần áo nó. Xung quanh tràn ngập những tiếng cười sáng khoái.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó. Khánh Ly cùng những người khác sau khi đã ném hết bóng nước thì vén váy nhảy xổ đến chỗ nó như hổ đói. Người thì ra sức túm tóc tạt tai, kẻ lại cật lực cào cấu đám da.

-Chết này.....Cho mày chết này...

-Chết đi con ranh. Dám đụng đến anh Minh của tao à?

-.....

Linh Ngọc nổi loạn kéo tóc mấy đứa con gái. Nhưng bọn chúng đông hơn nên nhỏ cũng bị đánh tơi tả.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Linh Nhi về nhà trong tình trạng thảm hại hết sức. Cả người dính đầy màu như con vẹt ngũ sắc, đầu tóc rối bù rụng ra cả nạm, mặt mũi chân tay thì khỏi phải nói. Đến quán gia Vũ cũng suýt bị lên cơn đột quỵ khi nhìn thấy cảnh này.

-Tiểu thư bị ai bắt nạt? Có thể nói cho tôi biết được không?

-Cháu không sao đâu.

Nó thều thào trả lời rồi leo lên phòng đóng kín cửa lại, mệt mỏi trượt xuống nền nhà. Từ trong đôi mắt to tròn vô hồn giương lên trần nhà, những giọt nước mặn chát cứ thế tràn ra. Hôm nay nếu không xả hết, ngủ sẽ không được ngon.

Thiên Duy trở về khi trời đã tối. Còn chưa vào đến nơi hân đã cảm thấy ngôi nhà sắp nổ tung bởi tiếng nhạc chất chứa đập xình xình. Phòng khách chẳng có ai ngoài nó đang ngồi thù lù một đống trên ghế.

Linh Nhi đã tắm rửa, gội đầu sạch sẽ. Hôm nay nó chán đời nên đâm ra nổi loạn, làm những việc mà trước giờ chưa hề làm.

Điện hình là bộ quần áo nó đang mặc trên người: quần đùi áo ba lỗ. Bộ đồ mà trước đây có thách nó cũng chẳng dám mặc trước mặt hân.

Nó ngồi khoanh chân trên sofa. Mái tóc dài ngang lưng vẫn còn ướt che gần hết khuôn mặt và vai. Chẳng cần quan tâm hân đã về hay không, nó vẫn cặm cụi bôi bôi dán dán khắp người. Trên tivi, tiếng nhạc với volume lớn vẫn đập đều đều.

-Chuyện gì vậy?

Thiên Duy tắt nhạc, ngồi xuống cạnh nó. Hân dễ dàng nhìn thấy đầy đủ các loại hình vết thương nổi bật trên nước da trắng hồng kia.

Linh Nhi chẳng thèm trả lời, nó hoàn toàn coi hân như không khí. Vào lúc này, nó chẳng muốn nói chuyện với bất kỳ ai, nhất là hân- kẻ trù sò gây ra mọi chuyện vẫn tro tráo xuất hiện ở đây, làm như mọi chuyện vốn chẳng liên quan gì đến mình.

-Tôi hỏi cô đã đánh nhau với ai?

Hân nâng cằm nó lên để nó nhìn thẳng vào mắt mình. Ánh mắt của hai người chạm nhau trong giây lát.

Nhưng Linh Nhi lập tức hất mạnh tay hân ra về chán ghét. Từ giờ, nó không muốn là người suốt ngày chỉ biết dựa dẫm vào người khác. Số phận của nó, chính nó sẽ quyết định.

-Kệ tôi. Anh đi mà quan tâm Thanh Du.

Nó tông lên phòng, không muốn nhìn thấy cái mặt của hắn thêm một phút giây nào nữa. Mọi chuyện tồi tệ đến mức này là vì ai chứ? Cái ngày nó phải rời khỏi nơi này chắc cũng không còn xa nữa rồi.

Kể từ hôm đó, ngày nào cũng như ngày nào, Thiên Duy luôn luôn về nhà sau mười giờ đêm, ra ngoài lúc sáu giờ sáng. Hắn ít khi có mặt ở nhà và ở trường cũng không chạm mặt nó. Linh Nhi cả ngày chỉ biết ăn cùng Minh Vi, chơi cùng Minh Vi, đi học cũng cùng với Minh Vi.

Như vậy cũng tốt. Nó sẽ có thời gian để ổn định lại suy nghĩ cũng như cảm xúc của mình. Cái đồng hồ hỗn loạn kia cứ tạm thời gạt qua một bên. Giờ nó chỉ muốn được yên ổn.

Nhưng Linh Nhi đâu biết rằng những rắc rối kia mới chỉ là bắt đầu. Và ngày tháng bình yên sẽ chẳng kéo dài được bao lâu.

Giờ giải lao.

-Linh Nhi! Hay là ba chúng ta lập nhóm đi.- Linh Ngọc nhanh nhẩu

-Vậy mày muốn đặt tên nhóm là gì?- Nó tiếp lời

-Đặt là “Lovely” được không?- Minh Vi cũng nhập hội

-Cái gì? Lác lộn á?

Nó đang chém gió nhiệt tình thì lỡ chém phải một “con gió độc“. Nếu nó chỉ thổi qua thôi thì không có gì đáng nói. Đằng này, nó lại còn gieo rắc mối hiểm họa đáng gờm chính tại nơi này.

-Cậu muốn nói gì thì mau nói đi. Tôi bận lắm.- Nó lên tiếng sau khi đi cùng Thanh Du ra sân sau của trường

Chẳng hiểu vì lý do gì mà Linh Nhi lại thiếu thiện cảm với Thanh Du. Mặc dù cô ấy trông rất dễ thương, tốt bụng.

Cũng cùng một bộ mặt và vóc dáng như nhau nhưng Thanh Du nổi bật hơn rõ rệt. Điều đó cũng dễ hiểu thôi. Một con bé nhà quê diêm dúa làm sao có thể so bì với cô tiểu thư đoan trang quyền quý?

-Linh Nhi, tôi nghe nói cậu ở nhà anh Jun.

-Đúng vậy.- Nó thẳng thắn

Khác với suy nghĩ của nó, Thanh Du vẫn bình thản và chẳng có gì là tức giận khi nghe nó thừa nhận. Có vẻ như cô ấy rất tự tin vào bản thân mình.

-Chắc cậu cũng đã đoán ra được tôi với anh Jun là quan hệ gì. Tuy bây giờ hơi sớm để nói ra chuyện này, nhưng việc tôi kết hôn với anh ấy chỉ là vấn đề thời gian thôi.

-Cậu nói chuyện đó với tôi để làm gì?

-Tôi gặp cậu hôm nay là muốn nhờ cậu một việc. Mong cậu hãy biến mất khỏi cuộc đời của anh Jun.

Giây đây? Cảnh này hình như hơi giống trong mấy bộ phim truyền hình thì phải. Một tên khốn nạn bắt cả hai tay, một cô bạn gái chân chính yếu đuối trong tình yêu đến cầu xin con nhân tình mặt trời trán bóng.....

Khoan đã. Mấy cái tình tiết máu chó ấy hoàn toàn không thể áp dụng cho hoàn cảnh này. Bởi lẽ hắn có thể là tên khốn nạn, Thanh Du có thể làm cô bạn gái chân chính yếu đuối, nhưng nó có chết cũng không sắm vai cái kẻ mà mọi người vẫn thường dùng ba từ “hồ ly tinh” để phi báng.

-Xin lỗi! Tại sao tôi phải làm theo ý cậu? Chẳng phải cậu rất tự tin hay sao? Vậy thì hãy giữ cho chặt anh ta đi.

-Xảy ra chuyện lớn rồi. Thanh Du đến tận lớp tìm Linh Nhi đây. Bây giờ họ đang nói chuyện với nhau ở sân sau của trường.

Một cậu bạn bay cái vù vào lớp gào lên. Ngay sau đó, tất cả đều dừng hết các hoạt động, chẳng ai nói với ai câu nào, khẩn trương chạy ra khỏi lớp. Chỉ vài phút sau, trong lớp đã vắng tanh. Khung cảnh không khác nào một cuộc chạy loạn.

-Thiên Duy, cậu không đi sao?

Hắn đáp lại câu hỏi của Thành Nam bằng sự im lặng tuyệt đối. Thành Nam đành rời khỏi lớp một mình, trước khi đi còn thờ dãi đánh thượt một cái.

Có vô tâm thế nào đi nữa thì Thiên Duy cũng không thể nhắm mắt làm ngơ trước vấn đề có liên quan trực tiếp đến bản thân. Chỉ là hắn chẳng thể ngờ mình lại xuất hiện đúng lúc đến như vậy.

Trên hành lang của dãy phòng học nhìn ra sân sau, mấy trăm con người đang lao vào “ép mỡ” nhau với cùng một mục tiêu: vuron cổ ra hết cỡ hóng xem chuyện gì đã, đang và sắp xảy ra ở dưới kia.

Đây rồi. Giờ phút kịch tính đáng xem, đáng bàn luận nhất từ đầu đến giờ chính là đây. Tất cả mấy trăm cái mồm cùng lúc gào rú lên như vỡ òa trong cảm xúc khi trông thấy đầu sĩ của mình đã hạ gục đối phương bằng một màn đẹp mắt.

Hình như có hơi luyên thuyên rồi. Bây giờ vào thẳng vấn đề chính nhé! (^0^)

Chẳng hiểu Linh Nhi và Thanh Du nói với nhau những gì, cãi cọ nhau ra sao. Người ta chỉ kịp nghe thấy một tiếng hú kinh hoàng. Chưa đầy một giây sau, Linh Nhi đã nằm đo đất ngay trước mắt bàn dân thiên hạ. Phía bên này, Thanh Du đứng như trời trồng, mặt đông như đá viên. Ngay cả cánh tay đang giờ lên không trung cũng chưa kịp hạ xuống.

Tại đúng thời điểm đó, nhân vật mấu chốt của chúng ta ùng ùng xuất hiện.

-Jen! Em đây Linh Nhi ngã?

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Mặt mày Thanh Du tái mét trước ánh mắt hình viên đạn của hấn. Hai bàn tay nắm chặt, run lẩy bẩy.

-Em...em không có.

-Tất cả mọi người đều nhìn thấy cậu đây Linh Nhi ngã. Cậu còn chối sao?

Minh Vi vừa chạy lại xốc Linh Nhi dậy vừa chán ghét nhìn Thanh Du. Cùng lúc nhận được không ít ác cảm từ nhiều phía, Thanh Du chẳng biết phải làm sao. Đôi mắt nâu sẫm ăng ặc nước phản chiếu duy nhất hình ảnh của hấn.

-Em thật sự không làm. Sao không ai tin em?

Bầu không khí vô cùng căng thẳng đang bao trùm toàn bộ nơi này, tưởng chừng như oxi sắp bị rút cạn làm cho người ta ngày một khó thở hơn. Giữa lúc đó, một giọng nói trong trẻo vang lên:

-Mấy người đang nói cái gì vậy? Ai đây ai? Ai tin ai?

Hướng chú ý nhanh chóng được chuyển dời từ Thanh Du sang đối tượng khác. Cụ thể ở đây là Linh Nhi.

-Không phải Thanh Du đã đẩy cậu à?- Minh Vi hỏi lại

Nó muốn chết ngất với câu hỏi của Minh Vi, cả người đã ê ẩm nay càng đau hơn. Thở hắt ra một tiếng, nó trịnh trọng tuyên bố:

-Tôi bước hụt vào ổ gà nên mới ngã.

-Hử?

Tiếng xì xào ầm ầm như sấm dậy. Ai cũng không thể tin nổi vào cái sự thật phũ phàng kia.

-Chẳng có lẽ mắt của mấy người để đó cho đủ bộ hay sao? Vậy thì còn làm ăn gì được nữa?

Nó tặc lưỡi ra chiều hết chịu nổi. Sau đó quay lưng đi thẳng. Thiên Duy đứng im nhìn Thanh Du nước mắt nước mũi tùm lùm. Xem chừng đợt này hấn mệt rồi đây.

Ngày hôm sau, bệnh viện mất chột quá tải một cách kì lạ.

Chẳng hiểu dòng đời đưa đẩy thế nào, ai đây vào Linh Nhi cũng sẽ có kết cục buồn...cười.

Năm học sắp kết thúc rồi. Kết thúc phải có lễ tổng kết. Trong lễ tổng kết không thể thiếu văn nghệ.

Nếu chỉ hát mấy bài thôi đã không nói làm gì. Đằng này Ban giám hiệu còn rảnh rỗi đi triệu tập những người có số điểm cao nhất lớp bắt đóng kịch gì đó.

Mặc. Linh Nhi điềm đạm ngồi uống sữa. Điểm của nó không cao nhất lớp. Nhưng nó bỗng giãy nảy khi nghe cô giáo gọi tên mình.

-Linh Nhi! Em đi nhé. Minh Vi không khỏe nên không tham gia được.

Linh Nhi cảm nhận rõ nguyên hộp sữa sô-cô-la muốn trào ngược ra ngoài qua đường mũi. Tự dưng nó thấy nôn nao cồn cào quá.

-Nhưng...

-Là Minh Vi đề cử. Cô thấy không vấn đề gì nên đã nộp lên Ban giám hiệu.

Từng chữ từng câu cô giáo nói ra dần hóa thành đá tảng rơi bôm bốp xuống đầu nó. Cả lớp học lại có dịp chiêm ngưỡng nó một cách kinh dị. Còn Minh Vi nhận được ánh mắt khét lẹt của ai kia.

“Minh Vi! Thù này không trả, ta thề không lấy tên Hoàng Ngọc Linh Nhi.”

“Hừ? Trên trời cũng có động đất à?”- Một đàn chim thăm nghĩ

Kể từ khi đó, chinh chiến bùng nổ.

Lần tập trung đầu tiên.

Buổi chiều. Trong khi Minh Vi nằm trườn trên giường thì Linh Nhi lóc cóc mò đến trường. Ngồi ở phòng chờ mà người nó phát phiến.

-Con bé quê mùa kia cũng đến kìa. Tin được không đây?

-Đi làm ôsin cho ai vậy em? Lại đây lau giày cho chị đi, chị cho mấy ngàn.

-Còn bày đặt vênh nữa kìa. Đúng là giẻ rách phong cách giẻ lau.

-.....

Linh Nhi ngồi im một chỗ, hoàn toàn tách biệt với mọi người. Không ai muốn bắt chuyện với nó. Nó bỗng thấy mình lạc lõng và cô độc trong thế giới này.

Làm sao bạn có thể sống tốt trong một tập thể mà khi vừa nhìn qua, bạn đã không cùng đẳng cấp với họ? Vịt cho dù có cố gắng thế nào cũng mãi là vịt thôi.

-Em cũng có mặt ở đây sao?

Một giọng nam trầm ấm vang lên kéo nó ra khỏi dòng suy nghĩ hỗn độn. Quay sang bên cạnh, Quốc Minh đã ngồi đó.

-Anh cũng đến à?

-Ừ...Đừng để ý đến họ.

Nó chăm chú nhìn nụ cười tươi thường trực trên môi Quốc Minh, chợt nhận ra thứ gì đó đã được đặt vào tay mình từ bao giờ. Trong bàn tay nắm hờ là một ngôi sao nhỏ gấp bằng giấy màu óng ánh.

Kể từ khi Quốc Minh chuyển về trường, ngày nào anh cũng gửi cho nó một món đồ. Linh Nhi cảm thấy mình mắc nợ anh thật nhiều.

-Em không có gì cho anh cả.- Nó khẽ cúi đầu

-Anh không cần em trả lại nấy thứ này. Chỉ cần em đồng ý với anh một việc là được.- Quốc Minh xoa đầu nó

-Là gì vậy?

-Đến thời điểm thích hợp anh sẽ nói.

Đằng kia, Khánh Ly như bị lên đỉnh ở mông, cứ đứng ngồi không yên.

Tiếng reo hò tập trung sự chú ý của tất cả mọi người. Ngẩng đầu lên, nó thấy ngay hân cùng Thanh Du tay trong tay tiến vào phòng chờ. Đôi mắt Thiên Duy quét qua chỗ hai người một lượt rồi nhìn đi nơi khác.

-Anh nghe nói cậu ta ghét nhất là dính dáng đến mấy vụ này. Năm nay lại tham gia sao?- Quốc Minh nhìn hân khó hiểu

Một lát sau, cô phụ trách bước vào, đợi tất cả ổn định chỗ ngồi và bắt đầu phổ biến công việc.

Chương 34

Theo như lời cô phụ trách nói thì tất cả các học sinh có mặt tại đây dưới sự hướng dẫn của cô sẽ cùng nhau tập một vở kịch.

Nội dung vở kịch đại khái là như sau: Thời xưa, có một cô gái xinh đẹp, tài năng xuất thân từ dân gian bản hàn. 18 tuổi, nàng quyết định tiến cung và may mắn lọt vào mắt xanh của hoàng đế. Nhưng vì thân phận không cao quý, nàng chỉ được làm phi tần cấp thấp, phải chịu sự hắt hủi từ mọi người. Trải qua bao nhiêu sóng gió trong hoàng cung, cuối cùng nàng cũng trưởng thành, đạt được danh hiệu hoàng phi cấp cao nhất. Hoàng đế coi nàng như báu vật, tin tưởng và sủng ái tuyệt đối.

Màn dạo đầu đã xong. Giờ đến phần mọi người trông đợi nhất: phân vai.

Ngôi vị hoàng đế không ai khác ngoài nam chính của chúng ta: Trần Thiên Duy. Nguyễn Quốc Minh nhanh chóng được bổ nhiệm vào vai Kim vương gia.

Vậy Duệ hoàng phi và Kim vương phi nên để ai làm đây?

Sau một hồi tranh luận gay gắt, cô phụ trách chỉ thẳng vào mũi Linh Nhi.

-Em vào vai Duệ hoàng phi nhé.

-Hà?

Những người còn lại đồng loạt mở to mắt. Làm sao có thể? Ở đây đâu thiếu người xứng đáng.

Nó lén đưa mắt nhìn Thiên Duy. Hắn vẫn đứng đưng, chẳng có phản ứng gì. Trong khi Thanh Du mặt lại buồn thiu, tràn trề thất vọng.

Thời gian tiếp tục trôi. Cuối cùng, ngôi vị Kim vương phi cũng có chủ: Hoàng Thanh Du. Phạm Khánh Ly ngay sau đó được vào vai Đông hoàng hậu. Những người còn lại lần lượt nhận vai hoàng tử, công chúa, quận chúa và các chức quan khác.

Kết thúc buổi tập trung đầu tiên, ai cũng ra về với cả bụng tức tối.

Quốc Minh đi cạnh nó liền lên tiếng đề nghị:

-Đề anh đưa em về.

-Không cần đâu. Em còn có việc phải làm.

Nó vừa dứt lời đã vội vã chạy đi.

Như mọi khi, Thanh Du khoác tay sánh bước cùng Thiên Duy nhưng mặt lại sùng lên vù vù.

-Anh Jun. Em muốn làm Duệ hoàng phi, anh nói cô phụ trách đổi lại vai đi mà.

-Tùy em

Thanh Du còn đang định nói tiếp thì Linh Nhi từ đâu lù lù xuất hiện. Nó không nói bất cứ điều gì, chỉ lẳng lặng đưa cho hắn một mảnh giấy rồi bỏ đi.

“Mong anh hãy nói với cô phụ trách đổi lại vai.”

Buổi tập trung thứ hai.

-Hôm nay cô xin thông báo tới toàn thể các em một việc trước khi bắt đầu tập luyện chính thức. Cô sẽ đổi vai kịch một chút.

Ai nấy trong lòng đều mừng thầm. Dù biết hắn đã có bạn gái nhưng vẫn muốn được ghép đôi cùng thần tượng.

-Duệ hoàng phi: Hoàng Thanh Du. Kim vương phi: Phạm Khánh Ly. Đông hoàng hậu: Trần Anh Thư. Hoàng Ngọc Linh Nhi: cung nữ.

Cô phụ trách vừa đọc xong, cả phòng chờ phá lên cười rầm rầm.

-Hạ lưu đóng vai hạ lưu. Quá hợp. Hahaha

-Hêhê. Cung nữ với tiện tỳ là một mà.

-.....

Hai tay Linh Nhi bấu chặt vào chân. Nó thực sự muốn khóc.

-Em không sao chứ?- Quốc Minh nhẹ nhàng nắm lấy tay nó

-Không sao...

Phải nói rằng Thanh Du rất đa tài. Vừa xinh đẹp, hát hay, múa giỏi, lại còn biết đánh cả đàn tranh, đàn tỳ bà. Đứng cạnh Thiên Duy tựa tiên đồng ngọc nữ. Càng ngày Thanh Du càng chứng tỏ rằng mình hoàn toàn xứng đáng với vai kịch này.

Khánh Ly cao quý sánh vai cùng Quốc Minh, mặt mày rạng rỡ như ánh mặt trời. Đối với cô ta không gì tuyệt vời bằng. Trái lại, Quốc Minh với vẻ mặt sắp giết người đến nơi luôn phải cố gắng nặn ra một nụ cười nhạt thếch.

Linh Nhi xuyên suốt vở kịch không có lấy một lời thoại, động tác đơn giản nên cả buổi chỉ ngồi ngoài chờ bị sai vặt.

Cuộc sống này thật là đầy rẫy những bất công. Nhưng không có tiền, không có quyền thì cũng đành ngậm miệng mà sống.

Duê quý phi khi chưa lên làm hoàng phi bậc nhất phẩm từ người ngây thơ hiền thực dần trở nên mưu mô gai góc hơn. Có lần, nàng đã đánh cung nữ hầu cận hoàng hậu ngay trước mắt mọi người.

Và vì thế, Linh Nhi bị lôi ra chịu trận. Thanh Du mấy lần diễn cảnh đó chỉ dám đánh thật nhẹ tay. Nhưng do quá tập trung vào việc này nên quên mất lời thoại sau đó. Đăm ra bị cô giáo trách, mọi người phải diễn đi diễn lại nhiều lần.

Đến lần thứ ba, Khánh Ly cố tình tỏ ra mất kiên nhẫn. Cô ta từ chỗ ngồi của mình bất ngờ xông ra, giơ cao tay và một cú thật mạnh vào ngay giữa mặt nó.

-Thấy chị làm chưa hả? Em không cần nương tay với nó, mất thời gian của cả đội.

Nhưng hình như Thanh Du không hề tiếp thu lời chị ta nói. Cô cũng như tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc nhìn thứ chất lỏng màu đỏ tươi đang chảy ra từ khoé miệng nó.

Linh Nhi ngã dúi dụi trên nền nhà. Quốc Minh hoảng hốt lao tới, rút chiếc khăn tay giúp nó lau sạch vết máu nơi khoé miệng.

-Em bắt nạt Linh Nhi còn chưa đủ hay sao? Những lần trước anh có thể nhắm mắt làm ngơ, nhưng lần này tuyệt đối anh sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu.

-Em..

Quốc Minh ném ánh nhìn căm phẫn về phía Khánh Ly cùng lời đe dọa. Sau đó đỡ Linh Nhi hướng thẳng tới phòng y tế.

Buổi tập trung kết thúc, Khánh Ly bắt đầu đi lại phải tiếp một vị khách khác. Mà độ nguy hiểm xem ra còn hơn Quốc Minh vài phần.

Thiên Duy bất chợt túm lấy cái cổ trắng ngần của Khánh Ly siết mạnh. Mặt mũi cô ta dần đỏ lên do không thể thở được.

-...Thả... Thả ra...

-Cô đứng là càng ngày càng không xem tôi ra gì. Tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn dám động vào Linh Nhi một lần nữa, chính tay tôi sẽ tống cả nhà cô ra đường ở.

Hắn gần mạnh từng chữ một, thô bạo ném cô ta văng ra xa như ném một con mèo hen. Khánh Ly được thả ra, ngồi bệt xuống đất há miệng thở hổn hển.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Sau hơn một tuần tập luyện cật lực, cuối cùng cũng có kết quả như ý.

Hôm nay là ngày tổ chức lễ tổng kết nên Linh Nhi phải đến trường sớm hơn mọi ngày. Sáng sớm, trời vẫn còn tờ mờ nhưng trong phòng chờ không khí thật khẩn trương.

Minh Vi đưa nó đến trường, tiện thể đi theo giúp nó chuẩn bị những thứ cần thiết. Mấy người khác đều có chuyên gia trang điểm hay giúp việc đi kèm. Một mình Linh Nhi chắc chắn sẽ không xong.

-Linh Nhi! Cậu đúng là rất xinh.

Minh Vi thốt lên sau khi trang điểm và vuốt tóc cho nó. Cô cũng tự tặng cho mình một lời khen.

-Mà trang phục của cậu ở đâu thế?

-Là bộ váy màu xanh dương nhạt ở ngăn thứ hai.- Linh Nhi chỉ tay vào chiếc tủ đặt ở góc phòng chờ

-Để tôi đi lấy.

Minh Vi mở ngăn tủ thứ hai. Có vài bộ đồ treo bên trong. Nhưng lục tung cả ngăn tủ vẫn không tìm thấy bộ váy màu xanh dương nhạt.

-Linh Nhi! Có chắc là ở đây không?

-Đúng vậy. Chiều hôm qua chính tay tôi đã treo ở đây mà.

Nó lại gần chiếc tủ, lục thêm một lần nữa. Không thấy. Cả hai tiếp tục tìm các ngăn tủ khác. Vẫn không thấy.

Vậy bộ váy đã biến đi đâu?

Nó bắt đầu hoảng hốt. Nếu không có trang phục thì diễn kiểu gì?

-Đừng lo. Chúng ta chia nhau đi tìm.- Minh Vi cầm tay nó trấn an

Nó và Minh Vi lại đi kiểm mà đâu biết được rằng phía bên kia, Khánh Ly đang thích chí cười thầm.

Kim đồng hồ chậm chạp nhích từng li, thoáng cái đã 30' trôi qua. Ai nấy đều đã chuẩn bị sẵn sàng ra sân khấu. Trong khi đó, Linh Nhi vẫn miệt mài chạy khắp nơi, lòng nóng như lửa đốt.

-Em kia. Sao còn chưa chịu thay đồ.- Tiếng cô phụ trách đột ngột vang lên

-Thưa cô...Em....Em không tìm thấy trang phục.- Nó cúi đầu lí nhí

-Cái gì? Cô làm ăn kiểu gì mà bị mất trang phục? Hôm qua tôi đã giao tận tay cho từng người rồi còn gì. Sắp tới giờ diễn rồi cô định lấy gì ra sân khấu? Cô đúng là một con sâu bò đầu nòi canh....

Linh Nhi bị mắng té tát trước mặt bao nhiêu người, toàn thân nó run lên, nước mắt thi nhau rơi ướt đầm cả khuôn mặt.

-Em xin lỗi...Em sẽ cố tìm ra trước giờ biểu diễn...- Nó nói trong tiếng nức

-Khỏi phải tìm nữa. Hôm nay cô không cần ra sân khấu nữa đâu.- Cô phụ trách lạnh lùng quay đi

-Anh!

Minh Vi hồi hả chạy tới chỗ Thiên Duy. Hắn đã chuẩn bị xong. Bên cạnh, Jenny đang giúp Thanh Du sửa nốt vài chi tiết nhỏ.

-Linh Nhi bị mất phục trang rồi. Tìm mãi cũng không thấy.

-Humm? Mất phục trang?

Sắc mặt Thiên Duy dần xấu đi. Hắn quay sang Jenny:

-Đi cùng Minh Vi, giúp tôi tìm một bộ phục trang khác.

Hai người vội vã rời đi. Jenny (như đã giới thiệu ở phần đầu) là nhà thiết kế thời trang danh tiếng, vậy nên kiếm một bộ váy khác thay thế đối với cô không quá khó khăn. Khoảng 10' sau, cả hai đã trở lại.

Nhưng vấn đề này được giải quyết thì vấn đề khác lại nảy sinh.

-Trời ạ! Linh Nhi chạy đi đâu mất rồi?

Minh Vi cuống cuống chạy đi tìm nó. Lúc này, buổi lễ đã chính thức khai mạc. Nghĩa là chỉ còn khoảng 10' nữa, vở kịch sẽ bắt đầu.

-Anh sẽ quay lại.

Hắn bỏ lại cho Thanh Du một câu rồi biến mất. Đi vòng quanh trường một hồi, cuối cùng cũng tìm được Linh Nhi. Nhưng hình như Thiên Duy đã đến chậm một bước. Bởi Quốc Minh đang ôm nó tại sân sau của trường.

Hắn bắt đầu thấy không thoải mái, y như cái lần chứng kiến Minh Phong ôm chặt lấy nó vậy.

Từ sâu thẳm nội tâm, hắn bỗng dưng nổi giận. Rồi từ nổi giận dần chuyển sang khinh thường. Linh Nhi là loại con gái gì vậy? Có thể dễ rãi sà vào lòng bất cứ thằng con trai nào?

-Đủ rồi đấy.

Một giọng nói lạnh băng vang lên từ đằng sau khiến cả hai giật mình quay lại. Mắt mũi Linh Nhi vẫn đang đỏ hoe, lớp trang điểm tèm lèm.

-Anh làm gì ở đây?

-Vào chuẩn bị.

Thiên Duy kéo mạnh nó ra khỏi người Quốc Minh. Hắn ghét phải nhìn thấy cảnh này. Nhưng Linh Nhi có vẻ không muốn đi theo hắn.

-Tôi bị mất trang phục rồi. Cô phụ trách kêu tôi không cần lên sân khấu nữa. Anh mau đi đi.

Hắn coi như không nghe thấy những lời nó vừa nói, vẫn một mực nắm cổ tay nó lôi đi.

-Tôi bảo gì anh không nghe thấy sao?

Linh Nhi bực tức gào lên. Đôi mắt đã khô lại ngập tràn nước.

-Mau thả tay cô ấy ra.- Quốc Minh mất kiên nhẫn

Hắn bắn tia nhìn đầy sát khí về phía Quốc Minh, rồi quay sang nhìn thẳng vào mắt nó.

-Còn anh ta thì sao? Hay là cô cố tình tận dụng cơ hội này để ở đây gần gũi với hắn?

Ánh mắt kia làm cho Linh Nhi run sợ. Nhưng nỗi sợ đó nhanh chóng bị áp đảo bởi cơn ức chế bốc lên đầu. Nó ương ngạnh giương to mắt.

-Anh...Đúng đó thì sao? Tôi thân mật với ai, qua lại với ai đâu cần anh bận tâm. Anh chẳng phải đã có ý trung nhân rồi sao? Tại sao tôi lại không thể?

Hắn vô cùng bất ngờ trước lời nói của nó. Bàn tay vô thức buông lỏng. Linh Nhi không dám chậm trễ, lập tức giật mạnh tay ra khỏi tay hắn, vội vã chạy đi.

-Linh Nhi! Cậu chạy đi đâu thế hả? Mau thay đồ thôi. Tôi đã tìm được bộ váy khác thay thế rồi.

Nó vừa hay gặp Minh Vi ở đây hành lang phòng học.

Dưới bàn tay của Jenny, mọi thứ dần trở nên ổn thỏa.

Ngay khi người dẫn chương trình giới thiệu vở kịch xong cũng là lúc Linh Nhi xuất hiện sau cánh cửa.

Bộ váy này không phải màu xanh dương nhạt mà là màu trắng kết hợp với màu đỏ tươi của chiếc áo khoác ngoài làm từ vải màn mỏng. Cả hai vừa đứng đến mũi chân. Tóc giả vẫn kiểu cung đình cài thêm một vài bông hoa nhỏ, tuy đơn giản nhưng rất thanh nhã.

Vậy mà Linh Nhi chẳng vui vẻ gì, mặt buồn rười rượi. Nó bận nghĩ đến lời hắn nói. Những câu nói cứ xoáy sâu vào tâm can làm nó thấy tổn thương vô cùng. Hoá ra trong mắt hắn, nó khôn nạn và đáng khinh đến thế. Vậy thì ngay từ đầu, đáng lẽ nó không nên ở lại.

Khánh Ly kinh ngạc không để vào đâu hết.

“Con nhỏ đó kiếm đâu ra bộ váy kia trong thời gian ngắn như vậy?”

Vở kịch diễn được một nửa thì đến đoạn cung nữ dâng trà cho hoàng đế, Duệ quý phi, Kim vương gia cùng Kim vương phi. Khánh Ly nhìn nó bùng khay trà đi ra liền nảy ra một “sáng kiến nho nhỏ”.

Cô ta đợi Linh Nhi đi ngang qua mặt mình, kín đáo giơ chân ra ngoài. Kết quả là nó chẳng kịp phản ứng, vấp vào chân cô ta ngã sòng soài ngay giữa sân

khẩu. Khay trà trên tay văng ra xa, vỡ tan tành.

Toàn trường “Ồ” lên một tiếng thật to. Lần này có cảnh hay xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Trước hàng nghìn con mắt to nhỏ đủ loại của tất cả học sinh, thầy cô giáo cùng các vị khách quý, Linh Nhi bình thần đứng dậy, cúi vái, cúi xuống tháo chiếc giày đang đi ở chân và....

BÓP...

Chiếc giày hoa đỏ thấm xé gió bay vù đến chỗ Khánh Ly. Cô ta nằm mơ cũng không ngờ tới chuyện này, lãnh trọn chiếc giày ngay giữa mặt. Mọi người được phen kinh hoàng, có kẻ còn hú hét ầm ĩ.

-Con bóp! Mày dám đánh tao?

Khánh Ly ôm mặt gào lên, hai mắt cô ta đỏ ngầu như mắt quỷ.

-Tại sao lại không? Chị tưởng chị hơn tôi một tuổi, là tiểu thư nhà giàu thì chị muốn làm gì tôi cũng được chặc? Chị nghĩ tôi không biết chị giấu váy của tôi sao? Tôi đã nghe hết cả rồi. Giờ lên sân khấu chị vẫn không buông tha cho tôi. Rốt cuộc chị muốn gì ở tôi hả?

Khi con người nổi điên có thể làm bất cứ chuyện gì, Linh Nhi không ngoại lệ. Khánh Ly quá đáng, cộng thêm việc gặp Thiên Duy. Uất ức chồng chất tức giận dường như đã chạm đến giới hạn chịu đựng của nó. Cho nên hôm nay có ra sao nó cũng quyết liều mạng đi tới cùng với cô ta. Vững lên! Thà chết không chịu nhục. (*_*)

-Là mày. Chính mày ép tao phải làm như vậy. Nếu mày không ve vãn anh Minh thì tao đã không thêm động đến mày cho bản tay.

Khánh Ly vút hết hình tượng, nhào tới đánh Linh Nhi. Đến giờ phút này nó chẳng buồn nể nang gì nữa, lăn xả vào né cú đâm của cô ta, đồng thời phản công.

Con gái đánh nhau không nhanh gọn dứt khoát giống con trai. Đó là cuộc chiến dai nhách và dằng dặc cho đến khi một mất một còn. Ít dùng cú đâm mà chủ yếu tát và kéo tóc là chính.

Hai kẻ kia kéo được bộ tóc giả của nhau ra rồi tính lôi nốt cả bộ tóc thật đi luôn. Tay đánh nhau miệng hoạt động hết công suất. Những người còn lại bâu kín xung quanh xem, ai chậm chân đứng sau thì thi thoảng nhảy lên ngó tí. Sân khấu hoa lệ phút chốc trở thành võ đài trong nháy mắt.

Đừng thắc mắc vì sao không ai nhảy vào can. Bởi đa số ở đây là học sinh- những cổ động viên máu lửa nhất. Với quyết tâm cao độ của hai con sư tử cái hút nhau như nam châm, giáo viên cổ tách cũng chỉ làm đau đôi bên. Và lại tinh thần võ sĩ đang hăng hái, có ngu mới chui vào giữa hứng đòn.

Linh Nhi và Khánh Ly đang mải mê lăn lê bò toài trên sân khấu thì...

BỊCH...BỊCH...

Hóa ra hai người đâm đá nhau một hồi đã ra đến mép sân khấu. Lăn thêm một vòng nữa, lập tức cả hai cùng lăn luôn xuống bậc tam cấp cao hai mét.

Linh Nhi lồm cồm bò dậy, cả người như từ. Minh Vi vội chen vào đỡ nó. Bên cạnh, Khánh Ly nằm ườn như cá chết, bất tỉnh nhân sự. Hình như cô ta đang hấp hối. Cuộc chiến kết thúc liền có đội ngũ hốt Khánh Ly đi gấp.

-Linh Nhi đúng là giỏi nha, đánh được cả Khánh Ly trước mắt bao nhiêu người.

-Nhìn mày đánh con mụ đó mà ở ngoài tao đã ghê luôn. Giờ mày được lên cả ti-vi lẫn báo cơ đấy, mày đúng là soái ca của đời tao Moaz...Moaz...

-Một khi Linh Nhi đã cáu thì đừng hỏi bố cháu là ai. Không phải dạng vừa đâu.

Linh Ngọc và Minh Vi thi nhau khua môi múa mép, Thành Nam phụ họa theo làm nó phát đau đầu. Giờ thì tốt rồi, gương mặt sáng giá nhất của năm về bạo lực học đường chính là đây. Một tuần qua nó đến ra vườn cũng không dám. Khổ không nói hết.

Nghỉ hè rồi, ai chẳng muốn đi du lịch. Minh Vi cũng hào hứng lên kế hoạch nghỉ mát với nó, Thành Nam, Thiên Duy và Thanh Du.

Nhưng Linh Nhi lại muốn ở nhà. Phần vì việc kia chưa lắng xuống bao nhiêu, phần vì nó còn giận hờn. Bốn người kia đi cùng nhau đều có đôi có cặp, nó đi theo nhấm nháp thành người thừa. Nhìn họ hạnh phúc bên nhau, Linh Nhi thấy thật cằn cỗi.

Ngày mai chuyến đi sẽ bắt đầu. Minh Vi và hân đều bận rộn chuẩn bị hành lý kỹ lưỡng, ra ra vào vào. Trong khi đó, nó ngồi thù lù trên sofa xem phim.

-Cái gì đây?

Linh Nhi chợt thấy thứ gì đó sáng lấp lánh trên nền nhà. Đến gần mới biết là một chiếc vòng tay bằng vàng trắng. Xung quanh chiếc vòng là các ngôi sao nhỏ cách đều nhau xen lẫn những cái chuông. Ở giữa mỗi ngôi sao đính thêm một viên kim cương đỏ.

Nó mãi mê ngắm nghía chiếc vòng mà quên mất ai đã đứng sau mình từ bao giờ. Đến khi nó đứng lên định quay lại sofa mới nhận ra.

-Ồi! Hết hồn.

-...

-Anh làm gì ở đây?

Nó nghi ngờ nhìn hân, thấy đối phương vẫn nhìn mình chằm chằm liền thở dài đánh thượt một cái. Ánh mắt đó chẳng phải muốn tuyên bố:“Nó là của tôi” thì là gì?

-Tôi nhặt được trên sàn nhà. Trả anh.

Nó giờ chiếc vòng tay ra trước mặt hân. Nhưng giờ mới cả tay, đằng ấy vẫn không nhúc nhích. Đang định gào vào mặt cái tên dờ hoi này thì hân mở miệng trước:

-Thích cứ lấy.

-Không! Ai thèm lấy đồ của anh chứ?

-Vậy bỏ đi.

Câu nói thứ hai, cũng là câu cuối cùng của hân vọng ra từ nhà bếp.

Mấy giờ trước.

-Chiếc vòng tay này là sao?

Thanh Du mở cái hộp nhung đỏ đặt ngay ngắn trên bàn ăn, liền cất tiếng hỏi hân.

-Cho em.

-Em không cần.

Cô từ chối thẳng thừng. Kể từ khi chứng kiến Thiên Duy bỏ mặc cô mà sốt sắng chạy đi tìm Linh Nhi, cô rất khó chịu. Thanh Du không muốn người con trai của mình chú ý đến bất kỳ ai khác ngoài cô. Vậy nên cô không thể vui vẻ như trước. Cô giận dữ và cự tuyệt mọi sự quan tâm từ hân.

-Anh! Anh để Linh Nhi về nhà cô ấy được không?

Trước câu hỏi cũng như lời thỉnh cầu từ Thanh Du, Thiên Duy im lặng. Sự chần chừ hiện rõ trên khuôn mặt hân.

-Không phải anh rất thích em sao? Minh em là đủ rồi mà. Làm sao em có thể chịu đựng người mình yêu luôn ở cạnh người con gái khác, thậm chí còn sống cùng nhà, ngày nào cũng chạm mặt nhau? Lúc trước anh dùng cô ta thay thế, giờ em về rồi, anh còn muốn giữ cô ta lại làm gì? Hay là anh vẫn vương tiếc nuối? Chưa biết chừng một ngày nào đó, cô ta sẽ thay thế em luôn...

-Đủ rồi.

-Không. Nếu anh không mau chóng đuổi cô ta đi, em sẽ cắt đứt với anh.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vỡ

Ánh hoàng hôn màu đỏ rải đều khắp thành phố. Trời sắp tối nên không khí có phần mát mẻ hơn. Linh Nhi ném từng bước chân trên con đường đông đúc, thư thái ngắm nhìn những con phố giăng đèn rực rỡ. Cảnh vật rộn ràng là thế mà sao thật thê lương?

Mọi người đi đã được ba ngày. Chiều nào nó cũng lang thang ngoài đường đến tối mịt. Thà chịu khó hít bụi một tí còn hơn về nhà đối diện với bốn bức tường lạnh ngắt. Quấn gia Vũ và giúp việc mặt mũi lúc nào cũng ra vẻ nghiêm trọng đến phát ngán. Nó đành ra vườn tâm sự với con Bóp.

Đừng hỏi vì sao nó chỉ có một mình. Con Linh Ngọc chết trôi đã vứt bỏ bạn bè, cấp mông chạy mất hồn sáng rồi. Nghe đâu đạt thành tích cao nên được ba mẹ thưởng một chuyến du lịch đến Đà Lạt. Mong rằng con bé sẽ gặp được một anh chàng đẹp trai nào đó đã tự tử ở hồ Than Thở.

-Cuối cùng cũng tìm thấy em rồi.- Quốc Minh từ phía sau hồ hơi túm lấy tay nó

-Anh làm gì ở đây?

-Có biết mấy ngày qua anh tìm em cực khổ thế nào không? Lên xe thôi.

Thật may! Quốc Minh giống như thiên thần từ trên trời rơi xuống cứu rỗi cuộc đời buồn chán của nó.

-Ôi! Cái này đẹp ghê... Cái kia dễ thương quá...

Linh Nhi nhảy cẫng lên, kéo Quốc Minh đi hết chỗ này đến chỗ nọ, cái gì cũng muốn mua. Bước ra khỏi siêu thị, hai tay nó đầy ắp túi lớn túi bé.

-Em mới chân lấm rồi. Không đi nổi nữa.

Nó than trời, ngồi phịch xuống bãi cát đầm chân bôm bốp. Còn những mấy trăm mét nữa mới tới khách sạn bên bờ biển.

-Anh bảo rồi mà không nghe. Đáng đời.

Quốc Minh phì cười, rút chiếc khăn tay giúp nó lau mồ hôi trên trán. Đang là giữa trưa nên thời tiết hơi nóng. Nhưng khi tay anh sắp tới nơi, Linh Nhi lập tức giật mình né tránh. Một cảm giác hệt hăng dần dâng lên trong anh.

-Giờ là lúc để anh chế giễu em đấy à?- Nó cười xuê xoa nhằm xua đi cái không khí quái dị

-Được rồi. Không đùa nữa. Anh cõng em về.- Quốc Minh cố nặn ra một nụ cười

Linh Nhi nhìn tấm lưng rộng trước mặt mình có chút chần chừ, nhưng rồi cũng e dè trèo lên. Nó chợt nhớ lại lúc Minh Phong cõng mình ở trường học. Cảm giác thật khác...

-Linh Nhi!- Quốc Minh lên tiếng phá vỡ không khí im lìm giữa hai người

-Vâng

-Em còn nhớ anh từng nói với em rằng anh không cần em trả ơn bất cứ thứ gì, chỉ mong em đồng ý với anh một việc hay không?

-Em có nhớ. Anh nói đi.

Quốc Minh bỗng nhiên đề cập đến chuyện này làm nó có cảm giác bất an. Không khí xung quanh hai người đột ngột bị nén xuống. Phải một lát sau, anh mới lại mở miệng:

-Anh không ép nên em không cần cảm thấy khó xử. Anh rất muốn được ở bên cạnh chăm sóc cho em, nhìn thấy nụ cười của em mỗi ngày. Vậy nên..... Hoàng Ngọc Linh Nhi, làm bạn gái anh nhé!

Hắn cô gái nào cũng phải sững sờ khi được một anh chàng tương đối hoàn hảo như Quốc Minh ngỏ lời trong khung cảnh lãng mạn thế này. Nhưng Linh Nhi thì chưa chắc. Lòng rối như tơ vò, nó chẳng rõ mình đang vui hay buồn.

-Em.....

Nó còn chưa biết nên nói gì với Quốc Minh thì bỗng nhiên anh dừng lại. Ngẩng đầu lên, hai con mắt ốc nhồi của nó căng ra như dây đàn.

Trái đất này không to nhưng không có nghĩa là quá nhỏ. Cuộc đời tươi đẹp của nó từ khi nào luôn có bóng dáng kẻ kia bay qua?

Vâng! Trước mắt chúng ta đây là một đấu trường vô cùng hoành tráng. Phía bên kia, "bộ tứ siêu đẳng" đang "dàn trận" với hai người đẹp bikini bóng rắt quần lầy hai anh chàng, một chỉ có mỗi chiếc quần đùi, một lại chơi hần quần áo dài. Sang bên này, lực lượng có phần yếu thế hơn.

Thiên Duy vẫn với bản mặt của lão già táo bón, u ám nhìn đôi trai gái khó ưa đang thân mật phía trước.

-Linh Nhi! Hoá ra cậu một mực ở nhà là để đi cùng bạn trai. Anh ấy nhìn rất đẹp mã nha.- Minh Vi hồ hồ

Thanh Du vội chớp thời cơ hòa theo Minh Vi. Cô dán chặt lấy hắn.

-Đúng vậy. Đây chẳng phải cậu ấm của Quốc Đông sao? Nhìn thật xứng đôi, phải không anh?

-Cảm ơn mọi người. Nếu không có việc gì nữa, chúng tôi xin đi trước.

Linh Nhi vừa nói vừa nhảy khỏi lưng Quốc Minh. Cả hai vui vẻ nắm tay nhau tiến về khách sạn. Thanh Du tập trung quan sát Thiên Duy. Từ đầu đến giờ hắn không nói câu nào, nhưng cô biết trong ánh mắt đang chăm chăm nhìn vào hai bàn tay nắm chặt kia là cả một sự điên cuồng.

Linh Nhi vừa từ phòng tắm bước ra liền bị hù một trận xanh mắt mèo.

-Làm sao anh vào đây được? Tôi đã khóa cửa cẩn thận rồi mà.

Thiên Duy ngồi chễm chệ trên chiếc giường êm ái, đôi mắt cụp xuống làm cho người khác không thể đoán được hắn đang vui hay buồn.

-Có gì ăn không?

-Hơ...Bố đòi à? Muốn ăn tự đi kiếm. Tôi không phải mẹ cũng chẳng giống vú nuôi của anh.

Nó vừa dứt lời đã bị túm lấy cổ, đôi mắt to mở trừng trừng nhìn mặt hắn phóng đại ngay trước mắt. Bây giờ nó mới nhận ra ánh mắt của hắn có một cái gì đó...rất kinh khủng.

-Hắn ta nói gì, hắn là cô đều nghe theo. Còn tôi kêu cô làm chút chuyện lại khó khăn đến vậy?

-Anh điên rồi à? Bộ hết việc làm rồi hay sao mà chạy tới đây gây sự với tôi?

-Ai cho phép cô đi cùng hắn? Mau cút về nhà cho tôi.

Cuộc đời này thật là có lắm chuyện nực cười. Từ cổ chí kim, ai ai cũng ra sức hô hào độc lập tự do hạnh phúc. Vậy mà thế kỷ XXI rồi vẫn còn một con người thừa hơi đòi chi phối cuộc sống của người khác trong khi bỏ chẳng phải mẹ thì không. Hỏi rằng đứa nào có thể dễ dàng chấp nhận được?

-Tôi là người, không phải cún giữ nhà cho anh. Anh dựa vào cái gì nói ra mấy lời đấy?

-Dựa vào tôi đã cứu mạng cô.

-Anh cứu mạng tôi, tôi sẽ trả ơn. Nhưng tôi với anh vốn là hai đường thẳng song song. Mong anh đừng cố gắng chen chân vào đời tư của tôi, đập đổ hết tất cả niềm vui và hạnh phúc của tôi như vậy.

-Tôi nói rồi, cô không hiểu? Tự do của cô kể từ khi cô sống lại thêm một lần nữa đã ở trong tay tôi rồi. Ngoài hai chữ trinh tiết ra, cô cái gì cũng không có mà bây giờ đòi tự do tự do? À không... Một đứa lúc nào cũng sẵn sàng sả vào lòng đàn ông như cô chắc đã lên giường với không ít người.

Linh Nhi giận đến nghẹt thở. Hóa ra bao lâu nay nó đã làm khi nghĩ hắn là một người tốt. Bao nhiêu niềm tin giờ đây rơi hết xuống vực thẳm. Có chết nó cũng không ngờ người đã từng rất tốt với nó lại đang tâm đứng trước mặt si và nó thậm tệ đến thế.

-Anh...sao có thể nói ra những lời đó...

-Không phải sao? Vậy để hôm nay tôi sẽ tự tay kiểm chứng xem cô...có còn trong trắng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Không thể kiểm soát

Nắng sớm len lỏi qua rèm cửa chui vào phòng. Một ngày mới lại bắt đầu- một ngày dự là sẽ không yên ả.

Linh Nhi nằm co quắp trên chiếc giường lớn giữa phòng, đôi mắt gấu trúc sưng húp do khóc nhiều, sắc mặt nhợt nhạt như xác chết. Chỗ trống bên cạnh vẫn còn vương hơi ấm của một người.

-Dậy rồi à? Anh nấu bữa sáng rồi. Mau đi rửa mặt rồi ra ăn nhé!

Quốc Minh nhìn nó gượng cười, cố coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng không khí vắng lặng đã nói lên tất cả.

Tối hôm trước.

-Tên khốn! Bỏ tôi ra..... Thả ra...

-Sao? Thích chơi trò lật mềm buộc chặt? Cô thật biết cách quyến rũ đàn ông.

Linh Nhi vận hết sức bình sinh giãy giụa, cào cào Thiên Duy, cố tránh khỏi những nụ hôn gớm giếc từ hắn. Nó vô cùng hoảng loạn bởi đôi tay kia cứ kẹp chặt lấy mình như gọng kìm, dán sát hai người với nhau. Trần Thiên Duy, hắn điên rồi!

CHÁT...

Một cái tát thật kêu giáng mạnh xuống bản mặt đẹp đẽ của hắn. Nó gào lên bằng giọng khản đặc:

-Đồ dê tiện! Nếu biết anh là loại người này, ngày đó tôi thà chết chứ không cần anh cứu. Thật ghê tởm khi phải sống cùng anh.

Lần đầu tiên trong đời Thiên Duy có cảm giác ngỡ ngàng. Khi hắn nhìn sâu vào đôi mắt kia- đôi mắt luôn ám áp tựa ánh lửa đêm đông, sự bình yên, niềm lạc quan dường như chưa từng xuất hiện. Tất cả những gì còn lại chỉ là từng cơn sóng cuộn trào như mặt biển trong cơn giông bão, thống khổ và phần uất đến cùng cực. Đêm đó, Linh Nhi cũng trao cho hắn ánh mắt y như vậy. Thứ mà có lẽ hắn sẽ bị ám ảnh đến cuối đời.

Thiên Duy thần cảm ơn cái tát này. Nhờ đó hắn mới tìm lại được lý trí để rồi nhận ra mình thực sự đã đi quá giới hạn. Nhìn nó chạy bán sống bán chết ra khỏi phòng, có thể chắc chắn rằng từ nay về sau, Linh Nhi sẽ chỉ coi hắn như một con quái vật không hơn không kém. Cứ nghĩ đến điều đó, tâm trí hắn lại bị bao trùm bởi cảm giác mất mát không thôi.

Tại sao Thiên Duy luôn bức bối đến phát điên mỗi khi trông thấy Linh Nhi đi cạnh một người con trai khác? Tại sao ở nó, hắn tìm được nhiều loại cảm xúc mà bất kỳ ai cũng không thể cho hắn, kể cả Thanh Du bây giờ? Hắn đã có người yêu rồi mà. Người hắn yêu mãi mãi chỉ có mình Hoàng Thanh Du mà thôi!

Cả ngày Linh Nhi chôn thân trong phòng, mặt mày đờ đẫn. Đêm nay, Quốc Minh khó khăn lắm mới kéo được nó ra biển. Từng cơn gió mát lạnh tát vào mặt khiến nó phần nào tỉnh táo hơn. Nhớ lần đầu Linh Nhi ra biển cũng là vào buổi tối. Khi đó, người đi bên cạnh nó không phải Quốc Minh...

-Linh Nhi! Thật ra em với cậu ta là quan hệ gì?

...Không có.

-Hãy nhìn thẳng vào mắt anh đi. Có phải đối với em, từ trước đến giờ anh vẫn chỉ là người xa lạ, không đáng để em đặt niềm tin?

Quốc Minh đứng đối diện Linh Nhi, hai tay ghì nhẹ vai nó. Từng lời nói, từng hơi thở của anh như hòa lẫn tiếng sóng vỗ. Trời quá tối. Đèn điện lung linh từ những hàng quán trên bờ biển chỉ đủ để mơ hồ nhìn thấy một phản gương mặt anh. Và đôi mắt sáng ngời ánh lên trong đêm tối thật khiến nó bối rối. Hít một hơi thật sâu, Linh Nhi bắt đầu câu chuyện:

-Cách đây gần ba tháng, em gặp một tai nạn. Khi tỉnh dậy giống như được sinh ra thêm một lần nữa, chẳng còn chút ký ức nào. Thiên Duy đã đem em về nhà nuôi.

-Vậy có nghĩa em đang sống ở nhà của cậu ta?

-Đúng vậy. Anh ta cho em mọi thứ: ăn ngon, mặc đẹp, học trường danh tiếng. Chỉ thiếu một thứ...là tự do. Không ít lần em cãi nhau với anh ta vì chuyện này nhưng vô ích. Anh ta quyết không để em về nhà.

Quốc Minh vô cùng bất ngờ. Anh cứ nghĩ rằng mình đã hiểu Linh Nhi. Nhưng không, còn rất nhiều điều về nó mà anh chưa được biết.

-Trước khi em mất trí nhớ, em gặp cậu ta như thế nào?

-Em không biết.

-Cậu ta là ai? Đi đâu? Làm gì? Em biết không?

...Không biết.

Linh Nhi thu mình trên bãi cát, mặc sóng xô vào mình trong khi đợi Quốc Minh quay trở lại. Từng câu nói của Minh Phong vang rõ mồn một bên tai nó.

Hắn có thể là loại người như thế...có thể lắm chứ...Cái gì về hắn, nó đều không biết.Không! Nó không muốn nghĩ tới điều kinh khủng đó nữa.

-Linh Nhi!

Nó ngẩng đầu lên sau khi nghe ai đó gọi tên mình. Là Thanh Du.

-Cậu muốn uống gì? Nước trái cây nhé?

Thanh Du lịch sự hỏi sau khi cả hai đã yên vị trong phòng cô. Khách sạn này không giống những khách sạn khác cùng chỗ, nó được làm bằng gỗ và thiết kế theo phong cách cổ điển mang chút hoang dã vùng biên cả.

-Không cần. Giữa cậu và tôi còn chuyện gì đáng nói?

Thanh Du mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi vào chiếc ghế đối diện nó.

-Có đấy. Hôm nay, tôi muốn nói chuyện với cậu đằng hoàng với tư cách là bạn gái của Jun.

-Muốn tôi đi chứ gì? Vậy cậu chọn sai đối tượng rồi đấy. Tôi cũng chán đến tận óc cái cảnh này rồi.

Nó bật dậy, hướng thẳng ra phía cửa. Chiếc vòng tay phát ra tiếng kêu leng keng làm Thanh Du chú ý.

-Khoan đã.

-Chuyện gì nữa?- Nó đáp

-Cái vòng đó.....

Thanh Du chưa nói hết câu đã bị chặn họng bởi tiếng hét thất thanh của ai đó:

-CHÁY...CHÁY RỒI...CHẠY MAU...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Như chưa bắt đầu

Khi Linh Nhi và Thanh Du chạy xuống tầng trệt, lửa đã bao trùm nhiều chỗ của khách sạn. Khói bụi mù mịt cùng sức nóng lan tỏa khiến cả hai khó thở. Đâu đó có tiếng người kêu khóc thảm thiết.

-Không có cửa sau, cửa trước cháy rồi. Phải làm sao đây? - Thanh Du hoảng loạn

Ngay lúc đó, một tiếng động lớn vang lên, miếng ván ở góc tường bị đá bay. Thanh Du vô cùng mừng rỡ bởi cô đã trông thấy Thiên Duy.

-Jun... Em ở đây.

Hắn nhanh nhẹn vượt qua những ngọn lửa đang cháy phừng phừng, chẳng mấy chốc đã đến chỗ hai người.

-Khách sạn sắp sụp rồi. Anh mau đưa Linh Nhi ra trước đi.

Chẳng hiểu Thanh Du nghĩ gì lại nói ra câu đó, cô đẩy mạnh nó về phía hắn. Nhưng Thiên Duy không muốn vậy, hắn phải cứu cả hai nhất là người hắn yêu. Do hít quá nhiều khói nên Thanh Du ho sặc sụa tới mức ngắt xiu. Ngay lập tức, hắn công cô trên lưng và quay qua nó:

-Theo sát tôi.

Linh Nhi gạt đầu lia lịa, cố gắng mở to đôi mắt cay xè bám theo hắn. Đột nhiên từ trên trần rơi xuống một cây gỗ to. May thay nó phản ứng nhanh, kịp thời lùi lại vài bước. Nhưng chính điều đó đã khiến nó bị bỏ lại trong đám cháy...một mình. Cây gỗ cháy hừng hực, chắn ngang lối ra duy nhất mà hắn vào lúc này.

-Thiên...Duy...Đợi tôi với.....

Nó loay hoay giữa đám lửa, tuyệt vọng đồ sụp xuống sàn nhà, miệng mở to gọi tên hắn nhưng không sao bật ra thành lời. Chút hi vọng cuối cùng theo bóng lưng Thiên Duy dần tan thành bọt biển. Một mình ở lại nơi này đối diện với ngọn lửa hoang tàn, nỗi sợ hãi đã đạt tới đỉnh điểm. Nó đưa mắt nhìn từng đồ vật bốc cháy ngùn ngụt, thứ yếu đuối nhất của con người- nước mắt cuối cùng cũng rơi.

-AAAAA...

Linh Nhi mở choàng mắt, bật khỏi giường như một cái lò xo, hoảng loạn kêu cứu.

-Cháy rồi. Mau dập lửa...Đừng bỏ tôi lại....

-Linh Nhi đừng sợ. Không sao rồi.

Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên bên tai kéo nó về thực tại. Ánh mắt thất thần từ từ ngược lên nhìn Quốc Minh.

-Anh sao lại ở đây? Em...chết chưa?

-Không. Sao em có thể chết dễ dàng vậy được?

-Em chưa chết thật à?- Nó nghi hoặc hỏi lại

-Ừ. Em an toàn rồi.- Anh đáp

Nó mừng rỡ ôm chầm lấy Quốc Minh khóc oà như đứa trẻ. Anh cười, giờ cánh tay quần băng trắng lớp vỏ nhẹ lưng nó. Suýt nữa thì anh đã mất người quan trọng nhất trong cuộc đời này rồi.

Chiếc vòng tay bằng vàng trắng kiểu sa tóa sáng trên tay nó. Hóa ra Linh Nhi vẫn luôn nắm chặt chiếc vòng từ lúc còn ở trong đám cháy, chưa từng buông lỏng.

Nếu như chỗ Linh Nhi hạnh phúc bao nhiêu thì nơi này lại u ám bấy nhiêu.

BỐP...

-Mày là đồ vô ơn, ngón hết đồng tiền của tao xong định lật lọng hả?

Thanh Du ngã sòng soài trên nền nhà sau cú tát trời giáng. Một bên má in hằn bàn tay đỏ lừ, môi bập vào răng đến rỉ máu.

-Tôi xin lỗi. Tuyệt đối sẽ không có lần sau.

-Đúng là vô dụng. Có mỗi việc con con cũng làm không xong.

Người đàn ông lẳng lặng quay lưng châm điếu thuốc. Hai tên thuộc hạ liền hiểu ý lời Thanh Du ra ngoài.

Đã hai tháng kể từ khi Linh Nhi rời khỏi căn biệt thự đó, trở về với bà ngoại thân yêu trong ngôi nhà nhỏ, gặp lại ba mẹ của mình. Ngày nó xuất viện cùng Quốc Minh, Thanh Du, Thành Nam, Minh Vi đều đến thăm. Họ còn tiện thể mang hành lý tới và tiễn nó về tận nhà. Nhưng Thiên Duy không xuất hiện lần nào. Hắn như bốc khói khỏi quả đất này vậy.

Thôi kệ! Không gặp càng tốt. Một kẻ chỉ lo cứu người mình yêu mà nhẫn tâm vứt bỏ người khác không đáng nhận được sự quan tâm. Hồ sơ nhập học vào ngôi trường trước đây nó theo học- trường Châu Thiên đã xong. Giờ chỉ cần đợi nó lấy lại ký ức, tất cả sẽ trở về đúng quỹ đạo ban đầu.

-Linh Nhi! Đi ăn với tao.

Cái giọng oanh vàng thỏ thẻ kia còn của ai khác ngoài Linh Ngọc? Trên "con bò điên" yêu quý của nhỏ, cả hai vì vu khắp thành phố. Ngồi sau Linh Nhi, Linh Ngọc vừa nhai tóp tép vừa loa cái mồm ổng bơ của mình:

-Tối nay có lễ hội bắn pháo hoa tại bờ hồ. Mày đi chứ?

-Dĩ nhiên rồi. Tám giờ nhớ qua nhà tao. Anh Minh đến đón tao tiện thể cho mày đi ké cũng được.

-Tao ăn hết cho mày nhịn luôn bây giờ.

Đúng tám giờ tối, chiếc Lamborghini màu bạc đỗ ngay trước cửa nhà nó. Hơn một tháng trước, cảm động trước tấm chân tình của Quốc Minh, nó đồng ý làm bạn gái anh. Hai người đi đâu cũng dính lấy nhau, hạnh phúc phát ón.

Hồ Xuân Dung nằm ở trung tâm thành phố, thường diễn ra những hoạt động lớn như lễ hội. Hồ rộng, quang cảnh đẹp nên là nơi lý tưởng để chụp hình, tụ tập ăn uống hay hẹn hò đập vịt. Đi một vòng xung quanh bờ hồ, có thể tìm thấy không biết bao nhiêu hàng quán san sát nhau với đầy đủ chủng loại.

Mới tám giờ mà mọi người đã đổ xô tới tranh chỗ. Tiếng người lớn nói cười, cãi vã, tiếng trẻ con nô đùa, kêu khóc, tiếng nhạc đập chan chát, tất cả trộn đều với nhau và cho ra lò sản phẩm gọi là "thách thức mọi màng nhĩ".

-Linh Nhi, tao muốn đi vệ sinh.

-Sao mày không đi ở nhà hả?

-Tại vội chạy qua nhà mày nên tao quên mất.

Linh Ngọc cười hì hì rồi nhanh nhẩu hòa vào đám đông. Lát sau đến lượt Quốc Minh đi mua bánh và nước ngọt. Giờ chỉ còn lại mình nó.

Nếu Linh Nhi nhớ không nhầm, bờ hồ này chính là nơi nó nhìn thấy Thiên Duy lần đầu sau khi tỉnh dậy ở bệnh viện. Thời gian trôi mau, đi một vòng lại quay về vạch xuất phát.

Nó buông tiếng thở dài, không biết người đó giờ đang làm gì? Sống có vui không? Nhưng rồi chợt giật mình nhận ra một dáng người quen thuộc trong đám đông trước mắt.

Hắn ta đang làm gì ở đây? Cứ ngỡ rằng sau hai tháng không gặp, hình bóng kia đã phai nhạt trong tâm trí nó. Nhưng trái lại, Linh Nhi chỉ cần lướt qua đám đông là có thể nhận ra ngay. Vẫn dáng người cao, vẫn nước da trắng, mái tóc hung, tuy nhiên khuôn mặt lại có chút tiều tụy. Nó ngăn người, hoảng hốt quay gót muốn đi thật mau.

Vào giây phút Linh Nhi nhắc chân định bước, phía sau bỗng dội tới những tiếng hét đáng sợ. Như có linh tính mách bảo, nó vội quay đầu lại, ngay sau đó sắc mặt trở nên tái mét, tràn ngập kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Căn phòng tối

Toàn thân Linh Nhi đông cứng như tượng đá, tay chân bủn rủn tới mức đứng không vững. Trước mắt nó, Thiên Duy đau đớn ngã gục xuống. Ngày càng nhiều người tụ tập xung quanh hắn nhưng tuyệt nhiên không có ai giúp đỡ. Họ chỉ đứng đó, và nhìn, và bàn tán...

Mất khoảng vài giây để xốc lại tinh thần, nó loạng choạng chạy tới. Con dao Thái Lan cắm vào bụng hắn ngập đến chuôi, máu tuôn xối xả làm nó choáng váng. Con đau đầu khủng khiếp lại xuất hiện.

-Tỉnh dậy mau. Đừng chết...Đừng chết mà...

Tại bệnh viện.

Linh Nhi ngồi thẫn thờ như người mất hồn ngoài phòng cấp cứu. Quần áo, tay chân đầy những vết đỏ loang lổ, cả người bốc mùi tanh đặc trưng của máu. Bên cạnh, Linh Ngọc ngồi lặng im. Quốc Minh đứng tựa lưng vào tường, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Một lúc sau, Thành Nam, Minh Vi và Thanh Du hốt hoảng chạy đến.

-Thiên Duy sao rồi?- Thành Nam là người lên tiếng đầu tiên

-Vẫn đang cấp cứu.- Quốc Minh đáp

Thanh Du nước mắt lưng tròng, ngồi thụp xuống đất nức nở:

-Tất cả là do em. Khó khăn lắm Jun mới chịu ra ngoài, em lại để anh ấy một mình ở đó. Anh ấy không nhìn thấy đường.....

Thanh Du nói tới đây thì đột nhiên im bặt. Minh Vi và Thành Nam cùng vội vàng nhìn cô nhắc nhở. Nhưng tất cả đã quá muộn, những lời vừa rồi đều lọt vào tai Linh Nhi không sót một chữ.

-Cậu...vừa nói gì? Không nhìn thấy đường là sao?

-Không...Không có gì đâu...- Minh Vi vội vàng lấp liếm

-Tại sao phải giấu tôi?- Linh Nhi mắt bình tĩnh quát lớn

Thanh Du cũng không muốn tiếp tục ngậm miệng nữa, hai tháng qua cô chịu hết nỗi rồi. Cô gào lên như để giải phóng hết những uất ức đã tích tụ lâu ngày:

-Anh Jun bị mù.

-...Gi?

-Đêm hôm đó, sau khi công tôi ra ngoài, Jun phát hiện cậu vẫn còn ở trong đám cháy. Anh ấy liền quay lại tìm cậu rất lâu. Lính cứu hỏa mang được anh ấy ra ngoài trước khi khách sạn sụp. Nhưng khi tỉnh dậy...Jun chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Thì ra đây chính là nguyên nhân Linh Nhi bỗng dưng được về nhà. Ông trời thật biết cách trêu đùa người khác. Hai tháng nay, nó đã giận hờn biết chừng nào, đã trách móc hờn biết bao nhiêu, đã không ngừng muốn chạy tới trước mặt hờn mà hỏi rằng tại sao bỏ rơi tôi. Đến cuối cùng, con người cô độc tưởng chừng như không có trái tim kia lại vui trong bóng tối cam chịu một mình.

-Rốt cuộc cậu là gì với Jun? Tại sao anh ấy phải liều mạng cứu cậu?- Thanh Du gào lên

Cô không thể kiềm chế được cảm xúc. Từ lúc Thiên Duy bắt chấp tất cả chạy vào đám cháy tìm nó, hờn đã không còn là của riêng cô nữa rồi. Trái tim quặn thắt nhưng cô chẳng thể làm gì hơn. Câu hỏi của Thanh Du hiện tại chưa ai trả lời được, nhưng tương lai thì sao?

Linh Nhi bước ra khỏi nhà vệ sinh, quần áo chưa thay, tay chân mặt mũi cũng chưa rửa. Chỉ có nước mắt vẫn rơi đều.

-Chà! Em rất hợp với màu đỏ đấy.

-Anh đến đây làm gì?

Minh Phong nhìn nó bằng đôi mắt long lanh, vẫn tràn ngập hứng thú như lần đầu cậu ta thấy nó. Thật khó để biết hiện giờ người này đang nghĩ gì.

-Tôi đến xem cậu ta chết chưa.

Rồi Minh Phong nhếch môi cười, ghé sát tai nó nói nhỏ một câu làm nó chấn động:

-Chẳng đâu gì em, chính tôi đã phái người tới giết cậu ta.

-...Là anh làm sao?- Giọng nó run run

-Đừng thế. Từ xưa đến nay tôi và cậu ta luôn đối đầu nhau trên mọi phương diện. Khó khăn lắm tôi mới đợi được thời cơ tốt. Vậy mà em bỗng dưng xuất hiện phá hỏng mọi thứ.

Linh Nhi tức sôi gan. Trước là Thiên Duy, giờ đến Minh Phong. Hai người họ lần lượt thay phiên nhau lột mặt nạ. Lòng người khó đoán, rốt cuộc trong xã hội, tốt xấu lẫn lộn. Nó tự hỏi liệu sau này Quốc Minh có như vậy?

-Tại sao anh lại nói chuyện này với tôi?

-Em như bông hồng trắng với những cái gai eo oặt nhỏ xíu. Tôi sẽ biến em thành đóa hồng đỏ bằng máu của Trần Thiên Duy. Sẽ rất thú vị đây.

Minh Phong cười lạnh, nâng cằm nó lên, một lần nữa dùng ánh mắt nguy hiểm xoáy sâu vào đôi mắt ngấn nước kia. Nhưng Linh Nhi nhẹ nhàng đẩy cậu ta ra, xoay người bước đi sau khi để lại năm chữ:

-Điên rồ và biến thái.

-Cháu chào bác!

-Tiểu thư đến rồi sao?

-Vâng! Hôm nay cháu mang đến bánh bông lan do chính tay cháu làm.

-Cảm ơn tiểu thư.

Linh Nhi mỉm cười rạng rỡ, đưa chiếc làn cho quản gia Vũ rồi chạy ngay vào trong. Vừa đặt chân tới cửa, nó đã nghe thấy tiếng loảng xoảng quen thuộc. Trong khi đó, Thành Nam, Minh Vi vẫn ngồi yên trên sofa, mỗi người một việc. Lên đến cửa phòng Thiên Duy, nó lại gặp Thanh Du chạy ra với hai hàng nước mắt. Linh Nhi thở dài, vịn tay nắm cửa.

-Tôi đến...Á.....

Một quyển sách dày cộp bay tới khi cửa vừa mở. May thay nó tránh kịp.

-Cút...Cút hết đi.

Nó cúi người nhặt quyển sách để lên giá, kéo rèm cửa đón nắng vào phòng và mở hộp nhạc vừa mang đến. Âm thanh thánh thót trong trẻo liền vang lên trong không gian tịch mịch.

-Để xem...Hôm nay anh đập vỡ năm cái bình, ba cái tô, một cái ly, làm rách bốn cái áo, tám quyển sách, hỏng mười một cái đồng hồ và chín cái cái áo, giá sách đồ, chưa kể mấy thứ linh tinh dưới sàn... Hình như kính cửa sổ cũng bị nứt rồi.

-Tôi bảo biến. Cô điếc à?

-Hôm nay tôi mang tới bánh bông lan. Tồn cả buổi để làm đây. Anh nhớ ăn nhé.

-.....

-Ngày mai tôi lại tới.

Nghe tiếng đóng cửa, Thiên Duy vứt bỏ bộ mặt khó chịu, thay vào đó là nỗi buồn vô hạn. Hắn thừa nhận, căn phòng tối vô tận khiến hắn không nhìn thấy bóng hình kia, hai tháng hắn không nghe thấy tiếng cười kia, cái cảm giác này chẳng dễ chịu chút nào. Nhưng Thiên Duy không cần sự thương hại của bất kỳ ai, nhất là nó. Lòng tự tôn của hắn không cho phép điều đó xảy ra.

Ngày hôm sau.

Vẫn như mọi ngày, Linh Nhi vác bản mặt dày hơn mặt thốt đến nhà hắn. Nó hạ quyết tâm rồi, dù bị vùi dập thế nào cũng phải kiên trì tới cùng. Mấy câu chửi rửa kia nhằm nhò gì so với đôi mắt sáng. Nếu làm thế mà hắn người ngoài đi phần nào thì nó nguyện chấp nhận vứt bỏ lòng tự trọng. Mà không! Lòng tự trọng của nó đã sớm quẳng cho chó ngay từ lần đầu nó quay lại ngôi nhà này rồi.

-Chào cô bé.

Một giọng nói lạ hoắc truyền đến từ sau lưng Linh Nhi ngay khi nó giơ tay định bấm chuông. Không ai khác ngoài của Trần Minh Quân.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Họa

-Chủ tịch! Phiên ông về cho. Thiên Duy rất mệt, không có tâm trạng tiếp ông đâu.

Minh Vi lập tức đuổi khách ngay khi Minh Quân bước qua cổng. Nhưng ông ta tỏ ra không chấp nhặt trẻ con, một mực đi vào với tâm trạng khá tốt. Sau đó Linh Nhi cũng đi vào.

-Nghe nói con trai yêu quý của ta không được khỏe, ta là ba sao có thể mặc kệ được chứ?

-Ông không đến anh ấy sẽ khỏe hơn đây.

Minh Vi tiếp tục "thả móc câu" nhưng bị Thành Nam liếc mắt cảnh cáo. Loại người này không dễ đụng tới. Nếu hôm nay ông ta không vui, Minh Vi sẽ phải gánh hậu quả khôn lường.

-Khiến cho con ra nông nổi này, con bé đó khá lắm.

Minh Quân nhẹ nhàng dẫm lên khoảng trống giữa các mảnh vỡ, ngồi xuống chiếc ghế đặt ở góc phòng.

-Ông cũng mau cút về đi.

-Thằng vô dụng! Chỉ vì một đứa con gái mà đến mạng cũng không cần.

-Muốn tôi sống để tiếp tục lợi dụng? Đừng hòng.

Linh Nhi ngồi ở sofa khoảng 10" thì Minh Quân từ trên lầu xuống. Ông ta cầm một chiếc bánh rồi đi thẳng ra cổng. Nó liền đi theo để tiễn ông.

-Bánh này là cháu làm?

- Vâng.

Minh Quân rút từ trong túi một tấm danh thiếp nhỏ đưa cho nó.

-Ngày mai cháu hãy đem bánh đến. Ta sẽ đợi cháu. Đừng nói với ai nhé!

-Tại sao vậy bác?

-Bọn trẻ không thích ta...- Minh Quân vừa nói vừa liếc vào nhà

-Cháu hiểu rồi.

Linh Nhi cầm tấm danh thiếp, bất chợt nghĩ đến thái độ của Minh Vi và Thành Nam, trong lòng không khỏi thắc mắc.

Như mọi khi, nó đem mấy chiếc bánh lên phòng hân. Vừa mở cửa ra, mặt nó liền tái đi, vứt vội đĩa bánh rồi lao tới kéo tay Thiên Duy.

-Anh điên rồi à? Anh tuyệt đối không được chết. Tôi không cho anh chết.

Tay phải hân cầm cái kéo chìa thẳng vào ngực. Linh Nhi dùng hết sức giữ lại nhưng cuối cùng bị hất văng ra.

-Tôi không cần cô bố thí sự thương hại.

-Anh là kẻ tồi tệ và ngu ngốc. Anh phải có não chứ. Bao lâu nay anh vẫn không hiểu tôi nghĩ gì là sao? Gặp chút chuyện còn con anh đã muốn chết, vậy một đời anh phải chết bao nhiêu lần mới đủ? Có giỏi thì sống tốt đi để tôi khỏi phải thương hại anh.

Nó ôm siết người Thiên Duy, ngăn không cho hân tự sát. Nước mắt nước mũi chảy thành dòng trên chiếc áo sơ mi trắng của ai kia. Thiên Duy cứng người, một cảm giác quen thuộc xâm lấn toàn thân khiến tim hân run lên từng nhịp. Thứ mà bấy lâu hân luôn cố tìm lại ở Thanh Du nhưng không được.

-Cậu đang làm gì?

Thanh Du để Thiên Duy ngồi xuống chiếc ghế đá ngoài vườn, mắt liếc đồng giấy trên bàn.

-Gấp một nghìn con hạc sẽ được một điều ước.- Linh Nhi tùm tùm

Dạo gần đây, hân bớt cứng đầu hơn trước, chịu ăn uống và cho phép người khác đưa ra ngoài. Mọi người trong nhà cũng phần nào thoải mái. Cứ như vậy thì đến khi tim được giác mạc, hân sẽ đủ sức khỏe cho cuộc phẫu thuật mắt.

-Cậu tin cái đó à?

-Phải thử mới biết chứ. Với lại tôi đang rảnh, ngồi một chỗ thấy chán.

Những chú hạc giấy nhỏ xinh đủ màu sắc óng ánh được nó bỏ vào một cái lọ thủy tinh thật to. Ròng rã suốt hai tuần mới có 350 con.

"Hôm nay ta có việc nên không ở văn phòng. Cháu đưa bánh tới địa chỉ này..."

Ra khỏi nhà, nó nhận được tin nhắn từ Minh Quân liền vội bắt taxi đến địa điểm trên. Tuy nhiên khi vừa bước chân xuống xe, một toán du côn đầu đường xó chợ như trực sẵn ở đó từ bao giờ, hăm hăm tiến tới. Dự cảm không lành, nó nhanh chân bỏ chạy nhưng chẳng mấy chốc đã bị một tên trong số kia túm ngược lại.

-Mấy người là ai? Thả tôi ra...

Nó giãy dụa, không ngờ mình bị bắt cóc ngay giữa ban ngày thế này, bánh trên tay rớt xuống, lăn long lóc. Vấn đề nan giải ở chỗ tên mặc dịch cứ ôm nó khư khư. Cả người hân ta bốc mùi đặc trưng của mồ hôi, thuốc lá và mấm tôm giống thể tỷ năm chưa tắm. Hân ta rút trong người chiếc khăn đã ngả sang màu cháo lòng úp vô miệng nó. Suy nghĩ cuối cùng của Linh Nhi trước khi mất đi ý thức chính là:"Cái khăn này có sạch không vậy?"

Nó tỉnh dậy, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng lộng lẫy với người đàn ông lạ hoắc.

"Chẳng có lẽ mình đã bị bán đến đây để tiếp lão già này???" Nó không khỏi run rẩy khi nghĩ tới điều đó.

Hoàng Khắc Nam nhấp một ngụm vang đỏ, thoải mái thả hồn trôi theo từng nốt nhạc. Giờ này chắc lão cáo già Minh Quân đang tức hộc máu vì tuột mất con mồi. Ông phải đổ bao nhiêu công sức cài nôi gián cạnh lão ta, nhờ vậy mới biết được kế hoạch hôm nay của lão.

-Ông là ai?

-Ở đây chỉ có ta và con, không cần đóng kịch nữa.

-Ông nói gì tôi không hiểu.

- Chẳng phải bao năm qua con rất muốn nhận ta sao? Ta cho con cơ hội.

- Ông có làm không vậy? Tôi vốn chưa từng gặp ông, nhận cái gì chứ?

Khắc Nam nhận ra điều bất thường khi ông nhìn vào mắt Linh Nhi. Con bé không nhìn ông với đôi mắt sáng rỡ trước kia, thay vào đó là sự ngỡ ngàng xa lạ.

- Ánh Thủy, bà đã làm gì với con bé? Tại sao nó không nhận ra tôi? - Khắc Nam giận dữ gầm lên trong điện thoại

- Sao có thể thừa ông chủ? Cô chủ đối với chúng tôi vẫn bình thường mà.

- Một lũ phế nhân, tao nuôi chúng mày chỉ tốn cơm tốn gạo.

Khắc Nam phi chiếc điện thoại đất tiền vào tường, khắp người nổi đầy gân xanh trước con mắt kinh ngạc của Linh Nhi. Tại sao ông ta quen mẹ nó?

- Nhất định là do thằng khốn đó. Chính nó đã tấy não con bé. Trần Thiên Duy! Tao phải tự tay băm nát mày.

Khắc Nam gần như phát điên, lao vù ra cửa. Trống ngực đập thình thịch, nó hốt hoảng chạy theo nhưng không kịp. Cửa phòng đã khoá trái.

- Em ngồi im được không?

- Ngày nào Linh Nhi cũng đến. Chắc chắn cậu ấy gặp chuyện gì đó rồi.- Minh Vi giãy nảy

Đúng lúc tên thuộc hạ đi do thám tình hình trở về.

- Cô chủ! Cô gái đó ra ngoài từ sáng và hiện chưa trở về nhà.

Ngay lập tức Thiên Duy đứng bật dậy nhưng do chẳng thấy gì, hắn đụng ngay vào cái bàn gần đó.

- Anh Jun, tốt nhất anh hãy ngồi yên đi. Linh Nhi rất thông minh, em tin cậu ấy không sao đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đích phận

Kể từ khi Hoàng Khắc Nam rời đi hôm ấy, ông ta chưa hề quay lại lần nữa. Linh Nhi ngày ngày bị giam trong căn phòng này, mọi sinh hoạt đều bó buộc tại đây. Nhưng nó không buồn bởi hầu hết thời gian dành cho việc gấp hạc, đến nay đã sắp đủ 1000 con. Vốn từ nhỏ thích nơi yên tĩnh, thi thoảng, nó ngồi bên cửa sổ lớn ngửa mặt lên bầu trời cao xanh vời vọi, hay ngắm nhìn những chiếc lá vàng lìa cành, bị gió may trên đùa chao lượn trong không trung tựa như đang múa một điệu múa đầu tiên và cũng là cuối cùng rồi nhẹ nhàng tiếp đất. Hình như thu đã về.

"Không biết bao giờ mình mới được trở lại trường học?" Linh Nhi thầm nghĩ. Con hạc thứ 1000 vừa được hoàn thành, duy nhất có màu trắng và chứa điều ước của nó.

- Thiên Duy! Tôi mang tin mừng tới cho cậu đây. Tìm được giác mạc rồi.- Thành Nam hối hả chạy vào, vừa nói vừa thở hồng hộc

- Thật sao? Anh! Mắt anh sắp sáng lại rồi.- Minh Vi vui mừng kéo tay Thiên Duy

- Cô chủ! Đây là bữa trưa của cô.

- Vâng. Bác cứ để ở đó.- Linh Nhi tươi cười chỉ tay vào chiếc bàn gỗ nhỏ

- Nếu cô chủ không dặn dò gì thêm, tôi xin phép ra ngoài.

Lão quản gia vừa quay ra cửa, sắc mặt nó liền thay đổi.

BỐP...

Linh Nhi nuốt nước bọt nhìn lão quản gia nằm bẹp dưới nền nhà, hai tay run run nắm cây gậy đang cầm, vội sải bước ra cửa.

-Minh đã lòng vòng ở đây mất khá nhiều thời gian. Giờ này chắc bọn họ cũng đã phát hiện. Rốt cuộc lối ra ở đâu?

Nó nhăn mặt thờ hờn hờn, cuống cuống như ngồi trên đống lửa. Biệt thự này chẳng khác gì vỏ ốc, càng đi càng không thấy đường ra. Hít một hơi thật sâu để trấn an bản thân, nó tiếp tục tìm kiếm.

-Thôi chết. Có người.

Tìm nó hẫng một nhịp khi thấy một bóng đen hướng chỗ này đi tới, vội vàng chui tọt vô căn phòng duy nhất trên dãy hành lang. Khi không còn nghe được tiếng bước chân vang vọng nó mới dám thở mạnh, vuốt giọt mồ hôi trên trán.

Đưa mắt nhìn tổng thể căn phòng, có thể đoán đây là nhà kho bị bỏ hoang từ lâu. Những khối sắt thép rỉ sét nằm ngổn ngang, được phủ một lớp bụi dày. Nhà kho này có cửa thông ra ban công tầng hai, bên dưới có lẽ là sân sau.

-Làm sao xuống được đây?

Linh Nhi chưa kịp vui mừng lại bắt đầu lo lắng. Dĩ nhiên nó không dám nhảy từ tầng hai nếu không muốn mất cái gì trước khi ra khỏi đây. Vội chạy ngược vào trong, nó lục lọi khắp nơi. Sau một hồi vất vả tìm kiếm, chỉ có đồng vải cũ kia là khả thi đôi chút.

Nó ngồi xồm trên nền nhà, cố gắng buộc từng mét vải ngắn với nhau thành một đoạn dài, đầu này buộc chặt vào thành ban công, đầu còn lại thả xuống đất. Tim đập chân run, nó bám lấy sợi dây bằng vải cẩn thận tụt xuống, thậm chí hy vọng sẽ không đứt giữa chừng.

Sau khi tiếp đất an toàn, hàng rào sắt cao ba mét trước mặt như đang thách thức nó. Với kinh nghiệm vượt rào và điện kinh dày dặn, Linh Nhi hoàn toàn tự tin.

-Con nhỏ kia rồi.

Một tên đầu trâu mặt chó gào lên ngay khi nó lên tới đỉnh hàng rào. Nhanh như một con sóc, nó trèo vội qua bên kia và nhảy vọt xuống đường.

-Ui da...

Linh Nhi ôm cái bàn tọa của mình xuýt xoa, khắp khiễng chạy trốn. Phía sau, tên kia cầm đầu đèn đuốc còn rượt theo.

"Đã đến nước này mà để bị bắt lại thì ta không phải là Hoàng Ngọc Linh Nhi."

Nó lượn qua những con ngõ nhỏ, vừa chạy vừa xem xét trước sau. Bỗng một dáng người quen thuộc xuất hiện trước mắt khiến nó mừng quýnh, phen này ắt sống. Nó nhắc chân định chạy nhưng ngay lập tức bị gạt ngược ra sau. Bàn tay ghê tởm của kẻ nào đó bịt chặt miệng nó. Linh Nhi tức giận vùng vẫy, cào tay tên kia và cạp hẳn ta một miếng thật mạnh. Hắn ta la làng đẩy nó cho đứa khác.

-Thiên Duy...

-Mày được lắm con bốp. Dám cắn tao.

Tên kia trong lúc nổi giận dùng đũa, vớ cục đá dưới chân tâng một nhát vào đầu Linh Nhi. Thiên Duy nghe tiếng gọi liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Nhưng không kịp. Hắn điên tiết giáng mạnh quả đấm vô mặt thằng đó, đỡ lấy nó lúc này sắp đổ sụp xuống đất.

-Anh...Mắt anh....

-Đã nhìn được rồi.

-Đồ.....Đồ...

Linh Nhi gắng gượng chút sức lực cuối cùng túm lấy một thứ thật to được bọc cẩn thận trong mảnh vải màu xanh dương mà nó luôn mang theo bên mình. Nhưng chưa nói hết câu, đôi mắt long lanh đã nhắm nghiền, cả người mềm nhũn. Bàn tay hắn đỡ đầu nó nhom nhóp máu.

-Thằng khốn. Ai cho phép mày đánh nó. Tao giết mày...Chết đi...

Hoàng Khắc Nam vừa hay chạy tới liền trông thấy một màn thế thảm. Ông ta nổi trận lôi đình rít qua kẽ răng, đập liên tiếp vô người thằng kia. Hắn ta đau đớn quằn quại trên mặt đường, ộc ra nguyên đồng máu, bị hai tên thuộc hạ của Khắc Nam lôi đi.

-Rốt cuộc Linh Nhi là ai?

Giọng nói trầm lạnh của Thiên Duy vang lên giữa không khí tịch mịch trước cửa phòng cấp cứu.

-Nó là ai, trong lòng mày hẳn đã biết rõ đáp án.

-Tại sao? Ông dám lừa tôi?

Thiên Duy mắt long sòng sọc, cả người nổi rõ gân xanh, túm cổ áo Khắc Nam, lạnh giọng quát lớn. Nhưng ông ta chỉ khẽ cười, nụ cười mang mùi phần giễu cợt.

-Nếu tao để con bé cạnh mày, liệu nó có còn được như bây giờ không? Chính mày...Mày đã phá nát hạnh phúc mà tao khó khăn lắm mới tạo nên cho nó.

Đôi mắt Hoàng Khắc Nam âm u như bầu trời trong cơn giông tố. Ông ta mạnh mẽ tặng cho hắn một cú đấm.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thảm cục

-Con bé tỉnh rồi sao?

Trần Minh Quân thoải mái ngồi trên chiếc ghế cao nhất, khí thế bức người, đôi mắt híp lại, cao ngạo nhìn xuống những tên thuộc hạ bên dưới.

-Vâng thưa thủ lĩnh. Hiện đang ở phòng hồi sức số một khoa chấn thương bệnh viện thành phố.

-Tốt! Đêm nay hãy cử một nhóm sát thủ chuyên nghiệp tới đó. Nhớ cho kỹ, không chừa lại bất kỳ ai.

Linh Nhi ngồi co quắp trên chiếc giường bệnh gần cửa sổ. Kể từ khi tỉnh dậy, nó không chịu nói cười, cả ngày chỉ đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, com cũng chẳng buồn ăn.

Cạch...

Tiếng mở cửa rất khẽ nhưng đủ làm nó chú ý...

Tối. Bệnh viện có vài vị khách ghé thăm. Bọn họ ăn mặc rất bình thường, nói là đến thăm người nhà ở phòng hồi sức số một khoa chấn thương rồi ngang ngược xông vào.

Khắc Nam cho bố trí thuộc hạ canh chừng trong ngoài phòng. Nhưng nửa đêm ai ai cũng buồn ngủ, lơ là cảnh giác. Kết quả chết không kịp kêu. Cứ như thế, từng người từng người một cùng đất tay nhau đi chầu Diêm Vương.

Khi đã sắp cán đích, hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó, bọn sát thủ mới chợt nhận ra mình bị hố. Chặng đường này...vốn không có đích.

-Chết mẹ. Sập bẫy rồi. Chuồn gấp.

Thằng đầu xỏ chửi thề một tiếng. Cả bọn phi thân ra ngoài vừa hay chạm mặt quân cứu viện của Khắc Nam, lập tức bị giết sạch. Mùi máu tanh tươi nồng nặc khắp nơi. Cảnh sát ập đến cũng là lúc chẳng còn ai ở đó ngoài mấy chục cái xác lạnh ngắt.

Đêm nay hẳn sẽ là một đêm dài.

Tại hang ổ của Trần Minh Quân.

-Thủ lĩnh! Không hay rồi. Hoàng Khắc Nam mang theo mấy chục người chuẩn bị xông vào đây.

Đáy mắt Minh Quân loé lên tia lạnh lẽo cùng nguy hiểm.

-Tập hợp toàn bộ lực lượng, chuẩn bị nghênh đón.

Hoàng Khắc Nam và Trần Minh Quân đứng đối diện nhau. Phía sau, bọn thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn sàng. Trên tay mỗi người đều là dao, súng, mã tấu,...chỉ cần có lệnh sẽ lập tức xông lên.

-Khắc Nam! Mày từ trước đến giờ luôn là cánh tay phải đắc lực của tao, không nghĩ có ngày mày lại dám đem người đến tận đây.

-Tức nước vỡ bờ. Đều do mày ép tao thôi. Bọn bay! Xông lên.

Dứt lời, lũ giang hồ đầu trâu mặt ngựa rú lên một tiếng, xông xộc lẫn xả vào đám chém tới tấp tựa như những con dã thú cắn xé nhau. Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn lẫn kinh dị, máu chảy thành sông.

-Minh Quân! Tao cho mày cơ hội cuối cùng. Con gái tao đang ở đâu?

Về số lượng, bên Trần Minh Quân nhiều hơn, nhưng người của Hoàng Khắc Nam được đào tạo bài bản nên chỉ sau một thời gian đã chiếm ưu thế. Khắc Nam một chút kiên nhẫn cũng không còn, kẻ dao vào cổ Minh Quân mà rống lên. Giờ phút này ông hoàn toàn bất lực. Bao nhiêu năm trời kỳ công tính toán bảo vệ con bé, đến cuối cùng vẫn rơi vào tay lão già ngoan độc này.

-Có giỏi thì tự đi tìm đi. Cả đời này mày đừng mong gặp lại nó. Ahahaha...

Minh Quân bật cười thỏa mãn, đầy mắt tràn ngập khinh bỉ và giễu cợt. Ít nhất trước khi chết, ông ta cũng khiến cho Khắc Nam vùng vẫy trong tuyệt vọng. Đối diện với tràng cười đầy khiêu khích kia, Hoàng Khắc Nam máu nóng phun trào, một dao lại một dao chém xuống đâm chết Trần Minh Quân.

Thiên Duy mệt mỏi trở về sau một ngày làm việc cật lực. Từ khi Trần Minh Quân chết, mọi thứ cứ loạn hết lên, giá cổ phiếu tập đoàn Thiên Quân tụt dốc không phanh, địa bàn làm ăn của tổ chức cũng ngày càng bị thu hẹp. Mấy ngày qua hắn chạy đông chạy tây vừa xử lý chuyện của tổ chức vừa sắp xếp chuyện ở công ty. Xong việc lại lái xe khắp nơi tìm Linh Nhi. Quần áo không chỉnh tề, tóc hơi rối, gương mặt có phần hốc hác, râu mọc lôm chôm. Nhìn hắn thật nhếch nhác. Vứt chiếc áo vest sang bên cạnh, hắn tựa người vào sofa, tùy ý khép hờ mắt.

-Anh ăn cái này đi, cả ngày nhịn đói rồi.

Một giọng nói nhẹ nhàng chợt vang lên, tiếp sau đó là chiếc sandwich đặt ngay ngắn trên bàn. Thiên Duy coi như không có ai, đến mắt cũng chẳng thèm mở ra. Thanh Du trong mắt chứa nỗi buồn vô hạn, lại có chút gì đó uất ức nhìn hắn. Lát sau không thấy có phản ứng gì mới cầm chiếc áo vest trên sofa, lặng lẽ rời đi.

"Thiên Duy! Mặc dù ngay từ đầu em đến với anh chỉ là lừa gạt, tình yêu em dành cho anh mãi mãi là thật."

Ngày hôm sau.

Hắn đang bận rộn với đồng tài liệu ngất ngưỡng trên bàn thì chuông điện thoại reo.

-Chuyện gì?

-Anh! Cô ấy chết rồi. - Giọng Minh Vi bên kia không dấu nỗi đau buồn

-Ai?

-Cô gái được Khắc Nam đào tạo thành Thanh Du. Tối qua cô ấy uống quá nhiều thuốc ngủ. Tên thật của cô ấy là Nhật Ánh.

Nhật Ánh? Nhắc đến cái tên này, hình như hắn có chút ấn tượng. Bạn thân nhất của Thanh Du hồi nhỏ chính là cô ấy. Lúc đó gia đình Nhật Ánh còn chưa tan nát nên thi thoảng cô được ba dẫn đến chơi cùng Thanh Du, nhờ vậy có gặp hắn vài lần. Sau này, gia đình Nhật Ánh gặp biến cố lớn, công ty phá sản, cha mẹ cô ra đi cùng một ngày.

Lướt qua nhau đôi lần, không ngờ ấn tượng lại sâu sắc tới vậy. Thề xác và trái tim chịu bao nhiêu đau đớn, chỉ mong được thay thế người kia. Thật khó để tưởng tượng cô gái này mạnh mẽ đến nhường nào?

Nếu câu chuyện này cứ như vậy kết thúc ở đây, hẳn người đọc sẽ không khỏi bức xúc. Cho nên mới có năm năm sau cốt đề xây dựng một cái kết hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tốc độ và đường cong

Năm năm sau...

Vào đêm ngày 31-10 hằng năm, giới xã hội đen có một sự kiện vô cùng long trọng. Bữa tiệc này là sự góp mặt của không ít những nhân vật "tai to mặt lớn" cả trong và ngoài nước.

Mười giờ đêm, từng chiếc xe bóng lộn nối đuôi nhau xếp hàng dài cả cây số, khách khứa nườm nượp ra vô. Người già cả lão luyện ngồi vào một chỗ, cùng nhau bàn bạc xã giao. Mấy cậu ấm cô chiêu tụ tập nhảy nhót điên cuồng, uống rượu, sau cùng đưa nhau lên phòng nghỉ.

Chợt tiếng nhạc vụt tắt khiến ai nấy đều tịt hững, thậm chí còn có phần ức chế. Đâu đó có tiếng người cầu nhau nhưng họ nhanh chóng nhận ra vấn đề

và im bất. Từ bên ngoài, một người đàn ông trẻ tuổi lịch lãm trong bộ vest đen đường hoàng tiến vào. Cả người hắn ta toả ra loại khí chất cao quý bậc đế vương ít ai sánh kịp khiến cho người khác không khỏi cảm thấy mình yếu thế mà áp lực, tim đập chân run.

Theo sau phía bên phải là người đàn ông khí thế không kém là bao, bộ vest xanh đậm tôn lên sự cao ngạo lại có chút gì đó không đứng đắn. Cô gái đi bên trái mặc chiếc đầm dạ hội đỏ tươi xẻ tà để lộ cặp chân trắng ngần thoát ần thoát hiện. Cô có nét đỉnh đạc, sở hữu nhan sắc kinh động lòng người hút hồn không biết bao nhiêu đàn ông tại đây.

-Cậu Trần! Thứ lỗi cho tôi không tiếp đón từ xa.

Mặt Sẹo- người đứng ra tổ chức bữa tiệc khản trương bước lên trước, tay bắt mặt mừng. Thiên Duy quét ánh mắt sắc lạnh qua bàn tay giữa không trung của Mặt Sẹo, sau đó không nói lời nào đi thẳng vào trong. Trước mấy trăm con mắt, Mặt Sẹo then quá hóa giận, tung một câu chửi thề rồi hăm hăm đi theo.

Bữa tiệc nghìn tỷ này đã phần nào cho thấy chỗ đứng của Mặt Sẹo trong giới xã hội đen. Sở hữu địa bàn ăn rộng lớn xuyên biên giới, hắn ta trở thành tên trùm khét tiếng với hàng trăm quán bar và vũ trường to nhỏ, bảo kê nhiều chợ đầu mối, buôn hàng cấm quy mô lớn, lại có tập đoàn Hồng Đức chống lưng.

Tuy nhiên, gã oai phong thế nào vẫn chẳng thể qua mặt một người: Trần Thiên Duy. Mấy năm nay, hai bên ngoài mặt vui vẻ nhưng sau lưng xảy ra không ít những cuộc đụng độ như làn sóng ngầm có thể bùng nổ, huỷ diệt tất cả bất cứ lúc nào.

Điểm mấu chốt của sự kiện không chỉ dừng lại ở hoạt động ăn uống xã giao, bởi phần mọi người mong chờ nhất còn ở phía trước. Đó là cuộc tranh tài máu lửa giữa các đại ca xã hội đen nhằm tìm ra bá chủ tốc độ.

12 giờ đêm tại cầu Yên Vắn.

Giờ là lúc những chiếc siêu xe phát huy tối đa tác dụng. Mặt Sẹo huênh hoang lái chiếc Bugatti vào vạch xuất phát. Dĩ nhiên, người có đủ tư cách đấu với gã chỉ có mình Trần Thiên Duy.

Một cô gái diễm lệ uyển chuyển đi tới đứng giữa hai chiếc Bugatti và Lamborghini. Cô mặc bộ đồ ngắn màu đen bó sát hở eo và chân, đi đôi boots da cao cổ tôn lên nước da trắng hồng mịn màng. Mái tóc dài màu hạt dẻ tự nhiên buộc cao cá tính. Đôi mắt to đen lay lay có khả năng thôi miên bất cứ ai nhìn vào.

Dáng người mảnh khảnh đứng trong gió đầy uy lực, mỗi tay cầm một lá cờ dứt khoát phát mệnh. Ngay lập tức, hai chiếc xe vọt đi với tốc độ "bàn thờ" bỏ lại đằng sau từng đám bụi cuộn lên từ mặt đường.

Trên cầu, người xem tha hồ hú hét cổ vũ. Tuy Mặt Sẹo cố gắng hết sức, nhưng hình như số trời đã định gã luôn luôn theo sau Thiên Duy, cuối cùng vẫn cán đích chậm mất 0,5 giây.

Hoàng Thanh Du xách túi lang thang trên vỉa hè, điệu bộ vô cùng thoải mái. Nửa đêm về sáng chính là thời điểm thích hợp nhất để đi bộ. Đường vắng, không khí lại trong lành mát mẻ. Bộ đồ đen hồi nãy chưa được thay khiến vài người đi đường không khỏi quay đầu nhìn cô chằm chằm.

-Nhìn cái gì chứ?

Thanh Du bấu môi đá hòn sỏi nhỏ xuống đường. Viên sỏi lăn vài vòng rồi mất hút dưới bánh một chiếc siêu xe. Tiếp đó khuôn mặt khủng hoảng của Mặt Sẹo hiện ra.

-Này cưng. Em giá bao nhiêu vậy?

Gã vừa nói vừa gơ bàn tay chai sần lên vuốt má cô. Thanh Du nở nụ cười dịu dàng hiếm có, nhẹ nhàng gạt tay gã.

-Giá cao lắm. Anh không mua nổi đâu.

-Cưng biết anh là ai không? Cao thế nào anh cũng mua được tuốt.

Thanh Du không vui khi bị gã Mặt Sẹo làm ô uế không khí trong lành. Cô ném cho gã ánh mắt chán ghét, tông giọng đột ngột hạ thấp:

-Anh muốn mua nhưng em đây không thích bán.

Lời của cô chẳng khác nào nước miếng bắn thẳng vào mặt gã. Mặt Sẹo thở phì phò, người bỗng dưng tím tái. Đường đường là trùm mafia, để một con đàn bà bán dâm sỉ nhục thì đeo mo vào mặt cho xong. Mặt Sẹo vốn đã ức chế bởi trận đua, định kiếm gái giải khuây lại đụng trúng Thanh Du. Số gã thật giống chó mực.

-Gái điểm mà đòi kén chọn? Mày rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt?

Mặt Sẹo thô bạo lôi Thanh Du ra xe. Nào ngờ cô gái to gan không biết trời cao đất dày kia lại cho gã một cái bạt tai. Mặt Sẹo gần như thét ra lửa. Từ lúc trở thành ông trùm đến nay, chưa ai dám to tiếng với gã. Ai đắc tội sẽ bị trả lại gấp trăm ngàn lần. Mặt Sẹo gờm cao tay định tặng lại cho Thanh Du vài ba cái tát xoay chuyển trời đất, đúng lúc giọng nói lãnh khốc thứ ba vang lên:

-Dừng tay!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Rất nhớ rất nhớ anh

Thanh Du nhân lúc Mặt Sẹo lơ đãng liền nhanh nhẩu thoát khỏi tay gã, chạy một mạch tới trốn sau lưng Thiên Duy, gương mặt nhìn gã đầy thách thức.

-Cậu Trần! Cậu có sở thích nhúng tay vào chuyện riêng của người khác từ khi nào vậy?

Đối diện với ánh mắt hình viên đạn long sông sọc của Mặt Sẹo, Trần Thiên Duy bình thần cho tay vào túi quần, giọng nhàn nhạt:

-Đại ca Mặt Sẹo là người cao cao tại thượng, người đẹp các kiểu chen nhau chạy theo không ít. Anh cũng biết trước giờ tôi ghét đàn bà, vừa hay hôm nay thấy cô gái này hợp mắt. Liệu anh có thể nhường?

Tuy lời nói vô cùng hòa nhã nhưng giọng điệu hoàn toàn trái ngược nhắc nhở gã không nhường không được. Mặt Sẹo suy đi tính lại, cuối cùng miễn cưỡng lùi một bước. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, đối thế lực của gã đủ lớn mạnh rồi bằm cả hai một thể. Gã cười sáng khoái:

-Cậu Trần đã mở lời, tôi sao có thể không đồng ý? Không ngờ khẩu vị của cậu lại khác người như vậy. Cô gái đó, cậu cứ giữ mà dùng.

-Được. Cảm ơn anh hôm nay đã chiếu cố. Vậy tôi xin phép được mang về thưởng thức ngay.

-Dừng vội vàng, coi chừng bị ghen.

Thiên Duy ôm eo Thanh Du lên xe, đạp ga phóng đi để lại Mặt Sẹo đang vật vã nuốt trôi cục tức.

Hàng mi cong khẽ rung, đôi mắt trong suốt từ từ mở. Thanh Du tỉnh dậy trên chiếc giường lớn, dụi mắt và nhìn khắp căn phòng. Đêm qua cô ngủ quên trên xe nên giờ không biết mình đã bị vứt ở nơi nào. Bộ đồ đen cũng biến mất, thay vào đó là chiếc váy suôn trắng. Dáng người nhỏ nhắn trượt khỏi giường, rón rén đi chân trần ra ngoài. Chưa được bao lâu liền nghe được giọng nam trầm thấp đầy nội lực vọng đến từ phía sau:

-Đi đâu?

Quay ngoắt lại, cô suýt đâm trúng người hấn. Lạ thật! Năm năm trước cô kém hấn có nửa cái đầu, sao giờ chưa tới cổ rồi? Báo hại cô phải ngẩng cao đầu nhìn hấn muốn gãy cổ.

-Đi về.- Cô đáp

Hấn như vừa nghe được truyện cười, đôi môi nâng lên thành nụ cười hoàn hảo. Vẫn là chỉ có cô mới dám nhìn thẳng vào mắt hấn, dùng thái độ ngang ngược này nói chuyện.

-Em tưởng chỗ này là công viên, thích đến thích đi tùy ý?

Thanh Du hơi cúi đầu, đôi mắt to đảo một vòng, sau đó dịu dàng ôm eo hấn, đầu tựa vào người hấn, giọng mềm mại:

-Em nhớ anh. Rất nhớ rất nhớ...

Hành động cùng lời nói kia giống như ngọn lửa sẵn sàng làm tan chảy trái tim bất cứ ai nghe thấy. Thiên Duy cũng không ngoại lệ, dù vậy hấn đầu dễ sa bẫy. Hồ ly nhỏ này đã khác xưa nhiều rồi, chẳng còn là mèo con với móng vuốt yếu ớt nữa. Hấn vuốt ve mái tóc mượt mà, tham lam hưởng thụ mùi hương dễ khiến người ta say đắm đến nghiện. Sau cùng mới chịu mở miệng:

-Vậy sao rồi đi?

Chỉ bốn chữ lại toát lên nhiều sắc thái tâm trạng khác nhau. Cung chiều có, uất ức có, trách móc có, thậm chí day nghiền cũng có. Cô gái trong lòng hấn bỗng chốc cứng đờ, vội vàng thoát khỏi hấn, quay gót đi liền một mạch.

-Em đói rồi.

Lập tức trở về dáng vẻ kiêu hãnh, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Cô gái này, từ khi nào tâm tư lại khó nắm bắt như vậy? Hoàng Ngọc Linh Nhi của năm năm trước bướng bỉnh lại ngây ngô liệu có từng tồn tại?

-Để xem em trốn được đến bao giờ?

Khi Thanh Du xuống lầu, bữa sáng đã sẵn sàng. Ở bàn ăn ngoài Thành Nam và Minh Vi còn có vài người đàn ông khác. Họ đều đã nghiệm chỉnh ngồi xuống chỗ của mình nhưng chưa ai cầm đũa. Cô chẳng thèm để ý đến ánh mắt kỳ lạ của mọi người, tự nhiên ngồi vào chỗ trống duy nhất, dùng tay nhón một lát dưa leo ăn ngon lành.

-Linh Nhi! Không được dùng tay.- Thành Nam lạnh giọng

-Em là Jessica, không phải Linh Nhi.

Cô nói. Tay tiếp tục cầm miếng chả cua.

-Chỗ đó không được ngồi.

Thêm một giọng nói cứng nhắc nữa vang lên từ một tên mặt sắt. Thanh Du ngừng ăn, đảo mắt quanh bàn ăn một vòng, sau đó uất ức nhìn Thiên Duy lúc này đã đứng cạnh cô. Minh Vi hắng giọng:

-Linh...À...Jessica, chỗ ngồi đều đã được sắp xếp theo thứ tự, người ngoài không được chen vào. Cô chịu khó ăn trong bếp vậy.

Mặt Thanh Du xị xuống như bánh đa nhúng nước. Cô không muốn bị phân biệt đối xử như thế. Mọi người thì vui vui vẻ vẻ ăn cùng nhau, sao lại bắt cô ăn xó mó niêu một mình trong bếp?

Thanh Du thấy Thiên Duy không có ý định lên tiếng, ngậm ngùi rời khỏi ghế. Nhưng tay cô nhanh chóng bị một bàn tay khác kéo lại. Một tiếng "Á" bật ra cũng là lúc cô vừa vận ngồi trong lòng hấn.

-Anh làm gì vậy? Bỏ ra!

Ánh mắt khủng hoảng của bọn họ dán chặt lấy hai người làm cô ngượng muốn chết.

-Từ giờ đây là chỗ của em

-Ngồi kiểu này ăn làm sao được?

-Sẽ được.

Thanh Du hậm hực gặm thịt, đến ăn cũng không thoải mái. Biết trước như vậy cô thả vào bếp còn hơn.

-Đại ca! Không thể cho người ngoài ngồi cùng.- Tên mặt sắt hồi nãy lại chen ngang

-Bí Đạo! Cô ấy không phải người ngoài, từ giờ sẽ đi theo tôi. Jessica!

Hắn bắt cô nhận dạng từng người một. Họ đều là những đàn em giỏi và trung thành nhất của hắn. Bên phải có Thành Nam, tiếp theo là tên mặt sắt nhiều chuyện- Bí Đạo. Ngồi đầu phía bên trái không ai khác ngoài Minh Vi, sau đó lần lượt là Bí Đỏ cùng Bí Xanh. Bất kể ai ngồi đây đều có thể tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Có thuộc về nhau?

Thanh Du hàng ngày ngoan ngoãn ở trong biệt thự ăn no ngủ kỹ, người cũng sắp mốc meo. Hôm nay cô đang tắm cho Bốp già thì nghe được một tin động trời: Hoàng Khắc Nam đến. Thanh Du không vội, cô từ tốn làm nốt công việc rồi mới đi ra.

-Ba!

Cô chạy tới ôm chầm lấy ông, nụ cười chưa bao giờ tươi đến thế. Khắc Nam gấp lại con gái, vui mừng không nói nên lời. Càng hạnh phúc hơn khi cô nhận ra ông, chịu gọi ông một tiếng "Ba" thân mật.

-Anh! Em cảm thấy có gì đó không ổn. Năm năm trước Linh Nhi vô hại, nhưng Jessica bây giờ cho em cảm giác xa lạ, không an tâm. Cô ấy đã thay đổi hoàn toàn cả về tính cách lẫn ngoại hình. Liệu chúng ta có nên tiếp tục để cô ấy ở lại?

Minh Vi ngồi đối diện Thiên Duy trong phòng sách, gương mặt hiện rõ sự bất đắc dĩ. Trái lại, hắn bình thản đến kỳ lạ. Giống như cả thế giới xoay vần là

do hấn chỉ huy.

-Mọi chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát.

Câu nói vừa dứt, cửa phòng một lần nữa mở ra, Hoàng Khắc Nam xuất hiện. Kể từ cái ngày Trần Minh Quân cướp đi đứa con gái ông yêu thương nhất, ông và Trần Thiên Duy vẫn luôn đối đầu. Hôm nay nếu không vì Thanh Du, ông cũng chẳng có lý do gì để có mặt ở đây.

-Giờ thì ông đã tin năm xưa tôi không hề liên quan đến vụ cô ấy mất tích?- Hấn nhún mày

-Chuyện đó chưa thể tin được hoàn toàn. Vấn đề chính là con bé biến mất năm năm, tự dưng quay về, ngoài gương mặt ra cái gì cũng thay đổi.

Hấn thoải mái tựa vào ghế, hai chân bắt chéo. Rất nhanh, một xấp tài liệu bay đến trước mặt Hoàng Khắc Nam

-Ba tháng trước, Hoàng Thanh Du bắt đầu làm việc ở bar Hương Đêm, được Ruby và mọi người gọi Jessica. Công việc là quyến rũ đàn ông, moi tin tức để bán, thì thoảng đến các trường đua xe.

-Trước đó?

-Hành tung của cô ấy khá bí ẩn. Nếu ông muốn biết có thể hỏi trực tiếp.

Thanh Du ôm Bốp giả ngồi trên sofa, vừa xem bộ phim yêu thích vừa ăn đồ ăn vặt. Nghe Hoàng Khắc Nam bắt về nhà, cô ngừng ăn, mặt dài hơn mặt ngựa.

-Con không về.

-Vậy con định ở đây đến bao giờ?- Ông hơi mất kiên nhẫn

Thấp thoáng thấy bóng dáng Trần Thiên Duy, cô như kẻ chết đuối vớ được cây chuối cứu mạng, nhanh như chớp vọt đến ôm chặt hấn.

-Anh ấy đẹp trai tài giỏi lại thành đạt, sao ba không thích? Từ khi trở về con đã hạ quyết tâm, có chết cũng phải làm cái đuôi của anh ấy.

Đối với cô con gái cưng từ nhỏ đã bướng bỉnh, Hoàng Khắc Nam cũng hết cách. Xem ra lần này cô bám hấn còn hơn cả keo con chó. Ông buông tiếng thở dài, đem bộ mặt xám xịt quay về.

-Thiên Duy!

-Sao?

-Anh thật đẹp trai.

-.....

-Thiên Duy!

-Ừ.

-Em rất thích anh.

-.....

-Thiên Duy!

-Nếu em không nằm yên, tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu.

Đêm đã khuya mà Thanh Du mắt vẫn mở to, nằm trong lòng Thiên Duy nói nhảm đủ thứ. Cuối cùng bị dọa một trận, cô mới đưa lưng về phía hấn. Khoảng nửa tiếng sau, không khí lạnh ngắt như tờ, Thanh Du nhẹ nhàng xoay người liền bị đôi mắt sáng quắc trong đêm làm cho muốn truy tìm.

-Anh chưa ngủ?

-Nói đi.

Quả là Trần Thiên Duy, nắm bắt tâm tư người khác cũng dễ dàng như vậy. Cô cụp mắt, ậm ừ mãi mới nói ra được:

-Em.....sẽ không hận anh.- Giọng cô khẽ run

Thấy hấn vẫn im lặng nhìn mình, cô nói tiếp:

- Thực ra năm năm trước em đã nhớ lại tất cả. Vì em hận anh nên mới bỏ đi, không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa.

- Vậy sao còn quay về?

Thanh Du mỉm cười, vòng tay ôm hân thật chặt, đầu dụi vào người hân.

- Năm năm qua, từng giây từng phút bị dày vò, mỗi khi hè đến hay ngửi thấy mùi của gió se lúc vào thu, trái tim quặn thắt đến khó thở. Thiết nghĩ không thể sống như vậy tới già nên quay về tìm anh.

Tay hân bắt gác ghì chặt cô, khóe môi cười như không cười. Hóa ra thời gian qua, không phải chỉ có mình hân bị nỗi nhớ dày vò đến chết đi sống lại. Hai quả tim đã rất gần nhau, nhưng hình như chúng không cùng một nhịp.

Sáng hôm sau Thanh Du tỉnh dậy, phát hiện trên chiếc giường trắng to chỉ còn có mình mình. Cô nhón chân đi nhẹ ra ngoài, chưa hết cầu thang đã nghe thấy tiếng Thiên Duyệt.

- Doanh thu tháng này sao rồi?

- Đại ca! Vẫn tiếp tục giảm.

Bí Đạo vừa chúi mũi vào đồng sổ sách trên bàn vừa trả lời. Đôi mắt liếc từng con số rất nhanh và tay thoăn thoắt tính. Thành Nam phía đối diện phần nộ đập bàn.

- Gã Mặt Sẹo hết lần này đến lần khác cản đường chúng ta. Đừng là nhòn với chó, chó liếm mặt.

- Có lẽ lần này tôi phải đích thân đi gặp hân ta một chuyến.

Trần Thiên Duyệt ưu tư nhìn tách cà phê đang bốc khói trên bàn, tùy ý nói ra một câu. Tuy nhiên ngay sau đó, Bí Đạo tiếp lời:

- Thằng đó đi châu Phi nghỉ mát rồi, nghe đâu năm ngày nữa mới về.

- Hờ...Đi giành mỏ dầu thì nói mẹ luôn đi, còn bày đặt nghỉ mát. - Thành Nam cười khẩy

- Chuyến hàng tiếp theo ba ngày nữa sẽ về, giá trị tương đối lớn. Bí Đạo! Mau sắp xếp, ngày mai sang đó.

Hân đưa ra quyết định xong xuôi, giọng nói trong trẻo thứ tư liền nhảy vào:

- Em cũng muốn đi.

Sáu con mắt đồng loạt hướng về phía cầu thang- nơi phát ra tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Vũ khí lợi hại nhất

Về mặt Trần Thiên Duyệt tối sầm trong chốc lát. Đôi mắt màu tro không đáy nổi bão, xoáy sâu vào thân thể nhỏ bé của Hoàng Thanh Du. Giọng nói âm độ vang vọng, đập thẳng vào tai cô:

- Không được.

Thanh Du không để nỗi sợ lấn át, cô khó nhọc nuốt nước bọt, cương quyết nhìn thẳng vào đôi mắt kia.

- Anh không cho em cũng tự đi được. Đừng nghĩ tới chuyện nhốt em, em có thừa sức trốn ra. Mà không trốn được thì thiếu gì cách chết.

- Em dám đe dọa tôi?

- Đúng đấy! Anh muốn khi trở về ôm cái xác khô thì cứ thử xem.

Nói rồi Thanh Du hiên ngang lên phòng trước con mắt to tròn của Bí Đạo và Thành Nam.

- Thật là cuộc đời không ai biết trước chữ ngờ. Trần Thiên Duy cao cao tại thượng, không sợ trời không sợ đất, cuối cùng lại để một người con gái lên mặt với mình.

Miệng Thành Nam ngoác đến mang tai trong khi Bí Đạo chỉ biết câm nín, toát mồ hôi hột. Trước giờ đại ca trong mắt hấn và bọn đàn em lạnh lùng quyết đoán, tàn bạo có thừa. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ, hấn chưa từng thấy đại ca "lép vế" như vậy. Coi như sau này vào quan tài cũng được cười sung sướng rồi.

- Ngày mai đến châu Phi cậu không cần về nữa.

Hấn thần nhiên "phun bom nhà đạn", từng chữ lọt vào tai Thành Nam như sấm nổ đùng đùng. Nụ cười sáng khoáy trên mặt anh ta hóa đá, dần trở nên méo xệch. Quay sang Bí Đạo lại nhận được ánh mắt thương cảm cùng thỏa mãn. Thế mới biết ông cha ta thật giỏi, cái miệng hại chết cái thân quả không sai.

- Ai vào việc này đi.

Thiên Duy ban lệnh "đuổi người" trước khi rời phòng khách.

Thanh Du buồn ngấm nhìn những cành cây trụi lá ngoài cửa sổ, mặc kệ từng cơn gió lạnh đầu đông thổi tiếp thổi vào thân thể mỏng manh của mình, chốc chốc lại buông tiếng thở dài đến não ruột.

Bỗng vòng eo mảnh khảnh bị một đôi tay ôm lấy, rồi hơi thở nóng hổi của ai đó phả vào tai cô.

- Sẽ lạnh đấy.

Đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, Thanh Du mím môi bất động, quyết không thêm để ý tới tên đáng ghét kia. Phải một lúc lâu sau, lâu tới mức tưởng chừng như hấn đã ngủ quên trên vai cô, giọng nói trầm thấp đặc trưng mới tiếp tục cất lên:

- Châu Phi không thú vị gì. Hơn nữa ở Xa-ha-ra khí hậu càng khó chịu hơn. Chưa kể đàm phán thất bại....

Hấn chưa nói hết câu đã bị cô quay lại ngắt lời:

- Anh không hiểu em. Năm năm trước em chính là đá cản đường, là gánh nặng cho anh. Năm năm sau em quay về, không phải để tiếp tục làm bình hoa di động, sống núp dưới cái bóng của anh. Em nhất định sẽ trở thành vũ khí lợi hại nhất trong tay anh, để suốt đời này anh mãi mãi không thể buông tay em ra.

Thanh Du nhìn thẳng vào mắt Thiên Duy, đôi mắt cô trong veo và chân thành đến lạ. Có lẽ Hoàng Thanh Du bây giờ thực sự chẳng sót lại gì của Hoàng Ngọc Linh Nhi năm năm trước, có chăng chỉ là thứ tình cảm nhỏ nhen yếu đuối ngự trị nơi trái tim cô.

Buổi sáng, Thanh Du đang kiểm tra hành lý tư trang thì phải tiếp một vị khách quý. Thoáng thấy bóng dáng người đó, cô mừng rỡ chạy ra.

- Mẹ!

Bà Thùy Dương ôm chầm lấy đứa con gái bé bỏng. Từng nếp nhăn trên mặt xô vào nhau, ép cho nước mắt chảy ra. Trong mơ, đã không ít lần bà tưởng tượng đến viễn cảnh lúc gặp lại con gái, nhưng không sao làm được khi cái chết của Nhật Ánh đã cướp đi của bà toàn bộ hi vọng.

Trên đời này, khó có ai hiểu con bằng mẹ. Mặc dù tám tuổi Thanh Du xa mẹ ruột, giữa họ vẫn tồn tại một sợi dây vô hình liên kết hai con người. Bà Thùy Dương thương con gái mình hơn bất kỳ bà mẹ nào, nhưng trái với Hoàng Khắc Nam, bà không phản đối việc Thanh Du ở cùng Thiên Duy. Cha mẹ không thể chạy theo quyết định hộ con cái cả đời. Bà tin rằng cô đủ lớn và thông minh để lựa chọn cho mình một con đường hạnh phúc. Điều này làm cô vô cùng cảm động.

Chiều tối, chiếc trực thăng của Trần Thiên Duy hạ cánh xuống vùng ngoại ô thành phố Ma-rốc. Hấn đi đầu tiên, theo sau có Thành Nam, Bí Đạo cùng một số đàn em khác. Còn Thanh Du, cô mặc chiếc váy đen bó sát, kiều ngạo khoác tay sánh bước cùng hấn. Họ thuê phòng tại một khách sạn nhỏ để qua đêm. Hôm qua, Thiên Duy đã hẹn trước với Mặt Sẹo. Ban đầu gã bày đặt "chảnh", nhưng cuối cùng cũng chịu hợp tác. Sáng sớm ngày mai, gã sẽ cho xe đến đón Thiên Duy. Tuy nhiên, hấn chỉ được đi một mình.

Riêng chuyện đó thôi cũng đủ thấy có gì không ổn. Thanh Du một lần nữa nặng nề đòi đi cùng Thiên Duy. Cô nũng nịu, nịnh hót, lúc nổi điên lên thì đem chuyện sống chết ra dọa dẫm. Vậy mà vẫn không thể lay động được ý chí sắt đá của ai kia, cô lặng lẽ vác cái mặt dài hơn cái bom lên giường, trùm chăn kín mít, kéo thế nào cũng không chịu ra. Tâm trạng Thiên Duy chẳng khá khẩm hơn là mấy, trước giờ hấn đã quá nuông chiều cô tới mức con hồ ly nhỏ này không còn biết trời cao đất dày là gì. Hấn tắt điện đi ngủ. Mỗi người một mếp giường.

Trời tờ mờ sáng, Trần Thiên Duy liền thức dậy chuẩn bị cho cuộc hẹn. Dưới lầu, chiếc xe do Mặt Sẹo phái tới đã đậu sẵn. Hấn nhìn Thanh Du say giấc trên giường, cẩn thận rời đi.

Chiếc xe vòng qua từng con phố lớn nhỏ. Những dãy nhà với lối kiến trúc cổ dần lui lại phía sau. Cuối cùng dừng trước một khu nhà ổ chuột.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Sa lưới

Tin được không đây? Gã Mặt Sẹo trước giờ chỉ hận không thể cho cả thế giới biết mình là người có tiền nay lại hẹn Trần Thiên Duy tại một khu nhà súp xệ. Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết gã định dở què. Nhưng nồi gạo đã nấu được một nửa, đồ đi mắc tội chết. Chi bằng cứ nấu tiếp, nếu ăn may thành cơm thì tốt, mà nếu nhão thì đồ thêm nước cho thành cháo luôn. Thế là hán đường hoàng tiến vào.

Mặt Sẹo ngồi chễm chệ trên cái ghế sạch nhất từ bao giờ. Gã phì phèo điếu xì gà, đôi mắt lươn híp lại trông gian góm. Xung quanh, bọn đàn em mặt mày bặm trợn xếp hàng ngay ngắn.

Hán ngồi vào ghế đối diện, tự nhiên nháp tách cà phê pha sẵn trên bàn không chút nghi ngờ.

-Quả không hổ là Trần Thiên Duy, gan to bằng trời.

Hán đặt tách cà phê xuống bàn phát ra một tiếng "cạch". Thanh Du đã từng nói thứ hấp dẫn nhất của hán chính là đôi mắt. Khi nhìn vào, người ta tưởng chừng như đang lạc trong một thế giới lạnh lẽo rộng lớn không lối ra. Vậy nên sẽ rất ít người dám nhìn thẳng vào nó. Đôi mắt tuyệt đẹp này, mãi mãi chỉ có cô mới chế ngự được, cũng như hán.....Và giờ, hán đang dùng đôi mắt đó nhìn thẳng vào Mặt Sẹo. Gã không ngoại lệ, một luồng áp lực đang đè nặng lên đầu gã.

-Hôm nay tôi đến để cảnh cáo anh. Từ nay về sau, chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Nếu anh còn cố tình chặn miếng ăn của chúng tôi, những ngày tiếp theo nên làm hết các việc muốn làm đi.

Mặt Sẹo há hốc mồm cười đầy biến thái đến nỗi hờ cả cuống họng. Tiếp đó, Trần Thiên Duy phải đối mặt với nòng súng đen ngòm

-Bố đời à? Hôm nay mày chết chắc.

Gã đã trong tư thế sẵn sàng bóp cò. Tuy nhiên, đằng đối diện hình như vẫn chưa sẵn sàng hành động. Thiên Duy lạnh lẽo nhìn khẩu súng, và chỉ đơn giản là nhìn...

-Thằng khốn! Sao mày không đánh trả?

-Tôi còn phải đánh trả nữa sao?- Hán nhếch mép khiêu khích

-Mày...mày...

Mặt Sẹo nhất thời cạn lời, mặt nhăn như đít quả táo tàu. Gã kích động bóp cò, lại vừa hay một con dao phay phi tới hất tung khẩu súng trong tay gã. Đường đạn lệch 45°, sượt qua đầu Thiên Duy. Bọn đàn em im phăng phắc, mấy chục cặp mắt cùng hướng ra cửa.

Thanh Du với bộ đồ trắng tinh khôi, khoác thêm chiếc áo jean vô tư đi vào. Tròng mắt Mặt Sẹo muốn rớt ra ngoài. Còn Thiên Duy, đôi mắt ám khói ban đầu có hơi ngờ ngàng, sau đó liền nổi bão.

-Đi về!

-Đã bước chân vào đây, anh nghĩ còn ra được?

-Bọn bay! Xử đẹp chúng nó.

Mặt Sẹo hô một tiếng, lũ đầu bò không dám chậm trễ, tay lăm lăm dao gậy, cùng lúc xông vào hai người. Còn gã bắt chân chữ ngũ, thường trà xem kịch. Thanh Du áp sát lưng Thiên Duy, yểm trợ hán từ phía sau. Cô rút súng, không ngừng nhả đạn vào bọn chúng. Còn hán, do trước khi vào bị tịch thu vũ khí nên đành dùng tay không.

Trong lúc Thanh Du mãi xử lý đám côn đồ trước mặt, một tên đã nhanh nhẹn vượt qua phạm vi an toàn, tiếp cận và đá bay khẩu súng trong tay cô. Thanh Du bực bội tránh cú đâm sắp giáng xuống đầu mình, đồng thời móc chân đá trúng chỗ hiểm của hán ta.

-Thiên Duy!

Cơ thể nhỏ nhắn của cô nhanh chóng được hán nhắc bổng lên. Tận dụng tối đa để gài ba phân cùng chiều dài cặp chân, dưới sự kết hợp ăn ý của hán, cô liên tiếp thực hiện thành công những cú đá hoàn mỹ. Chưa đầy 10" sau, bọn chúng đã bò rạp trên nền đất.

-Mặt Sẹo! Đừng nói là ông chỉ dựa vào ngần này người mà đòi đánh thắng chúng tôi.- Thanh Du tỉnh ranh nhìn gã

-Dĩ nhiên là không rồi. Tao còn chưa lật lá bài cuối cùng cơ mà.

Trần Thiên Duy cảm thấy có gì đó không đúng. Mặt Sẹo từ một tên nhai văt mũi chưa sạch từng bước có được vị trí như bây giờ thực chẳng dễ dàng gì. Gã tuyệt đối không coi thường đối thủ đến vậy. Sau lưng bỗng truyền tới một đợt khí lạnh, hần dù nhảy bẻn tới đâu cũng phải mất một giây phản ứng. Một giây là quá nhiều, bởi lẽ viên đạn chỉ mất 0,3 giây. Cho nên, viên đạn này tuyệt đối không thể ra ngoài.

Từng dòng máu loang dần, nhỏ xuống từ bả vai Thiên Duy.

Bây giờ thì Thanh Du đã hiểu vì sao lũ đầu bò lúc nãy chẳng ai có súng. Bởi vì trận đánh đó...cô nhất định phải thắng. Cô ngồi xồm trên đất, ôm chặt hần vào lòng. Cả đời Trần Thiên Duy luôn sống trong đề phòng, cô muốn cho hần cảm giác an toàn dù chỉ một chút. Bộ đồ trắng tinh khôi loang lổ máu.

Vị trí Thanh Du và Mặt Sẹo hiện giống như một kẻ thấp hèn với một vị chúa tể. Tuy nhiên, cô tuyệt đối không nhìn gã bằng ánh mắt của kẻ thất bại. Đôi mắt mị hoặc an tĩnh đến lạ.

-Anh được lắm. Nếu hôm nay tôi thoát ra được, sau này tôi sẽ cho anh đến cháo cũng không thể húp.

-Jessica, cái tát lần trước tao còn thấy đau lắm. Tưởng nó chỉ chơi mày một đêm rồi bỏ, ai ngờ lại giữ mày lâu như vậy. Không sao, đến Trần Thiên Duy còn bại trong tay tao, mày chỉ là một con tép riu.

Trước khi Thanh Du mất đi toàn bộ ý thức bởi cú đánh mạnh xuống sau gáy, cô còn thoáng nghe thấy tràng cười sòn gai ốc của Mặt Sẹo.

Thanh Du lòng vòng xem xét căn phòng lạ thật kĩ. Cô đoán mình bị lôi khỏi khu nhà ổ chuột khoảng ba tiếng trước và điều cần làm nhất lúc này là ra khỏi đây.

Cửa phòng lọc cọc mở, nhanh như cắt cô trở lại chiếc giường lớn giữa phòng, làm như chưa có gì xảy ra.

Cái mặt bánh bao với vết sẹo sần sùi chói mắt từ từ hiện ra sau cánh cửa. Chúa ơi! Làm ơn biến mọi thứ thành tưởng tượng đi. Cô là người yêu cái đẹp mà, chỉ liếc nhìn thôi đã không chịu nổi rồi. Tuy vậy, Thanh Du lại thoải mái bày ra dáng ngồi hết sức gợi tình. Đôi mắt nhu thuận lúng liếng nhìn gã, mềm mại như nước. Bộ dạng này, tới Trần Thiên Duy lòng dạ sắt đá còn rung ầm ầm, huống chi Mặt Sẹo sẵn thuộc dòng cảm thú. Gã chẳng kiêng nể, bỏ nhào đến như hổ đói.

-Ngoan! Rồi cung sẽ sung sướng hơn ở bên thằng đó nhiều.

Chất giọng nỏ da gà của gã thò thè bên tai bỗng chốc làm mọi thứ trong dạ dày Thanh Du ngược chiều trọng lực vọt lên cổ. Cô cố nín nhịn, rút bình thuốc diệt gián tìm được mấy phút trước xịt liên hoàn vào mặt gã. Nhân lúc Mặt Sẹo ôm mặt gào ầm lên, cô tông cửa phi ra.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tích tắc

Thời gian để Mặt Sẹo bình ổn khoảng bảy giây, thao tác lấy điện thoại gọi cho đàn em phát lệnh mất tổng cộng mười giây, thêm ba mươi giây để phong toả cái khách sạn bé tí này....Thanh Du vừa cầm đầu chạy bừa vừa nhắm tính thời gian. Nếu hôm nay cô không thể ra ngoài, vậy sau này nhìn thấy ánh mặt trời cũng là một ước mơ xa xỉ.

Thang máy bị vô hiệu hóa, thang bộ chắc đã có người chặn đầu, nhảy từ trên ban công tầng năm xuống không chết cũng ngắc ngoải. Thời gian không cho phép Thanh Du suy nghĩ quá nhiều. Cô nghiêng rặng, chạy thực mạng xuống cầu thang bộ.

Hộp cứu hỏa...hộp cứu hỏa kia rồi!

Thanh Du bắn như đạn tới chiếc hộp đồ tươi nổi bật cạnh cầu thang tầng ba. Khi cô lôi được cuộn dây ra, đám đàn em của Mặt Sẹo đã hùng hục trèo lên đến nơi. Nhanh như cắt, Thanh Du chạy ngược lên tầng bốn. Chúng thấy cô, ị ạch vác thân chạy theo.

Thanh Du đặt chân lên tầng bốn, Mặt Sẹo vừa hay lao xuống từ tầng năm.

Trời ạ! Đợt này cái mạng nhỏ của cô khó giữ rồi.

Thanh Du ôm khư khư cuộn dây, mắt nhìn chăm chăm đám Mặt Sẹo nhưng tay nắm liên tiếp cánh cửa phòng cuối dãy. Mở cửa là một người đàn ông có bộ râu quai nón rậm rạp, nửa thân trên để trần, nửa dưới chỉ quấn một cái khăn bông trắng. Người đó hốt hoảng như gặp ma, vội đóng cửa nhưng không kịp. Cô một tay chặn cửa làm điểm tựa, tung cú đá quyết định vào mặt một thằng định xông tới. Hần xịt máu mũi, bắn ngược ra đám người phía sau. Chúng đè lên nhau như xếp hình. Chỉ đợi có vậy, cô chui tọt vào trong, khóa trái cửa.

Cô gái trong phòng ngồi chình ịch trên giường, kéo cái chăn che người và hét như lợn chọc tiết. Chàng trai mặt đặc trưng một màu nõn chuối, người giật giật như bị thần kinh tọa.

Từ trong có thể nghe rõ tiếng Mặt Sẹo tát đàn em chan chất.

-Bọn khốn! Chúng mày ngu để phản người ta với chứ. Bọn mày đứng đây canh, thằng kia xuống lấy chìa khoá, những đứa còn lại theo tao.

Tiếng bước chân rầm rập xa dần. Thanh Du không để mình nghỉ ngơi giây nào, cô ra ban công nối dây tịt xuống.

Mặt Sẹo dẫn người ra trước cửa khách sạn, ngửa cổ nhìn lên. Ngoài sợi dây thòng lọng từ ban công tầng bốn và mấy thằng đàn em của gã đang xúm xít đứng trên căng mắt ngó xuống.....hết rồi! Mặt lợn lược còn thua xa mắt gã bây giờ.

-Người đâu?

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chỉ có Tôn Ngộ Không mới đủ khả năng tụt từ tầng bốn xuống đất và chạy thoát. Sự thật phũ phàng, Thanh Du thực sự đã biến mất một cách ngoạn mục.

Lỗ mũi chìa chìa lông của Mặt Sẹo xuất hiện hai làn khói trắng.

-Tao không tin ngàn này người lại để vụt mất một con đàn bà chân tay bằng cái đũa.

Gã hùng hổ dẫn đàn em đi đào bới xung quanh. Cái thùng rác to tướng cũng bị chúng lục tung toé.

-Đại ca! Nó kia...

Một tên đầu trục ré lên như còi tàu, dậm chân chỉ vào cô gái đang phi ra từ trong khách sạn.

-Mau bắt nó lại.

Thanh Du nhảy vọt vào chiếc xe màu bạc, một cước tống cổ kẻ đang ngồi ở ghế lái ra ngoài, sau đó nhấn ga phóng đi. Chiếc xe đó dành cho đám đàn em của Mặt Sẹo. Nay đã bị cướp, tất cả gần chục con người đành leo lên chiếc xe của gã, chen chúc như kẹp thịt.

Đường phố tuy không đông lắm, nhưng tốc độ tối đa chỉ có thể đạt 60 km/h. Thanh Du một mắt nhìn đường, mắt còn lại liên tục liếc gương chiếu hậu. Cô như ngồi trứng gai, mồ hôi đổ ào ào, lo lắng nghĩ cách cắt cái đuôi phiền phức kia.

-Ồi!

Một đứa trẻ bụng ỏng đi eo chẳng biết từ đâu lao vù ra trước mũi xe Thanh Du. Tim cô muốn nổ tung. Khi chỉ còn cách đứa bé tầm một mét, chiếc xe màu bạc đột ngột chuyển hướng đâm rào rào vào sạp bán trái cây bên đường, sau đó liên tiếp san bằng những sạp hàng khác. Thanh Du nhắm mắt phi bừa, thà chết không dừng lại. Trái cây, bánh kẹo,...bay vèo vèo trên nóc xe cô, ập tới xe Mặt Sẹo như một con lốc.

Chiếc xe của Mặt Sẹo cũng chẳng khá khẩm hơn. Cứ mỗi lần tên tài xế quay vô-lăng hay sạp ổ voi, những người trong xe lại chòng lên nhau, nạc mỡ lẫn lộn. Cảm giác còn hơn ngồi trong máy giặt. Đâu đó có tiếng cãi nhau om sòm...

-Mày mau cút ra chỗ khác.

-Mày mới là đứa phải biến xuống đường.

-Chúng mày cầm cái miệng chó lại hết cho tao.....

Hai chiếc xe cứ thế lao vun vút trên đường phố ngoại ô Ma-rốc. Người người kinh sợ dạt qua hai bên, chó gà bay tán loạn.

Đáng ghét! Dù cho Thanh Du có chui chỗ nào, chiếc xe phía sau vẫn bám dai như đĩa.

Cuối cùng cũng có cách. Thanh Du bất chấp tất cả, đem tính mạng ra đánh cược. Cô đạp mạnh chân ga, lao như điên lên đường tàu. Lúc này, đoàn tàu chỉ cách cô tầm 100m, kéo từng hồi còi dài gấp gáp.

Oái! Sao thế này? Chiếc xe màu bạc chắn ngang đường tàu, không thèm nhúc nhích lấy một li..

Không xong rồi! Bánh sau xe hình như bị mắc vào đường ray. Thanh Du trợn mắt đạp điên cuồng vào chân ga, mồ hôi như mưa, tim sắp rụng khỏi cuống.

Thình thịch...thình thịch...

Đoàn tàu ngày càng rút ngắn khoảng cách với chiếc xe. Cô có thể nghe rõ mồn một tiếng đồng sắt đó đang cận kề, chuẩn bị nuốt chửng cả cô và chiếc xe rồi di nát bét.

Ông trời ơi! Mau làm gì đi. Có chết cô cũng không muốn làm oan hồn xấu xí mất nào, ngồi canh đường ray đâu. Ahuhu....

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Khoảng lặng

Đám Mặt Sẹo ở chiếc xe đằng sau kịp thời kít lại, mắt ai nấy lòi ra như ốc bươu nhìn chiếc xe màu bạc bị đoàn tàu xé nát, kéo lê mấy trăm mét. Âm thanh ken két rộn người vang vọng trong không gian như làn roi quất mạnh vào tai mọi người. Từ đường ray xuất hiện những hạt lửa li ti.

Khi gã định thần lại, lật đật chạy đến hiện trường, tất cả đã hóa thành một đồng sắt vụn, khói bụi mịt mù.

Hoàng Thanh Du...không phải đã như miếng trái cây trong máy xay sinh tố rồi đấy chứ?

Hắn cứ lê từng bước nặng nề lên phía trước, đi ba bước mới được một bước. Bàn chân bỏng rát đi mãi...đi mãi vẫn chẳng thấy điểm dừng. Trước mắt hắn, tứ phía là cồn cát trải dài vô tận, không một bóng người. Cái nắng chói chang mang theo hơi nóng như thách thức sự chịu đựng của hắn. Vết thương ở bả vai đã ngừng chảy máu, kết lại từng dòng đỏ sẫm, đau buốt.

Từ lúc Trần Thiên Duy mở mắt, hắn liền đoán được điều gì đã và đang xảy ra, chỉ là không biết hiện Thanh Du thế nào. Cơ hội sống sót không nhiều, nhưng không có nghĩa là không có. Hắn nhất định kiên trì tới cùng.

Hoàng hôn đỏ rực khắp nơi, báo hiệu một ngày sắp kết thúc- một ngày mệt mỏi đầy biến động. Toàn thân Trần Thiên Duy chính thức tê liệt, lăn ra bất tỉnh.

Không biết bao lâu sau, cảm nhận như có ai đó đang gọi mình, mí mắt trĩu nặng từ từ nâng lên. Trời tối đen như mực, ánh sáng đèn xe làm hắn chói mắt, hoàn toàn không nhìn rõ người đó là ai. Tuy nhiên, trong mơ màng, hắn nghe thấy chất giọng cao trong quen thuộc không lẫn vào đâu được. Chỉ có thể là.....Hoàng Thanh Du.

Thanh Du xiều vẹo đỡ Thiên Duy lên xe, dùng khăn giấy ướt chuẩn bị sẵn lau sạch mồ hôi và cát bụi dính trên mặt hắn, giúp hắn uống từng ngụm nước. Nước mát làm con người ta tỉnh táo hơn hẳn. Sau đó cô lôi ra một chiếc hộp y tế, tuân thủ lấy viên đạn, xử lý vết thương.

Mặc dù đã tiêm thuốc giảm đau, nhưng dường như Thiên Duy vẫn phải gồng mình chịu đựng, mày nhíu chặt.

Do bị bắn ở cự ly gần nên viên đạn khá sâu. 15" sau, Thanh Du mới gắp được nó ra. Cô cũng căng thẳng chẳng kém Trần Thiên Duy. Thật may cô đến kịp, nếu không với nhiệt độ cao như vậy, lại tiếp xúc với cát bắn, e rằng vết thương sẽ bị nhiễm trùng nặng.

Xong xuôi, cô mệt mỏi dựa lưng vào ghế ngủ thiếp đi.

Vàng dương sáng chói chiếu qua cửa kính, báo hiệu ngày mới bắt đầu. Thanh Du khẽ cựa mình, bộ đồ trắng vẫn đỏ vừa hôi lại vừa tanh khiến cô khó chịu. Về nhà, việc đầu tiên cô làm chắc chắn sẽ là nhảy ngay vào bồn tắm. Nhưng...liệu mọi chuyện đã thực sự kết thúc?

-Em sao đến được đây?

Trông mặt màu tro nhìn Thanh Du chăm chặp như muốn mổ xẻ nội tâm cô, hình như hắn đang nghi ngờ gì đó.

-Haizzz...Em thừa nhận mình nhan sắc tầm thường, nhìn qua rồi chẳng ai muốn nhìn lại, đầu óc tầm thường không kém gì nhan sắc. Nhưng em tự hào về tất cả những gì mình có, không chỉ đủ dùng mà còn có thể dư thừa.

Vừa nói cô vừa lắc lắc một chiếc máy tính bảng. Trên màn hình hiển thị bản đồ, chấm đỏ và chấm xanh. Trước khi nhảy ra khỏi chiếc xe trời đánh kia, cô chỉ kịp cấp theo thứ này. Mặt Sẹo cũng tỉnh quái lắm. Gã ném Trần Thiên Duy giữa sa mạc, không quên cài thêm thiết bị theo dõi xem hắn sống chết thế nào. Tuy nhiên, đánh chết gã cũng không ngờ thứ này lại bị phản tác dụng.

Thanh Du vui vẻ khởi động xe băng băng đi trên cát, bỏ lại đằng sau những hạt cát nhỏ cuộn cuộn tít mù.

Bạch...Bạch...Bạch...

...Hình như có cái gì không ổn....

Chiếc xe phát ra tiếng kêu lạ, tốc độ dần tì lệ nghịch với chân ga, chỉ đủ dùng đưa cùng ốc sên. Cuối cùng, con xe "ghê" thoi thóp vài hơi rồi tắt ngấm.

Thanh Du thử khởi động lại...không có động tĩnh gì.

Bốn mắt nhìn nhau trần trối...Lòng trắng lộn lên nhiều hơn cả lòng đen.

Yên ắng...Yên ắng...

Thanh Du xồng xộc lục lọi khắp xe. Tất cả tài sản của họ hiện chỉ có hai chai nước khoáng, hai cái bánh mì.

Chúa ơi! Đây là sa mạc...là sa mạc đấy...(0_0)

Đứng trước tình cảnh nghiệt ngã thế này, chỉ có hai sự lựa chọn. Một là ngồi lì ở đây chờ người tới cứu, tiện thể chờ chết luôn. Hai là tự lực cánh sinh, đi xe "căng hải". Nhưng dù chọn cách nào đều khó toàn mạng trở về.

Thanh Du và Thiên Duy đợi quá nửa ngày vẫn chẳng thấy bóng dáng mống nào. Sự kiên nhẫn của họ đã đạt tới giới hạn.

-Dựa vào bản đồ, chúng ta cứ đi theo hướng này chắc chắn sẽ ra khỏi sa mạc.

Hai chiếc bóng đổ dài trên cát ngày một xa dần, bỏ lại con xe im lìm giữa sa mạc cùng cái máy tính bảng đã tắt ngúm vì hết pin. Nơi này vốn không có người qua lại, họ không can tâm ngồi yên đợi thần chết tới rước.

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Đêm. Thanh Du nằm bẹp trên cát đếm từng giây từng phút trôi qua. Mắt cô mờ mờ và ngay cả việc thở cũng khiến cô lao lực. Đi lâu như vậy, cuối cùng vẫn lòng vòng quanh chỗ khi gió này. Sự sống chưa bao giờ xa vời đến thế. Đôi lúc cô hoàn toàn muốn buông xuôi tất cả.

Nhưng không...Cô phải sống. Sắp sinh nhật lần thứ hai một rồi. Cô còn đang ở cái dốc bên này của cuộc đời, còn chưa lên tới đỉnh, hưởng hết mọi thú vui. Sao có thể chết dễ như vậy?

Hoàng Thanh Du lấy bầy ngòi dầy, lết qua chỗ Thiên Duy. Hắn tệ hơn cô nhiều, môi trắng bệch và đôi mắt vô hồn. Đã bốn ngày vết thương chưa thay băng, có dấu hiệu hoại tử. Cô vực hắn dậy, nhường cho hắn ngụm nước cuối cùng.

Thanh Du ngó những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời cao rộng, cảm thấy tâm hồn thả lỏng hơn nhiều.

-Duy...Em cho anh mượn vai để dựa đấy.

-.....

Trần Thiên Duy thoáng sững sờ trước câu nói băng quơ của cô. Hắn nhìn cô thật lâu, nhưng chẳng nói gì cả. Đôi mắt cô lúc này sáng hơn cả những vì tinh tú trên kia...và hình như còn lấp lánh ý cười. Đó...phải chăng là cái gọi là niềm tin?

-...Có biết lần đầu em gặp anh như thế nào không?

-Khi đó.....Hình như em đánh nhau với một thằng oắt nhỏ hơn em hai tuổi, miệng la ầm ĩ nhưng tay đập thẳng bé thùm thụp...

Có tiếng đáp rất khê bên tai. Giọng nói trầm trầm thường ngày cô vẫn nghe, hôm nay bỗng ảm áp lạ. Sự thật chứng minh rằng dù ở hoàn cảnh nào, chỉ cần nghe được giọng nói này, Thanh Du liền cảm thấy an toàn hơn nhiều. Cô khẽ mỉm cười:

-Trước đó, thực ra em đã lên nhìn anh một lần. Anh ngồi một mình dưới gốc cây mạn vói về mặt uất ức. Anh.....khóc. Hình ảnh đó, tới giờ em vẫn nhớ như in.

-Khóc?- Cơ mặt ai đó giật giật như trúng gió độc

-Ừm...Đó là lần đầu, cũng là lần cuối em thấy anh khóc.....Trần Thiên Duy, anh có thể cao thượng, hoàn hảo trước mắt mọi người. Nhưng với em, anh không cần giả vờ, không cần gắng gượng lúc nào mình cũng ổn...Bởi vì ngay từ đầu, em đã bay lượn trong căn phòng nội tâm của anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tiêu tán

Thanh Du lao đảo đỡ Thiên Duy nhích từng chút một. Hai ngày cô không ăn uống, lại lăn lộn trên sa mạc nắng gió, bụng dính vào lưng, đôi chân rệu rã như muốn rụng mất. Hai con mắt hoa lên chột in hình một sự sống nhỏ nhoi.

-Duy! Nhìn kia. Cây xương rồng...

Thanh Du khập khiễng chạy tới chỗ cây xương rồng thấp lè tè, trơ trọi giữa sa mạc, mừng hơn bất được vàng. Ở đây chỉ độc nhất mình nó tượng trưng cho sự sống. Ý chí bất giác bùng cháy mạnh mẽ, len lỏi qua từng mạch máu trong người cô. Đến nó còn sống được một mình ở đây, Hoàng Thanh Du cô càng không thể thua cái cây này được.

Say sưa chiêm ngưỡng một hồi, chột Thanh Du nảy ra ý định bẻ một nhánh xương rồng nhỏ. Chắt nhựa trắng đục cũng như sức sống mãnh liệt của cây xương rồng, tràn trề khắp nơi, từ chỗ bị bẻ chảy từng dòng xuống tay cô. Thanh Du thích thú nếm hương vị khác lạ kia. Hình như cô vừa tìm ra món mới.

-Làm gì vậy?

Hắn đến chỗ cô, liền bắt gặp ánh mắt long lanh như trẻ con được kẹo. Thanh Du giờ miêng xương rồng lên, cười tươi rói.

-Anh muốn thử không? Mùi vị cũng được lắm.

Hắn nhìn thứ gai góc trên tay Thanh Du, không ngờ cô ăn nó. Thường ngày cô tuy ăn tạp nhưng vẫn kén chọn. Người ta nói cấm sai: Khi đói, cạp đất cũng thấy ngon.

Đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết, con người ta không có quyền lựa chọn.

Đờ khát hơn, Thanh Du xốc lại tinh thần, hăm hở xông pha vào cuộc chiến dai dẳng cùng thần chết. Nhưng đúng lúc cả hai chuẩn bị tiếp tục cuộc hành trình, Thanh Du liền cảm thấy có gì đó khác lạ...

Tiếng gió thổi vù vù càng ngày càng mạnh như sắp thổi bay thân hình vốn gầy gò của cô. Từ chân trời xuất hiện một đám bụi khổng lồ, di chuyển bằng tốc độ thần kỳ tới chỗ cô đang đứng.

Dự cảm chẳng lành ập tới, bùa vây tâm trạng chỉ vừa tốt lên đôi chút của Thanh Du. Cô sắp phải đối mặt với chuyện khủng khiếp gì nữa đây?

-Du...Cởi áo khoác ra mau!

Trần Thiên Duy dồn toàn bộ sức lực hết lên, sau đó nhanh hơn chớp chớp, lột phăng cái áo jean cô đang mặc chụp lên đầu cô. Toàn thân Thanh Du cứng đờ như mất hết tri giác, đổ sập xuống gốc cây xương rồng. Cô co rúm người, sợ hãi giữ chặt chiếc áo bọc kín đầu, nghe gió rít từng cơn ớn lạnh. Cát va vào da thịt cô đau rát.

Rất lâu sau đó, khi mọi thứ đã hoàn toàn yên bình trở lại, cả người Thanh Du gần như bị vùi lấp bởi cát. Cô sực tỉnh, lồm cồm bò dậy, chột nhận ra xung quanh yên tĩnh và tang tóc đến đáng sợ. Cô run run gọi:

-Duy...Anh đâu rồi?

Không có tiếng đáp lại...

-...Duy, em biết anh đang ở gần đây. Trả lời em đi....

Có tiếng động nhỏ phát ra từ đống cát gần chỗ Thanh Du đứng, thế rồi Thiên Duy dần xuất hiện. Cô thở phào nhẹ nhõm, chạy đến giúp hắn phủi cát trên người. Thật may, trận bão cát vừa qua đã không mang hắn đi bởi Thiên Duy kịp thời cởi chiếc sơ mi che đầu, ngăn không cho cát bay vào mắt, mũi, miệng, tai.

-Không sao chứ?

-Em không sao. Chúng ta mau đi thôi.

Thanh Du cố gượng cười yếu ớt trấn an Thiên Duy, sự thật cô chẳng ổn tẹo nào. Nhưng ngay khi cô quay đi, chỉ trong chớp mắt, "Soạt" một tiếng, hắn liền sạt thẳng xuống hố cát. Rất nhanh, cô nắm được tay hắn. Tuy nhiên nửa người Trần Thiên Duy đã bị chôn xuống hố, không thể động đậy.

Cái hố không to, cát chảy xuống ào ào đồng nghĩa với Thiên Duy càng ngày càng thụt xuống sâu hơn. Hắn có nguy cơ bị chôn sống dưới cái hố đó.

-Em...buông tay ra đi.

-...Anh nói gì?

Thanh Du không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Hắn không muốn sống nữa ư? Đây có phải Trần Thiên Duy lạnh lùng cao ngạo, đứng trên đỉnh cao mà cô biết không? Hay cô nhìn lầm? Đôi mắt hắn...chỉ còn thất vọng cùng bất lực.

-Tôi nói em hãy buông tay ra. Nếu cứ tiếp tục, em cũng sẽ bị thụt xuống đây...

Hắn cất giọng đều đều ẩn chứa sự mệt mỏi, hơi sốt ruột nhìn cát dưới chân cô trôi vào hố nhiều hơn. Hắn biết mình đang dần chìm sâu xuống hố. Ban đầu là ngang bụng, giờ đã tới ngực. Hôm nay...có lẽ hắn khó thoát.

Hoàng Thanh Du nghiêng chặt đến ê răng. Cả người như bị rút cạn sức lực, hít thở không thông. Dù vậy cô vẫn kiên quyết giữ chặt tay hắn...chết cũng không buông. Bảo cô đứng im trơ mắt nhìn hắn chết chìm dưới cái hố kia, cô không làm được!

-Anh điên rồi! Bây giờ không phải lúc buông xuôi. Mau lấy lại tinh thần cho em. Cố thêm chút nữa thôi.....chúng ta sẽ cùng sống, cùng về nhà, rồi em sẽ dẫn anh đi vòng quanh thế giới, ăn hết các món ngon, chụp thật nhiều ảnh...

Thanh Du say sưa kể về viễn cảnh tương lai tươi đẹp, cô cứ kể mãi...kể mãi...mà không hề hay biết nước mắt đã đầm đìa trên mặt từ bao giờ. Từng giọt pha lê trong suốt chưa kịp rơi xuống cát liền bốc hơi nhanh chóng. Lần đầu tiên trong vòng năm năm qua, cô bật khóc ngon lành tới vậy. Thế nhưng.....cát đã dâng tới cổ hắn rồi.

Trần Thiên Duy ngược đôi mắt màu tro sâu thẳm nhìn cô. Nó chứa đầy đau khổ và...cảm kích xen lẫn nhu thuận. Sau đó...từ từ...từ từ rút tay ra.

-Không...Thiên Duy...Nếu anh dám làm vậy, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, không bao giờ nhìn mặt anh nữa.

Nước mắt giàn giụa làm nhòa đi mọi thứ. Thanh Du chỉ biết rằng trái tim cô từ đây đã theo hắn chìm xuống cái hố kia. Cô hoảng loạn, điên cuồng gào thét gọi tên hắn trong vô vọng. Tiếng gọi khàn đặc lạc lõng giữa sa mạc bao la rồi bị gió nuốt chửng. Cảm giác không khác gì năm năm trước một mình trong đám cháy. Đúng! Thứ đáng sợ nhất trên đời chính là cô đơn, và cô sợ bị bỏ lại một mình.

Cô còn rất nhiều thứ muốn cho hắn xem, rất nhiều điều muốn làm với hắn. Tất cả không thể cứ như vậy mà trôi hết xuống hố. Không thể được!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Khổ nhục kế

Hoàng Thanh Du trang điểm tỉ mỉ, chỉnh lại mái tóc hung lượn sóng sao cho thật đẹp. Cô mở gian chứa đồ rộng lớn của mình, bộ sưu tập hàng trăm món đồ hiệu hạn chế số lượng bày ra trước mắt với đầy đủ chủng loại, màu sắc, kiểu dáng. Chọn vài bộ ưa nhìn, cô liên tục xoay vòng, tạo dáng, ngắm mình trong gương. Cuối cùng, Thanh Du hoàn toàn hài lòng với chiếc váy trễ vai màu đen huyền bí tôn nước da trắng hồng, áo len trắng khoác hờ và đôi giày tím mười phần. Bộ trang sức đính kim cương trắng nhỏ tinh xảo sẽ giúp cô tăng thêm vài phần cao quý. Xách chiếc túi da xanh dương đậm, Thanh Du uyển chuyển bước ra ngoài.

-Cô thật biết cách hưởng thụ...Khi đại ca khổ sở trong kia, cô lại thoải mái ăn chơi nhảy múa. Lương tâm của cô được chó tiêu hóa đến đâu rồi?

Tên Bí Đạo mặt sắt đã đứng sẵn trước cửa phòng Thanh Du từ khi nào. Hắn ta gườm gườm nhìn cô chòng chọc như muốn thiêu trụi những gì gắn trên người cô. Đối diện với thái độ bất mãn của Bí Đạo, Thanh Du chỉ tỏ ra nhón nhor, vô tội.

-Anh đã nghe qua chưa? Trên đời này chỉ có vàng và kim cương là không bị mất giá, hao mòn theo thời gian. Phải biết lợi dụng tuổi trẻ, già rồi chết cũng không nuôi tiếc.

-Thật không hiểu đại ca sao lại coi trọng một đứa gái nhảy tầm thường như cô. Đáng lẽ một tháng trước tôi không nên mang cô về làm sâu bọ đục ruỗng đại ca.

Bí Đạo liếc mắt khinh bỉ, bực bội phun lời day nghiêng. Nhưng Thanh Du chẳng thêm tức giận cho ảnh hưởng sắc đẹp, cô hừ nhẹ:

-Nếu không có đứa gái nhảy rồi bỏ tầm thường này, anh tưởng đại ca cao quý của anh còn ở đó chờ được đến lúc anh tới cứu? Còn nữa, tôi là do Nguyễn Thành Nam đưa về, không phải anh. Hohoho...Hôm nay tâm trạng bốn cô nương rất tốt, không thêm đôi co với nhà người.

Nói rồi Thanh Du ưỡn ngực cong móng, yếu điệu rời đi.

Một tháng trôi qua kể từ khi Thanh Du trở về từ cõi chết. Ngày ngày cô đi khắp nơi, tận hưởng cuộc sống an nhàn thư thái. Duy chỉ có một chỗ được coi là cấm địa của cô: phòng đối diện.

Hôm đó, Thanh Du tận mắt chứng kiến hắn buông tay cô, từ từ bị cát vùi lấp dưới hố, cô như chết lặng đi, cả người vô lực đổ sập xuống cát. Tuy nhiên, Thanh Du không hề ôm cát như dự đoán mà lại rơi vào lòng ai đó.....Cô chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng vụt đến, nhanh nhẹn chộp lấy bàn tay đang giờ lên khỏi cát trước khi lăn ra ngất xỉu.

Mặc cho cả tháng nay Trần Thiên Duy không thể ra khỏi căn phòng đó, mặc cho tiếng rầm rập của đội ngũ y bác sĩ bất kể ngày đêm, mặc cho Bí Đạo mặt nặng mày nhẹ kiếm cơ gây sự, Thanh Du vẫn không liếc qua căn phòng lấy một lần. Đơn giản vì cô giận...giận thật sự. Hoàng Thanh Du cô nói được làm được.

Trước căn biệt thự lộng lẫy sang trọng, chiếc Ferrari màu trắng thời thượng đã chờ sẵn ở đó. Thanh Du chậm chậm xoay người ngồi vào xe, ánh mắt lo lắng, vô tình mà hữu ý đảo nhanh qua cửa sổ một căn phòng, sau đó nhấn ga phóng đi. Nụ cười nửa miệng của cô tựa đám mây lướt trên đỉnh núi, nhẹ như chưa từng tồn tại.

Hôm nay là ngày đặc biệt đánh dấu tròn hai mươi một năm Hoàng Thanh Du có mặt trên thế giới này. Hai mươi năm, thời gian Trần Thiên Duy có mặt trong cuộc sống của cô không đáng kể nhưng thời gian hằn ở trong tâm trí cô lại chiếm gần hết. Cuối cùng, ngày đó cũng sắp đến...

-Jessica, tối nay có người chờ em trên sân thượng.

Thành Nam kiên nhẫn ngồi ở sofa đến khuya đợi Thanh Du về chỉ để thông báo duy nhất một câu. Tuy nhiên, cô không trả lời mà sai bước đi thẳng lên phòng, bỏ lại Thành Nam phía sau với ánh mắt phức tạp.

Ngay cả anh nhiều khi cũng ngờ vực, khoảng thời gian tốt đẹp ngắn ngủi giữa bốn người hời còn đi học phải chăng là ảo ảnh? Dẫu biết thời thế thay đổi, con người sẽ đổi thay, nhưng.....

Hoàng Ngọc Linh Nhi vô lo vô nghĩ...thực sự đã chết theo quá khứ tươi đẹp rồi!

Cố ý bỏ ngoài tai lời của Thành Nam, Thanh Du một mình về phòng tắm gội. Bước ra từ phòng tắm, bàn chân trần vô tình dẫm phải thứ gì đó dưới sàn.

Là hạt gạo!

"Tôi ước Trần Thiên Duy cả đời vui vẻ."

Không sai. Đây chính là con hạt thứ một nghìn ghi điều ước của Thanh Du năm năm trước. Tuy nhiên, đây là năm năm trước, còn hiện tại thì...Cô thờ ơ hất một tiếng, tiện thể dùng chân gạt nó bay ra chỗ khác. Chẳng ai biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì...

Đêm.

Thanh Du bật dậy như con rối bị giật dây. Cô hướng ánh mắt về phía cửa sổ kính, nơi những giọt nước to bằng hạt đậu đang nối nhau trượt dài.

Trời mưa rồi!

Trong nhà không nghe được tiếng mưa, nhưng nhìn bên ngoài thì mưa có vẻ khá to.

Không phải là.....

Thanh Du vội vã rời giường, cứ thế mặc nguyên chiếc váy ngủ mỏng manh chạy lên sân thượng. Trong màn mưa lạnh lẽo cuối đông trắng xóa bầu trời đêm, bóng dáng quen thuộc thoát ần thoát hiện. Trần Thiên Duy kiên định đứng đó, hiên ngang như tượng đài bất tử. Trông mất mồm, đôi môi tái nhợt mím chặt uỵch. Nước mưa đổ xuống người hắn, nhỏ tong tong, buốt tận tâm can.

Gió lạnh vù vù tê tái, cô lập cập xông pha vào màn mưa, chạy tới chỗ hắn. Cả người run rẩy mãnh liệt, hai hàm răng đánh nhau chan chát.

-Anh muốn chết sao mà đứng đây?

Lời vừa bật ra đã bị tiếng mưa cùng tiếng gió lấn át. Thanh Du khó nhọc kéo tay hắn. Kéo mãi...Kéo mãi...Ai kia vẫn tro ra như khúc gỗ, đáy mắt nhìn cô đầy thâm tình. Được rồi, cô thừa nhận đã bị ánh mắt đó làm mê lòng. Lừa gạt bưng bưng bốc lên đầu, cô gào lên:

-Anh...Tên khốn! Muốn dùng khổ nhục kế ép chết em đứng không? Được rồi, em nhường một bước là được chứ gì?

Nhờ vậy, bức tượng đài vững chắc kia mới chịu suy chuyển đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Gai

Hai tuần nằm liệt giường sau trận mưa đêm đông, trong cơn mơ màng, Thanh Du tưởng mình sẽ bỏ mạng chỉ vì một lý do "cao cả": ốm.

Hồi phục chưa lâu, Thanh Du liền phải đối mặt với một sự kiện khá quan trọng. Trần Thiên Duy quyết định đem cô ra mắt đàn em trong hội với tư cách đại tỷ tương lai. Nghe có vẻ còn trọng đại hơn nhiều so với ra mắt bố mẹ chồng, vậy nên cũng căng thẳng chẳng kém.

Thanh Du chọn lựa khá lâu mà vẫn chưa nghĩ ra nên mặc gì. Lần đầu xuất hiện sẽ để lại ấn tượng sâu sắc nhất, sau này muốn xây dựng lại hình tượng rất khó. Cô muốn tạo cảm giác gần gũi, lại không ngu ngốc dễ dãi. Không thể ăn mặc đầu gấu quá, trong sáng thuần khiết dĩ nhiên không hợp hoàn cảnh. Thật đau đầu!

Ngày triệu tập mọi người cuối cùng cũng tới. Đại sảnh ngôi biệt thự màu trắng nằm ngoài ngoại ô thành phố ngày càng nhiều người. Hầu hết các thành viên từ lớn đến nhỏ hội tụ tại đây với cùng một mục đích: chiêm ngưỡng xem đại tỷ tương lai trong truyền thuyết xinh đẹp tài giỏi đến đâu.

Tới rồi! Đại sảnh ồn ào là thế bỗng lặng ngắt như tờ. Ai cũng nhanh nhẹn bước vào hàng của mình, cặp mắt đồng loạt hướng về phía chiếc Lamborghini mới dừng lại trong khuôn viên cách đây chưa lâu.

Trần Thiên Duy xuống xe trước, sau đó đi vòng qua mở cánh cửa bên ghế phụ. Chiếc chân trắng nõn xỏ giày đen cao cổ xuất hiện. Hoàng Thanh Du kiêu diễm bước ra sánh vai cùng hân trước con mắt bất ngờ của tất cả thành viên. Cô điềm tĩnh khoác tay hân đi lướt qua từng người. Sau cùng đứng ở vị trí trung tâm, tự tin nở nụ cười hình bán nguyệt:

- Xin chào! Tôi tên Hoàng Thanh Du, sau này mọi người có thể gọi là Jessica.

Cô chỉ đơn thuần nói có vậy. Những thứ còn lại, người ta tự có óc đánh giá. Mỗi người ở đây đều mang bản mặt sắt giống hệt Bí Đạo nên trước khi tiến vào căn phòng hội nghị bí mật, Thanh Du cũng chẳng biết họ cảm tưởng thế nào.

Phòng hội nghị bí mật, đúng như tên gọi, là một căn phòng tương đối thiếu ánh sáng và ô-xi. Nó nằm tại vị trí an toàn nhất và dĩ nhiên, chỉ những nhân vật vai vế mới có ghế ở đây. Mỗi người đều đóng vest bóng lộn, mắt to mắt nhỏ sẫm soi đánh giá Thanh Du một lượt từ chân tóc đến ngón chân.

Thanh Du ngược nhìn chiếc ghế tòa kim quang lộng lẫy tọa lạc tại vị trí trung tâm cao nhất, từng bước rút ngắn khoảng cách với nó hơn. Cứ như vậy ngồi vào, liệu có quá dễ dàng?

- Khoan đã!

Cô còn chưa kịp hạ mông xuống chiếc nệm nhung đỏ êm ái trên ghế, một lão già mặt xệ đã nhanh nhẹn đứng phắt dậy, nhận được cái liếc mắt cho phép từ Thiên Duy mới hít sâu một hơi...

- Chiếc ghế đó dành cho người lãnh đạo tối cao sẽ đảm đương trọng trách nặng nề là dẫn dắt mấy trăm miệng ăn của hội. Chúc danh đại tỷ này không thể tùy tiện trao bừa cho một người năng lực chưa rõ ràng.

- Trao bừa? Ý ông là tôi vô trách nhiệm, không biết nhìn người. Hừm?

Hắn mở miệng như phóng ra lưới hái từ thần gấm đầy đầu lão già. Huyết áp lão bỗng chốc tăng vọt, kèm theo mong muốn đi vệ sinh dằng trào mãnh liệt. Lão lúng búng:

- Không....Không phải...

Lão già cuống quýt muốn minh oan cho mình nhưng chẳng biết nói gì, lắp bắp nửa ngày chưa xong một câu. Đúng lúc đó, nhân vật trung tâm lên giọng mở đường lui cho lão:

- Ông ấy nói rất đúng. Tôi chưa có đóng góp gì to lớn cho hội, dựa hơi đại ca an nhàn ngồi vào ghế này hẳn mọi người không phục. Vậy chỗ ngồi của tôi, tùy các vị an bài.

Lão già thở phào tạm ngồi xuống hồi sức, mồ hôi trên đầu dần bốc hơi. Tình huống vừa rồi nguy hiểm quá, phần sau nên để người khác thi hơn. Quả nhiên, giọng nói đánh thép tiếp theo liên vang lên. Lần này là người ngồi thứ hai bên phải- Bí Đạo.

- Tôi nghĩ chỗ đó thật thích hợp với cô.

Mọi người đồng loạt nhìn theo ngón trỏ hân ta, mặt ai nấy nổi rõ sự kinh ngạc. Ngay cả Trần Thiên Duy cũng không nhịn được khẽ chau mày...Bời lẽ, chỗ Bí Đạo đề xuất lại chính là.....nền nhà dưới chân chiếc ghế hoa lệ này.

Ngồi chỗ đó, so với cún cảnh ngồi châu không hề khác biệt.

- Bí Đạo, đừng ép người quá đáng.

Bí Đạo không nhu mì rúm ró như lão già mặt xệ. Đối diện với khí thế bức người của Trần Thiên Duy, hân vô cùng kháng khái, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào người đang ung dung ngồi chêm trệ trên chiếc ghế cao quý. Người như hân cũng thật hiếm hoi, quả không hổ danh đàn em xuất sắc trong hội.

- Đại ca, chỗ đó có gì không tốt. Đồ tốt hơn rất nhiều ngay cả bước vào đây còn chưa được. Cô ta như vậy đã quá hời.

Giọng điệu Bí Đạo thập phần khinh bỉ, rõ ràng là cố ý lăng nhục Thanh Du trước mặt mọi người, muốn cô tự thấy xấu hổ mà rút lui.

"Bí Đạo, mi rút cuộc muốn đấu với ta đến cùng? Mi tưởng chỉ với chút thủ đoạn cón con này sẽ thành công hất bay ta đi? Khá lắm...Hoàng Thanh Du này trước giờ chưa từng chịu thua, càng khó khăn thì mùi chiến thắng mới càng rõ rệt. Ta ở đây tiếp chiêu, để xem cuối cùng, ai mới thực sự lợi hại. Hừm..."

-Có gì đâu chứ. Chỉ cần được ở bên anh, em ngồi đâu chẳng được.

Đứt lòi, Thanh Du ngồi xuống thật. Trông mắt cô thâm sâu lại có chút thỏa mãn liếc nhìn nét mặt cứng đờ của Bí Đạo, khoe môi bắt giác nâng lên tạo thành một nụ cười khiêu khích. Hắn là bây giờ, trong lòng Bí Đạo đang đông bão mịt mù, nhưng hắn làm gì được cô nào?

Vì cô.....là Hoàng Thanh Du!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Sắc đẹp có hạn

-Cái gì? Bọn họ dám chê tỹ xấu, không biết cách ăn mặc, không có khí chất lãnh đạo, toàn bộ đều thua xa Đậu Nành gì gì đó?

Hoàng Thanh Du trợn mắt đập bàn, cơ mặt co rút, cả người kịch liệt run rẩy. Đối với phụ nữ, bị chê xấu luôn là đỉnh cao của sự xúc phạm. Cô trước giờ luôn tự tin, không ngờ lần này lại bị "đim hàng" thảm hại tới vậy.

Đối diện cô, một thằng nhóc tám tuổi đang gác chân lên ghế, thần nhiên ngửa cổ ăn nho, không thèm quan tâm đến sắc mặt xám xịt phía bên này.

Thằng nhóc là Hạt Tiêu- thành viên nhỏ tuổi nhất hội. Nhan sắc tầm tầm, người cũng như tên, nhỏ mà.....cay.

Nhớ lần đầu Thanh Du gặp Hạt Tiêu chỉ mới mấy ngày trước. Lúc đó cô đang đi một vòng xem qua nơi tập luyện của thành viên trong hội. Thằng nhóc cầm quần ù té chạy ra bám lấy cô, bù lu bù loa:

-Đại tỹ! Cứu em với...Cứu em.....OàOà..

Nó cố tình ôm chân Thanh Du dụi dụi. Mũi xanh thò lò trộn với nước mắt dây hết lên chiếc váy trắng tinh làm cô vừa tức vừa buồn cười. Hóa ra nó cố tình dẫu hết quần trong của đàn anh, không may bị phát hiện.

Vừa hay Thanh Du đang cần tìm người giúp cô thăm dò tình hình trong hội. Hạt Tiêu thông minh lanh lợi, chắc chắn sẽ được việc.

-Này! Đậu Nành mà em nói...tuyệt vời lắm sao?

Nó vênh mặt, khoe môi múa mép như bà tám chính hiệu:

-Đương nhiên. Chị ta là sát thủ top đầu, nghe nói rất xinh đẹp lại có phong thái, được nhiều người ái mộ. Em cũng mới chỉ được nhìn thoáng qua một lần thôi. Vừa sánh mịn, vừa thơm lại vừa ngọt. Biệt danh Đậu Nành cũng từ đó mà ra.

Thằng bé vừa nói vừa nhìn xa xăm như đang hồi tưởng lại một cách chân thực nhất. Thanh Du lép vế, cảm giác thất bại dần xâm chiếm cõi lòng. Cô liếm môi, gắng hỏi câu cuối cùng:

-Vậy theo em, tỹ và cô ta, ai hợp với Thiên Duy hơn?

Vừa nghe xong câu hỏi, Hạt Tiêu vội buông chùm nho, mặt nghiêm trọng. Đôi mắt thô lỗ lăm lăm nhìn Thanh Du hồi lâu. Nếu không phải vì muốn nghe đáp án tương đối chính xác từ miệng nó, hắn cô sẽ không chịu nổi, một cước đá nó bay ra đường.

Tiếng thở dài náo nê của thằng nhóc cho thấy kết quả không mấy khả quan...

-Em nghĩ ngoài sự ưu ái của đại ca, tỹ chẳng có gì cả.

Thanh Du muối mặt, cổ họng tắc nghẹn như bị hóc xương..

Cả ngày Thanh Du tự nhốt mình trong phòng soi gương không biết chán. Quần áo, trang sức đều bị đẩy hết sang một bên. Cho đến tận tối mịt, khi Trần Thiên Duy về, hắn liền phát hiện cô vẫn ngồi đờ đẫn trước gương, khoe môi trĩu nặng theo ánh mắt.

Trông mắt màu tro lóe lên vài tia ẩm áp...

-Chưa ăn tối?

Thanh Du bị thương ngược nhìn hắn, không trả lời mà chậm chạp rời khỏi ghế, giúp hắn cởi áo khoác. Phụ nữ mà, tâm tình thay đổi nhanh hơn chớp mắt.

Trần Thiên Duy xuất chúng phi thường cũng chỉ có cách kiên trì chờ đợi.

-Đậu Nành...cô ta....ờ...đẹp hơn em?

Thanh Du khó nhọc mở miệng, giọng nhỏ như tiếng muỗi vo ve. Hi vọng sắp cạn, hẳn là người cuối cùng cô có thể bầu víu, cũng là người quan trọng nhất. Người ta chê cô thậm tệ, cô cần rằng bỏ ngoài tai, kiếm cách trả thù. Nhưng hẳn thì tuyệt đối không được...

-Ừm...

Hả?

-Quyến rũ hơn em?

-Ừm...

-Sánh mịn hơn? Thơm hơn? Ngọt hơn?

-Ừ.

Thanh Du hít sâu kiềm chế ý muốn cuồng sát. Sau mỗi câu hỏi, mức độ tự tin của cô vốn chỉ còn một nửa lại tụt một vạch. Cuối cùng tro trọi tâm lòng nguội lạnh, thua thê thảm. Cô quay lưng che giấu sự hụt hẫng hiện rõ trên khuôn mặt.

Đôi môi quyến rũ của Trần Thiên Duy khẽ cong lên. Hắn đưa tay nâng cằm Thanh Du, xoay mặt cô đối diện mặt hắn. Khuôn mặt cáo già vô cùng đáng ghét.

-Hạt Tiêu nói không sai. Ngoài sự ưu ái của tôi ra, em chẳng có gì cả.

Thanh Du nổi câu gạt phăng bàn tay phiền phức kia. Cô nhìn hắn như nhìn một con vi trùng. Thằng nhóc Hạt Tiêu dám tung chuyện đáng xấu hổ kia khắp nơi. Cái hội này từ đầu to đến đầu nhỏ đều chẳng ra gì.

Cô định dùng dùng bỏ đi, chất giọng trầm lạnh lại vang lên sau lưng:

-Đó không phải là thứ quan trọng nhất sao?

Thanh Du có hoa mắt không? Sao đôi mắt tro lạnh kia chói sáng như vậy? Còn có cả sự ôn nhu mà cô chưa từng nhìn thấy bao giờ. Cái đó làm cô...sồn gai ốc.

-Anh không được nhìn bất cứ người phụ nữ nào, chỉ được nhìn em thôi.

Thanh Du bỏ của chạy lấy người. Ở lại thêm chút nữa, đêm nay cô sẽ gặp ác mộng mất.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Vô tình

Hoàng Thanh Du buồn bực nhìn ra ngoài cửa sổ. Mới sáng sớm đã bị lôi dậy đi đâu đó, giấc ngủ không đủ khiến tâm tình cô tệ đi rất nhiều.

Liếc sang Trần Thiên Duy bên cạnh, hắn dường như đang dồn hết tâm tư vào mớ tài liệu nhảm chán trên tay mà hờ hững với cô. Cuối cùng cô không nhìn được, trực tiếp tựa đầu xuống vai hắn ngủ ngon lành.

Khi Thanh Du tỉnh giấc đã là buổi chiều trong một căn biệt thự xa lạ. Trần Thiên Duy vừa tới nơi liền đi gặp đối tác ngay, chỉ để lại mảnh giấy nhỏ dính trên trán cô.

Ngủ đủ rồi thì phải kiểm chút gì đó lót dạ. Cả ngày hôm nay cô vẫn chưa ăn gì, bụng sôi ùng ục vô cùng khó chịu. Thanh Du mặc áo khoác bông, tra bản đồ đến siêu thị gần nhất.

-Anh...Nhìn cái này đi. Dễ thương quá...

-Được rồi. Em phải chờ lại cho người khác mua chứ.

Cuộc đối thoại ngọt ngào của đôi tình nhân bên kia khiến Thanh Du không thể tập trung chọn rau. Cô bốc tạm một mớ rau cải vào giỏ và chuẩn bị rời đi. Thế nhưng linh cảm mách bảo cặp mắt ai đó cứ quần lấy cô như sợi dây thừng vô hình. Cô nghi ngờ quay lại, vô tình chạm phải ánh mắt người con trai

một giây sau đó...

-Quốc Minh, anh sao vậy?

Lê Linh Ngọc luyên thuyên một hồi, phát hiện anh không phản ứng mới nhìn theo ánh mắt ngơ ngẩn của anh.

Ngay lập tức, cái gói trong tay cô rơi bộp xuống nền nhà. Bờ môi dường như đang run lên. Cô nghe thấy tiếng mình lạc đi:

-Linh Nhi...phải không?

Trời phú cho Linh Ngọc giọng nói cao vút. Tuy có lúc đánh đá chanh chua nhưng lại trong trẻo như tiếng chuông gió. Vì vậy, Thanh Du nhanh chóng bị lôi ra khỏi mớ suy nghĩ ngổn ngang của mình. Cô kéo khốe môi một cách khó nhọc.

-Cô gái, nhận nhầm người rồi.

Khuôn mặt Thanh Du bình tĩnh đến lạ, giọng nói cũng bị cô đè xuống mức thấp nhất. Sau đó, cô bình thần quay người bước đi, cố tình bỏ qua sự ngỡ ngàng xen lẫn đau thương hiện rõ trên mặt họ. Tiếng giày cao gót gõ nhẹ lên sàn nhà kêu lọc cọc hòa với tiếng khóc nức nở của cô gái, tiếng đồ đạc dẫu dang của chàng trai, tiếng xì xào của những người hiếu kì...Tiếng giày cao gót ngày càng dồn dập như nhịp đập trái tim Thanh Du. Tất cả đều bị cô vứt lại phía sau, không một lần ngoảnh lại.

Cô đã không còn đường quay lại nữa rồi..

Mặt trời âm áp trượt dần xuống núi kéo nhiệt độ không khí hạ thấp hơn. Thành phố lần lượt được thấp sáng bởi những cột đèn cao áp. Ánh sáng vàng vọt tỏa sáng một vùng, in xuống đường chiếc bóng cô độc.

Hoàng Thanh Du ngồi lặng lẽ trên bồn hoa ven đường, giác quan gần như đã tê liệt. Cái lạnh ngấm qua lớp áo bông dày, đâm vào tim cô buốt nhói đến khó chịu. Cô run rẩy như con cún nhỏ tội nghiệp. Người xe qua lại ồn ào tấp nập trên đường càng làm nổi bật sự tĩnh lặng nơi đây. Cô bây giờ không cùng thế giới với không khí náo nhiệt đó.

Chiếc Lamborghini to đùng đỗ ngay trước mặt cũng chẳng lấy được sự chú ý của Thanh Du. Cho đến khi giọng nói trầm thấp quen thuộc dội xuống đỉnh đầu, cô mới ngơ ngác nhìn lên.

-Sao ngồi đây?

Thanh Du mấp máy môi nhưng chẳng bật ra được câu nào. Cô không khóc nhưng cổ họng khản đặc, chỉ biết nhìn Trần Thiên Duy bằng đôi mắt mông lung. Khoảnh khắc này, cô như rơi xuống vực sâu không đáy. Chỉ có bóng tối và nỗi sợ hãi vây quanh. Cô chẳng biết mình sống để làm gì.

Trần Thiên Duy đặt cô lên giường và đắp chăn cẩn thận. Khi chuẩn bị rời đi, hắn nhận ra thứ gì đó man mát truyền đến từ tay phải.

-...Anh...sẽ không bỏ rơi em chứ?

Thân hình cao lớn đỉnh đặc gần như che hết ánh đèn mờ hắt vào từ cửa phòng, cho Thanh Du cảm giác an toàn. Giờ phút này, cô chỉ mong thời gian ngừng trôi để tương lai đáng sợ không được dịp tới nhanh hơn nữa.

-Không. Tôi sẽ bỏ rơi em...nếu em không cần tôi nữa.

Bờ môi ấm nóng của hắn rơi xuống mí mắt cô. Khoảng cách gần như vậy, cô có thể ngửi thấy rõ mùi hương trên cơ thể hắn. Mùi thơm thoang thoang dễ chịu của một hăng nước hoa mà cô không biết tên quện với mùi hương đặc trưng trong hơi thở của hắn- mùi đàn ông trưởng thành.

Khi không khí xung quanh cô đột ngột lạnh báo hiệu người đã đi, mùi hương đó vẫn còn lờn vờn ở lại.

Gió đêm lạnh lẽo thổi tung cửa sổ, lùa vào phòng từng đợt làm giấy bay khắp nơi...

CHOANGGG...

Tiếng đồ vỡ vụn trong căn nhà rồi im bật làm người ta có linh cảm chẳng lành. Trần Thiên Duy thần tốc chạy từ phòng làm việc xuống phòng ngủ. Sau cánh cửa đóng kín, rèm cửa màu trắng bay phất phơ trước gió. Chiếc giường lớn trống trơn. Trên sàn nhà, những mảnh thủy tinh vương vãi ánh lên sắc đỏ của máu...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nấc thang xuống địa ngục

Thanh Du cuộn tròn lại một xó dưới đất. Tư thế này giúp cô ấm hơn đôi chút trong cái hang lạnh lẽo ẩm ướt này.

-Không kêu gào làm loạn, không khóc lóc van xin. Mày đúng thật là người đàn bà bên cạnh hắn..

Ngon đèn mờ duy nhất trong hang chẳng giúp Thanh Du nhìn rõ cái gì. Người đàn ông trước mặt cô có dáng người cao lớn, giọng nói ồm ồm. Dám đột nhập vào tận phòng vắng cô đến đây chứng tỏ người này bản lĩnh không nhỏ. Nhưng hắn ta hình như đã chui trong cái hang này từ rất lâu rồi. Hắn mặc bộ đồ che kín người như thần chết và trên vị trí dành cho khuôn mặt, cô chỉ thấy độc một màu đen tối.

Hắn ta tiến tới ngồi xổm trước mặt Thanh Du. Thân hình cô phút chốc bị nuốt trọn bởi cái bóng đáng sợ của hắn. Bàn tay thô ráp bóp chặt cằm cô làm miệng cũng méo theo. Tay bị trói chặt ra sau, Thanh Du chỉ biết tức giận trọn tròng mắt.

Nhưng hành động tiếp theo của tên này còn khủng bố hơn. Hắn ta từ từ đưa bàn tay còn lại gỡ chiếc khăn đen trên mặt xuống,....

Câu đầu tiên Thanh Du nghĩ đến sau khi được chiêm ngưỡng nhan sắc của hắn ta là: "Bộ phim kinh dị nào để diễn viên lọt ra ngoài mà không tẩy trang thế này?" T-T

Bộ mặt đó...không phải dành cho người...mà là của quỷ!

Da mặt hắn ta sần sùi hơn da cóc, đặc biệt có vô số nếp nhăn chằng chéo lên nhiều vết sẹo. Ở một số chỗ còn có thể nhìn thấy rõ mạch máu đỏ sậm dưới da. Kinh khủng nhất là đôi con ngươi méo mó trắng dã như muốn rớt ra ngoài bất cứ lúc nào.

Trống ngực Thanh Du đập thình thịch. Ban đầu cô mở mắt hết cỡ, sau đó liều mạng nhắm mắt, ngậm chặt miệng, cố nuốt xuống tiếng hét kinh hoàng.

Trong hang, tràng cười giòn tan của hắn ta bay lên vách đá, đập vào tai cô như nhức nhối.

-Mới nhìn thôi đã sợ như vậy. Sau này, hắn mày chẳng sống được giống tao.

Thanh Du sợ mất mật, nhìn chăm chăm cái lọ to đựng hắn ta vừa lấy ra từ trong chiếc tủ gỗ cũ kĩ. Hồn vía cô đã đi ngao du chín tầng mây, để lại cái xác lẩy bẩy ngồi không vững.

Cô biết ở bên cạnh Trần Thiên Duy sẽ phải đối mặt với vô vàn nguy hiểm. Nhưng cô không ngờ hắn cũng có loại kẻ thù này, càng không nghĩ đến mình sẽ chết trong đau đớn cùng cực và mang theo khuôn mặt nát bét xuống suối vàng.

Tuy nhiên, hiện thực vẫn là hiện thực. Và cái lọ kia thì đang đu đưa quanh mặt Thanh Du.

-Khuôn mặt này cũng không tệ. Không biết hắn sẽ thế nào khi không nhận ra mày nhỉ?

Sắc đẹp đã chẳng bằng ai giờ còn bị hủy hoại, sau này cô làm sao kiếm cơm? Mặc dù sợ đến mức thở không ra hơi, cô vẫn cố tỏ ra cứng rắn. Hoàng Thanh Du cô có sợ chết nhưng không thể tỏ ra nao núng hèn hạ.

-....Trần Thiên Duy là ai? Anh tương trong lòng hắn, tôi đáng giá đến vậy? Tôi cũng như bao người đàn bà khác được hắn bao nuôi thôi. Anh có hủy hoại tôi cùng lắm cũng chỉ làm hắn nhũn mày một chút. Sao phải tốn công vô ích?

"Trần Thiên Duy, anh có giỏi thì mau tới đây lôi tôi ra khỏi chỗ quái quỷ này. Nếu không, tôi có làm ma cũng sẽ đạp anh xuống dưới vấy..."

Tiếng bước chân gấp gáp vọng vào từ cửa hang khiến cả hai khẩn trương hơn bao giờ hết. Trong lòng Thanh Du bỗng lóe lên một tia hi vọng rồi lại thất vọng nhìn người đàn ông trước mặt nhanh như chớp đứng dậy mở nắp lọ. Từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt hắn ta tỏa ra sự chết chóc đáng sợ.

Dưới sự tác động của hắn, thứ chất lỏng trong lọ hướng mặt Thanh Du bay tới.

-Á...

Tiếng hét thất thanh như vũ bão ập tới tai Trần Thiên Duy. Mất một giây để tiếp nhận, xử lý và phản xạ, đôi chân hắn chạy nhanh hơn gió về phía phát ra âm thanh.

Phía cuối hang, không gian yên tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra. Khi Trần Thiên Duy tới nơi, đã có một người đợi hắn ở đó.

-Mày đến nhanh hơn tao tưởng.

Quý quay lại để lộ nụ cười méo mó kinh dị. Hắn ta dường như không mặc cảm, ngược lại cố phô trương bộ mặt gớm giếc của mình với Trần Thiên Duy.

-Cô ấy đâu?

-Mày có nhận ra tao là ai?

Hắn điềm tĩnh liếc qua tên Quý một lần. Nhưng với bộ mặt đã biến dạng hoàn toàn của Quý, liếc thêm dăm ba lần nữa cũng trở nên thật dư thừa. Tuy nhiên, hắn thấy tay Quý quần một lớp băng trắng. Có thể do cái bình...

-Nếu tôi nhận ra có thay đổi được gì?

-Vậy mày cũng không cần tìm nó nữa.

-Anh đã làm gì cô ấy?

Trần Thiên Duy cau mày cô kim nén lửa giận. Mặt hắn dần nổi lên mấy sợi gân xanh. Hai bàn tay nắm chặt đến trắng bệch, kêu răng rắc. Biểu hiện của hắn khiến Quý rất hãi lòng.

-Muốn biết nó ở đâu cũng dễ thôi. Chỉ cần mày nuốt cái này, tao sẽ cho chúng mày đoàn tụ.

Một viên thuốc con nhộng bay đến trước mặt Trần Thiên Duy...

Nếu cái hang kia tôi tắm ẩm ướt bao nhiêu thì cái lỗ này còn kinh khủng hơn gấp trăm lần. Đồng tử Thanh Du dần to trong bóng tối quan sát mọi phía. Cô như con nhím xù lông đang ở trạng thái phòng thủ cao nhất.

Thanh Du bất giác sờ mặt. Thật may nó vẫn lành lặn mịn màng, nếu không chắc cô đã nghĩ đến chuyện làm nữ ma đầu thống lĩnh cái lỗ này. Khoảng mười phút trước, nhờ liều mạng nằm bẹp xuống đất cô mới may mắn bảo toàn được nhan sắc của mình. Tóc gáy cô dựng đứng khi thứ nước đỏ dính vào vách đá, kêu xèo xèo như rán bánh.

-Ai?

Không gian vô cùng yên tĩnh, đầu đó róc rách tiếng nước chảy. Thanh Du nín thở lắng tai nghe ngóng tiếng động lạ. Cô có thể cảm nhận ở đây vừa có thêm một hơi thở ngày càng gần kề mình hơn. Mùi hương quen thuộc nhẹ tựa lông hồng lẫn trong đám mùi ẩm mốc phất thoảng qua mũi cô.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Giác quan thứ sáu

-Duy, là anh phải không?

Trời gần sáng. Thanh Du neho mắt nhìn bóng đen trước mặt có chút ngỡ vực bởi mùi hương đặc trưng ngày càng đậm hơn trong không khí. Cuối cùng cô bất chấp tất cả, chạy tới lao vào lòng người đó.

Cánh tay rắn chắc siết chặt lấy cô như trả lời cho câu hỏi vừa rồi. Một ngọn lửa nhỏ dần nhen nhóm trong hai trái tim. Truyền thuyết nói rằng khi hai người là một nửa của nhau thì trái tim sẽ cùng chung nhịp đập. Đầu Thanh Du nép vào ngực hắn, nhân cơ hội cô muốn kiểm chứng luôn.

Hình như tim cô lệch nhịp với tim hắn rồi, có phải hắn không thuộc về cô? T_T Thanh Du ơi, sao lại đi tin mấy cái lý thuyết đó chứ? Trong hoàn cảnh này mà cô nghĩ đi đâu vậy?

-Sao biết?

-Trần Thiên Duy dù có vào quan tài thì em vẫn nhận ra.

Thanh Du tỉnh ngịch tự đắc. Cô biết hắn sẽ không bao giờ bỏ rơi cô một mình mà. Bàn tay mát lạnh của cô bỗng ấm áp hơn khi có một bàn tay khác bao bọc. Khoé môi Thanh Du vô thức nâng lên thành nụ cười mãn nguyện.

Với cô, hạnh phúc đơn giản chỉ cần ở bên người mình thích, nắm tay nhau chết già. Nhưng...hạnh phúc của cô sẽ kéo dài được bao lâu đây? Biết đâu ngày mai tỉnh giấc, hạnh phúc mong manh này đã chỉ còn là hoài niệm...

-Đi thôi.

Trong đêm tối, hắn như ngọn đuốc soi đường chỉ lối cho Thanh Du. Chỉ cần có hắn, cô không sợ gì cả.

Tuy nhiên...cô chợt nhớ ra một điều.

-Anh gặp hần ta chưa?

-Tự sát rồi.

Sống lưng Thanh Du lạnh toát. Sao chết nhanh vậy được? Trần Thiên Duy có vẻ vẫn bình an vô sự. Không lẽ hần chỉ dùng lời nói đã giết chết một người? Hần là quân tử đấy chứ?

-Tại sao?

Bước chân ai đó dừng hần lại. Tuy không nhìn rõ nhưng cô biết hần đang tức giận. Cô đã làm sai gì sao? Mặc dù không biết, Thanh Du vẫn nóng mặt cúi đầu.

-Không cho phép em quan tâm người đàn ông khác.

Đầu đó có tiếng muỗi vo ve. Một tiếng "Xi" rõ to vang lên trong hang..

-Trần Thiên Duy mà cũng có ngày này sao? Anh kèn cựa với một tên nhan sắc đang là mốt của quý?

Trần Thiên Duy cũng thật biết cách chọn người để "ghen". Thanh Du cạ lời, dờ khóc dờ cười nhìn hần. Tuy nhiên, tâm tình của cô bỗng nở hoa, trở nên vui vẻ lạ thường. Hần vì cô mà tức giận, vì cô mà lo lắng, có phải chứng tỏ hần.....thích cô? Nghĩ tới đây, Thanh Du chợt cười thầm trong bụng.

Suy đi tính lại, cô quyết định không hỏi hần chuyện tên Quý bị hại. Duy của cô dù độc ác bá đạo đến đâu cũng không dùng thủ đoạn tâm thường hạ lưu đối phó với kẻ khác...

Khoan đã! Cô dựa vào cái gì mà chắc chắn hần không làm? Biết đâu...chỉ là cô đang cố gắng khóa lấp sự thật? T_T

-Chỗ này đất mùn ẩm, chịu khó một chút chắc sẽ đào được một cái lỗ thông ra ngoài.- Hần kết luận sau khi thăm dò kỹ lưỡng

Thanh Du xót xa nhìn hai bàn tay ngọc ngà của mình. Ở đây dĩ nhiên không có dụng cụ, và cô thì chẳng muốn đào tay chút nào.

-Chúng ta...không thể đi cái lỗ lúc xuống sao?

-Lỗ đó ở trên cao, từ phía trống không. Em định trèo lên bằng cách nào?

-...Em sẽ trèo lên người anh.

Thanh Du rất tự nhiên đưa ra sáng kiến. Nói xong còn không nhận được tự khen mình vài câu. Trời sinh cô quả là san bằng giữa tài và sắc. (^o^)

Vậy mà chỉ trong vòng một giây sau, cô đã biến thành "bom xịt"...

-Sau đó em định chạy lấy người?

-Anh không thể nghĩ tốt hơn về em à?- Mặt cô dài hơn mặt ngựa

Trần Thiên Duy nhếch môi, đôi mắt lấp lánh ý cười. Đó chỉ là một nụ cười vô hại nhưng sao Thanh Du lại muốn nổi da gà? Cô bất giác cảm thấy có gì đó không ổn.

-Hoàng Thanh Du, quan tài của tôi gấp đôi bình thường. Dù em có chạy đến chân trời góc bể, nó vẫn là đích đến cuối cùng của em.

Mùa đông lạnh lẽo sắp đi nhường chỗ cho gió xuân ấm áp và những cơn mưa bụi triền miên chẳng ai ưa.

Tết! Sắp đến Tết rồi!

Phố phường nhộn nhịp, đồ rực câu đối và đèn lồng. Người người ra vào chợ hoa, kì kèo trả giá rồi vui vẻ mang đồ về nhà. Không khí náo nhiệt bay vào tận phòng Thanh Du. Thế là cô không thể tiếp tục ngồi yên được nữa.

-Duy, dẹp hết việc đi. Em muốn đi sắm Tết.

Cô giành lấy cái laptop trong lòng Thiên Duy, cố gắng kéo hần ra ngoài cho bằng được. Ngày nghỉ mà hần định chui trong nhà lánh nạn sao? Đừng có hòng cô cho hần toại nguyện.

-Mấy cái đó để giúp việc làm.

Hần hơi mất kiên nhẫn vì bị cắt ngang công việc. Nhưng Thanh Du quyết không chịu buông tha. Cô muốn cùng hần trải qua một cái Tết đáng nhớ. Thời gian trôi đi nhanh tới mức người ta chưa kịp hưởng thụ. Cô muốn sau này mỗi lần nhìn lại không cảm thấy nuối tiếc.

Chương 58: Hạnh phúc hay khổ đau?

Thanh Du biết ngày Tết bây giờ không như ngày xưa. Nó đơn giản chỉ là một kỳ nghỉ để...ngủ. Dù vậy, cô vẫn rất mong chờ đêm giao thừa. Cô thích cảm nhận hương vị đất trời vào thời khắc chuyển giao. Đặc biệt, năm nay cô còn có thêm một người bên cạnh.

Đêm 30

Gió trên sân thượng khá to mang theo hơi lạnh thấm vào người. Thanh Du không lạnh. Cô đang ở trong lòng Thiên Duy.

Đúng 12 giờ, từng đợt pháo hoa rít dài rồi nổ tung trên nền trời tối đen. Đôi mắt to tròn của Thanh Du sáng bừng. Cô vuốt lại mái tóc rối, thư thái ngắm những chùm pháo hoa rực rỡ sắc màu. Dưới ánh sáng lấp lánh, Trần Thiên Duy đẹp tựa một vị thần. Thanh Du chưa bao giờ hạnh phúc như vậy. Cô cứ thế ngẩn đầu nhìn hân hoan quên không gian thời gian. Miệng cười mà đáy mắt lại phảng phất đau thương.

Khi hạnh phúc, phải chăng người ta thường nảy sinh cảm giác lo sợ?

Chút cảm xúc khó hiểu đó đã kịp thời được Trần Thiên Duy nắm bắt. Đôi mắt tro lạnh nhìn Thanh Du có chút ngờ vực. Cô giật mình vội vàng giấu đi, hân lại càng tỏ ra khó chịu. Nhưng tại sao cô có cảm giác hân không phải đang tức giận, mà là...chịu đựng?

Một tia máu đỏ tươi xuất hiện nơi khoé môi hân.

-Duy, anh sao vậy?

Thanh Du thất kinh ôm chặt thân hình cao lớn sắp ngã quỵ. Cả người cô xiêu vẹo cố giữ thăng bằng để không bị ngã theo.

Trên trời, pháo hoa vẫn nổ rộn ràng. Một khởi đầu không tốt cho một năm không tốt...

-Kết quả xét nghiệm cho thấy trong máu của cậu Trần có một lượng nhỏ độc tố. Loại độc này gọi là Ribi, được chiết xuất từ một loài nấm rất hiếm trong rừng. Vì vậy, tới nay người ta vẫn chưa nghiên cứu xong và công bố chính thức.

Mùng một Tết, nắng vàng rực rỡ chen vào phòng bệnh trắng toát trông càng xơ xác, tiêu điều. Vẻ mặt nghiêm trọng của vị giáo sư dường như đã ăn hết không khí trong phòng. Trái ngược hoàn toàn với tâm trạng vui tươi đầu năm mới nên có, một đám mây đen thật to cứ quấn lấy những người đang có mặt nơi đây không buông. Áp suất không khí tăng đột biến. Cảm giác vô cùng bức bối khó chịu.

-Ribi rất độc nên chỉ một lượng nhỏ cũng gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng.- Giáo sư Ngô căng thẳng đẩy gọng kính vàng

-Ông có thể nói rõ hơn không?

Minh Vi hỏi thẳng dù chẳng ai muốn nghe câu tiếp theo của giáo sư Ngô. Hơn ai hết, cô biết việc cần làm bây giờ là nhanh chóng giải quyết vấn đề, không phải ngồi suy sụp cùng nhau. Giáo sư Ngô lướt qua Trần Thiên Duy đang hôn mê trên giường rồi lại nhìn từng người với ánh mắt phức tạp. Cuối cùng ông cúi đầu, bắt đầu đi thờ dài.

-Các giác quan sẽ tê liệt dần theo thời gian.....

-Sao?

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng ngay cả Thành Nam và Minh Vi cũng không giấu nổi ngạc nhiên. Nỗi lo sợ ngày một lớn dần trên mặt bọn họ. Còn Thanh Du, cô chỉ biết im lặng. Đôi mắt sáng sụp xuống. Lốp phẩn hồng trên mặt cô dần mất đi tác dụng. Chẳng ai hiểu cô đang nghĩ gì.

Đây chẳng phải là sống không bằng chết sao? Càng đau đớn hơn khi biết trước mình sẽ chết mà chỉ có thể ngồi chờ. Kẻ thù lần này cũng quá độc ác rồi.

Trần Thiên Duy là người nắm giữ trong tay hàng trăm sinh mệnh. Việc hân đột nhiên đổ bệnh chỉ được thông báo tới một số người giữ vị trí quan trọng trong hội. Ngay lập tức, họ triệu tập một cuộc họp khẩn nhằm bàn bạc kỹ hơn về chuyện này.

Thanh Du vừa định mở cửa xe thì bị ngăn cản bởi một bàn tay khác.

-Anh ấy không đi được, cô cũng không cần đi nữa.

Minh Vi nói bằng giọng vô cùng dứt khoát, ánh mắt lạnh lùng càn quét Thanh Du như thể cô là tội đồ của xã hội. Cô mang theo tâm tình không thoải mái quay sang nhìn Thành Nam dò hỏi lại nhận được cái lắc đầu đầy bất lực.

Vậy là Thanh Du nghiêm nhiên trở thành nghi phạm đầu tiên.

Trong khi ở phòng họp kín, mọi người đang đổ mồ hôi sôi bong bóng thì ở nhà lại khá yên tĩnh. Thanh Du đã tưới xong vườn hoa hồng và hiện đang ngồi trên chiếc xích đu màu trắng chải lông cho Bóp già. Chú chó mập lười biếng nằm ườn lên đùi cô lim dim mắt tỏ vẻ hài lòng. Nó già rồi nên mỗi lần chải lại rụng mất cả tảng lông. Có chỗ còn lộ thịt hồng hồng.

Thanh Du bề ngoài hình như rất thảnh thơi nhưng mặt lại không biểu hiện cảm xúc. Từ khi nghe tin, cô thậm chí còn chưa mở miệng nói câu nào. Ở nhà cũng tốt, cô có thể bình tĩnh suy nghĩ kĩ mọi thứ.

Hôm nay thời tiết thật đẹp. Nắng ấm rải đều khắp nơi đánh tan cái lạnh của gió. Thanh Du ngồi trên thảm cỏ xanh mướt, đầu tựa vào gốc cây mận trong vườn. Mải suy tư mà tiếng chim hót chào xuân cùng tiếng lá cây xào xạc đã ru cô thiếp đi lúc nào không hay.

Trong mơ, cô cảm thấy như được ai đó ôm vào lòng. Hương thơm dịu mát thoảng trong không khí sao lại thật đến vậy? Mùi hương này, cô đã vô tình ghi tạc trong tâm rồi nhớ nhưng lúc nào không hay. Ngay cả nụ hôn rơi xuống mí mắt cũng vô cùng quen thuộc.

-Duy...

Thanh Du lơ mơ mở mắt. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy là người cô vẫn nhìn mỗi ngày, chỉ là sắc mặt hơi xanh xao một mõi. Không phải mơ. Cô thực sự đang ở trong vòng tay hắn.

-Chúng ta kết hôn đi.

-Hử?

"Tôi biết tôi ích kỷ. Nhưng tôi không thể để em đi. Tôi muốn em mở to mắt nhìn tôi chết để suốt đời, em chỉ có thể nhớ đến một mình tôi."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thách đấu

Sống trên đời, thà một lần toả sáng rồi tắt lịm như những bông pháo hoa còn hơn sống một cuộc đời nhàm chán, vô nghĩa cho đến chết.

Mùa xuân- mùa tình yêu nảy nở, gió thoảng mây bay, hương hoa thơm ngát. Dưới thời tiết đẹp như vậy, không còn gì tuyệt vời hơn cho một đám cưới linh đình.

Đúng 8 giờ, chiếc xe hoa màu đen sang trọng đỗ trước cổng tòa nhà Rus- nơi tập trung và làm việc của tất cả thành viên trong hội. Bên trong tòa biệt thự màu trắng mang đậm phong cách cổ điển châu Âu, mọi thứ đã sẵn sàng chào đón hai nhân vật quan trọng nhất hôm nay. Khí nóng lan tỏa ra đến ngoài đường.

Trần Thiên Duy xuống xe trước. Vẫn bộ vest đen bình thường nhưng mặc lên người hắn lại vô cùng đặc biệt, góp phần tôn lên dáng người chuẩn cùng nội hàm ít ai sánh kịp. Khí chất lạnh lùng cao ngạo thể hiện trong từng hành động của hắn khiến người khác không thể rời mắt.

Cửa xe sau được hắn mở ra. Hoàng Thanh Du xuất hiện ngay sau đó.

Ưu điểm của Thanh Du chính là dáng người nhỏ nhắn, nước da trắng hồng, chiếc mũi thanh tú và đôi mắt to. Líp trang điểm nhẹ nhàng mà khéo léo đã thành công làm bật các điểm mạnh đó. Trông cô thật thanh thoát, nhẹ nhàng trong chiếc váy trắng, tựa như một thiên sứ đi lạc của nhà trời.

Cánh cổng trắng mở rộng. Tiếng nhạc mờ hồ ngày càng rõ hơn. Phía sau, mọi người nghiêm chỉnh đứng dọc theo lối đi đón đôi tiên đồng ngọc nữ sánh vai nhau tiến vào.

Cùng một lúc mấy trăm cặp mắt đổ dồn về phía Thanh Du khiến cô không khỏi căng thẳng. Có ánh mắt ngưỡng mộ chúc phúc, có ánh mắt ghen ghét đố kỵ. Từng cử chỉ, nét mặt của cô họ đều không bỏ qua. Cô cố gắng tự trấn tĩnh bản thân để trái tim không vì đập điên cuồng mà rụng mất.

Bước qua cánh cổng biệt thự, cô bị choáng ngợp bởi vẻ đẹp nguy nga, tráng lệ bên trong. Nơi đây giống như thiên đường dưới mặt đất. Khắp nơi, đèn hoa giăng rục rờ. Cô bước trên thảm đỏ rải đầy cánh hoa hồng thơm ngát, ngọt ngào và lãng mạn, cảm giác lâng lâng như đang đi trên mây.

Từ khuôn viên đi lên sảnh lớn nhất định phải bước hết mười bậc thang lát đá cẩm thạch đen. Thanh Du đang chuẩn bị đặt chân lên bậc thang đầu tiên thì

phát hiện người bên cạnh mình đột nhiên khựng lại...

Cô quay sang nhìn Trần Thiên Duy bằng ánh mắt khó hiểu.

-Em sẽ không hối hận?

1 giây...

2 giây...

3 giây...

Hoàng Thanh Du bắt gặp ánh mắt cười ôn nhu. Ánh sáng từ đôi mắt lạnh lợi truyền thẳng vào lòng mắt màu tro. Có lẽ trong hai mươi mốt năm sống trên đời, cô chưa bao giờ kiên định như lúc này. Cô hít thật sâu lấy hơi, cố ý nói thật to như tuyên bố với mấy trăm con người đang có mặt tại đây.

-Cả đời....tuyệt đối không hối hận!

Khi cả hai đã đứng trên sảnh lớn của tòa nhà, Thanh Du kiêu hãnh khoác tay hân, đôi mắt băng lãnh nhìn xuống khuôn viên. Giờ đây, cô đã là vợ Trần Thiên Duy, là đại tỷ đứng đầu tất cả những con người dưới kia. Những hình ảnh trong quá khứ như một thước phim quay chậm lướt qua trước mắt cô. Kể từ giây phút này sẽ không ai dám khinh thường hay bắt nạt cô nữa. Mọi thứ không chân thật tới nỗi cô cứ ngỡ đây là một giấc mộng.

Từ giờ trở đi, Trần Thiên Duy sẽ không bao giờ cảm thấy cô quanh trên này bởi bên cạnh hân đã có cô.

-Một người như cô ta hoàn toàn không có tư cách trở thành đại tỷ của chúng tôi. Đậu Nành thông minh xinh đẹp lại chung tình, tại sao không phải là cô ấy?

Giọng nói lạnh lùng của cô gái mặc váy đỏ đứng ngay hàng đầu vút lên không trung rồi đâm thẳng vào tai Thanh Du. Đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại do màng nhĩ bị tấn công khá mạnh. Nhờ chất giọng vàng oanh hiếm có của mình, cô gái kia nhanh chóng biến thành khối nam châm khổng lồ hút phăng sự chú ý của tất cả những người còn lại.

Nhưng chưa đợi ai lên tiếng, một cô gái xinh đẹp khác đứng bên cạnh đã vội vàng kéo tay cô gái đó.

-Mượp Đáng, đừng quấy nữa.

-Đậu Nành, cô chịu âm ức lâu rồi. Hôm nay tôi nhất định phải giúp cô đòi lại công bằng.

Mượp Đáng dần mất đi bình tĩnh. Cô ta hình như rất hăng hái tham gia chiến đấu với Thanh Du. Ngay cả Đậu Nành cũng không cách nào úp được miệng núi lửa đang phun trào mắma. Kéo theo hiệu ứng âm thanh, đám đông xung quanh bắt đầu vắng nước miếng.

Hóa ra cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy xanh lam kia là Đậu Nành trong truyền thuyết. Thanh Du nắm chặt tay áo Trần Thiên Duy ý muốn hân không cần lên tiếng. Nếu cô suốt đời chỉ biết dựa hơi hân đè bẹp người khác thì còn ai tôn trọng cô nữa? Cô điềm đạm nở nụ cười chết chóc, từ trên cao nhìn xuống Mượp Đáng như một nữ thần nhìn kẻ thường dân thấp kém.

-Tôi thừa nhận, luận về nhan sắc tôi không bằng Đậu Nành, nhưng cũng không tới nỗi làm mất mặt mọi người. Vì vậy tôi cho rằng cứ để Trần Thiên Duy quyết định. Còn đối với hội, chỉ cần đủ khả năng là có thể ngồi vào chiếc ghế đại tỷ...Mọi người thấy thế nào?

Thanh Du đảo mắt vài vòng quanh khuôn viên, kiên nhẫn chờ đợi ai đó lên tiếng. Thế nhưng tất cả chỉ thì thầm to nhỏ mà không có ý kiến phản đối. Quả nhiên mọi sự vẫn nằm trong tầm kiểm soát. Cô hài lòng hăng giọng, rất tự nhiên hướng về phía Đậu Nành.

-Vậy thì tôi với cô, chúng ta hãy cạnh tranh công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Hoạn thư thời @

Đề bài thách đấu lần này do Hoàng Thanh Du đưa ra. Sợ dĩ mọi người dễ dàng chấp nhận đề bài của cô là vì nó khá công bằng cho đôi bên. Hay nói cách khác cô chẳng có lợi thế gì với đề bài này. Có chăng chỉ là một mũi tên trúng hai đích.

Đề bài chính là: Ai tìm được thuốc giải cứu sống Trần Thiên Duy trước sẽ quang minh chính đại ngồi vào chiếc ghế đại tỷ trong hội. Phần quà đi kèm là vị trí bên cạnh hân mỗi tối trên giường. Bất kỳ ai lên tiếng bàn luận thêm về vấn đề này sẽ bị trục xuất khỏi hội ngay lập tức.

Đậu Nành cả ngày vô cùng bận rộn lui tới mấy viện nghiên cứu. Ngay cả Mượp Đáng thường ngày gắn bó với cô ấy như hình với bóng cũng không nắm

rõ tung tích đối phương. Trong khi đó, Thanh Du gần như chỉ ngồi một chỗ đợi thời gian trôi qua. Cô thường hay trầm tư suy nghĩ, rồi lại băn khoăn không biết nên bắt đầu từ đâu. Ngày đêm nhấp nhòm như mọt tằm.

Lấy Trần Thiên Duy ra thách đấu thật nguy hiểm. Cô lúc nào cũng lo được lo mất. Nếu thua cuộc, so với việc cô tự tay dâng hán cho người ta cũng không có gì khác. Chức danh kia không được thì thôi đi, nhưng cứ nghĩ đến chuyện mỗi lần gặp hán cô phải lén lút làm tiểu hồ ly bên ngoài, mỗi tối hán lại nằm chung với người khác,...cô chỉ muốn phát bệnh. Nam nữ nằm chung một giường, ngày nào cũng kề kề bên nhau sát rạt, sao có thể tránh khỏi chuyện ngoài ý muốn? Đậu Nành kia tương tư hán đã lâu, nay mờ đưa tới miệng, ngại gì không giờ chút nanh vuốt mà ăn cho bằng sạch? Có câu: "Xa mặt cách lòng", trái tim con người ai biết lúc nào sẽ thay đổi? Chỉ sợ đến lúc ấy cô muốn giật lại cũng không kịp.

Cho nên Hoàng Thanh Du cô cơ bản phải dùng hết bốn cái vôi một cái đầu quần chặt hán, tuyệt đối không thể để vuốt mắt.

Tuy nhiên, Thanh Du dường như đã quên mất một chuyện quan trọng. Đó là trong lúc cô ngồi ngơ ngẩn suy nghĩ thì thời gian cứ im lặng trôi đi, vô tình cuốn theo sức khỏe của Thiên Duy. Tối khi cô giật mình nhìn lại, hán đã không thể tự đứng lên bằng đôi chân của mình.

Vậy mà Trần Minh Vi đa nghi vẫn ngăn cản cô đến gần hán. Lúc đầu cô ấy phản đối kịch liệt chuyện hai người đám cưới. Phản đối bất thành lại chuyển sang không đến dự. Giờ thì Thiên Duy không còn tỉnh táo được bao nhiêu, cô cũng hết cách. Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, suy cho cùng, Minh Vi chỉ muốn hán an toàn.

Mấy ngày nay Minh Vi bận tới mất tới mũi. Thanh Du nóng lòng chạy đi năn nỉ Thành Nam. Thật may anh vẫn còn nhớ chuyện ngày xưa mà sót lại chút lòng tin với cô. Đứng lên ngồi xuống mấy lần, anh mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Một tháng sau, Trần Thiên Duy yếu đi rất nhiều. Thanh Du xót xa nhìn những nốt sần xanh kinh dị nổi trên da hán ngày một dày. Các giác quan hoạt động kém hơn. Đầu óc mụ mẫn nên phần lớn thời gian hán ngủ li bì. Phần thời gian ít ỏi hán tỉnh táo một chút, cô tranh thủ đẩy hán đi dạo trong khuôn viên. Con người bận rộn này rốt cuộc cũng có thể thành thói quen.

-Duy, nhìn kia! Em quên nói với anh là em mới cưới thêm một con Bép xi măng về làm vợ của Bóp già. Chúng xem chừng rất thích nhau. Em nghĩ chẳng bao lâu nữa chúng sẽ sản xuất thêm mấy con cún. Anh đoán xem con của chúng là màu trắng hay xi măng?

-.....

Thiên Duy không biết đã ngủ từ bao giờ. Hàng mi dài cong cong khẽ lay động trước gió. Khuôn mặt hán xanh xao hốc hác ẩn dưới mái tóc nâu hơi rối. Đôi lông mày đen đậm nhú lại tỏ vẻ khó chịu. Nếu bây giờ có người nào trong hội bắt gặp hán, hán họ phải phát khóc bởi vẻ hiền từ vô hại của đại ca ác ma. Vẻ mặt hiền từ đó phút chốc hóa thành nhát dao cắm phập vào tim Thanh Du, không an phận khoét sâu làm trái tim cô rò máu, đau tận tâm can. Cô bi thương ngắm hai chú chó đang vô tư nô đùa hạnh phúc, không hiểu sao trong lòng lại phát sinh cảm giác ghen tị. Đôi mắt đỏ mọng khẽ nhấp nháy:

-Giá như chúng ta được như vậy...

Thanh Du vô thức đưa tay vuốt mặt, không biết nước mắt đã đầm đìa trên mặt từ bao giờ.

Đêm nay trời nổi cơn cuồng phong. Kể cũng lạ! Mới có tháng ba mà mưa như xả nước. Gió rít gào giận dữ giật cửa sổ đập ầm ầm. Điện cắt. Cả căn biệt thự rộng lớn tối om. Thanh Du nương theo ánh sáng qua cửa kính của những tia chớp, dò dẫm từng bước qua phòng Trần Thiên Duy. Cô muốn xem xét hán một chút.

Thanh Du đẩy khẽ cánh cửa gỗ. Một giây sau cô như bị trời đánh, chết trân nhìn đôi nam nữ đang quần quýt trên giường thoát ần thoát hiện dưới ánh chớp. Một tiếng sấm nổ vang trời, đầu cô ong lên một tiếng, cả thế giới như đổ sập xuống.

Khi đã nhận thức rõ hoàn cảnh, Thanh Du hết như sư tử Hà Đông bị nhỏ râu, sấn sổ tiến đến lùi ngược cô gái kia ra tạt cho cô ta một bạt tai khiến cô ta loạng choạng suýt lao đầu xuống đất. Thân thể lửa lò của cô gái như mũi kim đâm vào mắt cô vô cùng đau buốt. Cô nắm chặt bàn tay phải bóng rạt, kim chế ý muốn xé xác cô ta ra. Thanh Du nói như gào:

-Đậu Nành, cô khao khát anh ấy đến vậy? Thế thì hãy chiến thắng tôi xem nào. Lợi dụng lúc anh ấy bị bệnh làm chuyện đáng xấu hổ, cô rẻ tiền hơn tôi tưởng đấy.

Đậu Nành cười tự giễu, giờ bàn tay sơn móng đỏ chót quệt ngang vết máu trên khóe môi, mắt trợn ngược căm phẫn nhìn Thanh Du chằm chằm như hận không thể bầm cô ra. Thêm thêm móng tóc xơ xác và hiệu ứng ánh chớp, trông cô ta thật giống oan hồn lật mở. Cô ta cất giọng khàn khàn đầy chua xót, từng từ từng chữ rít qua kẽ răng:

-Cô thì biết cái gì? Tôi ôm hi vọng chạy theo anh ấy như con ngu, đau đớn nhường nào, cô có hiểu không? Duy đáng lẽ đã yêu tôi cho đến khi cô xuất hiện, anh ấy đã tôi đi như đá một con cún ghê, cô biết không? Nếu không thắng, tôi sẽ giết cô, bằng mọi giá tôi phải có được anh ấy.

Đậu Nành đắm ngực thùm thụp rồi túm lấy cổ Thanh Du mà lắc như lên con đại. Trước sự điên cuồng của Đậu Nành, Thanh Du chẳng thèm chớp mắt. Sau cơn thịnh nộ cô thấy lòng chợt nguội lạnh, đối với cô ta tràn ngập khinh bỉ. Giết cô ư? Thật nực cười! Cô ta làm gì có tư cách.

Thanh Du ghé tòm vật bàn tay đang đặt trên cổ mình. Cô bất giác ghé sát tai Đậu Nành, khóe môi nâng lên thành nụ cười bí hiểm.

-Cứ chờ xem. Cô thua chắc rồi.

-Không...Không phải...

Cô ta nhảy dựng lên, vừa lồm bẫm vừa lao ra ngoài như bị trúng tà. Lúc này Thanh Du mới tạm thời thu hồi nanh vuốt, quay sang thu xếp cho Trần Thiên Duy. May là cô đến kịp nên quần áo của hắn mới chỉ xộc xệch.

Hắn mơ mơ hồ hồ gọi tên Thanh Du, cô lại càng đau lòng ôm ghì hắn thật chặt. Nước mắt rơi nhiều hơn cả nước mưa bên ngoài.

-Bất luận thế nào, em nhất định sẽ cứu anh bằng tất cả sức lực và trí tuệ của mình.

◊X◊X◊

Vậy là truyện sắp kết thúc rồi. Chân thành cảm ơn các bạn đọc giả đã ghé thăm. Vì là truyện đầu tay mình viết lấy kinh nghiệm nên có rất nhiều lỗi. Xin các bạn hãy giành chút thời gian để lại nhận xét để truyện được hoàn thiện hơn.:-)

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Chương 61: Giao chiến

Giữa tháng bảy là cao điểm nắng nóng mùa hạ. Cái nắng gay gắt khiến người ta chẳng muốn thò mặt đi đâu làm gì một giây nào, chỉ mong được nằm ườn phơi điều hòa cả ngày.

Nhà giam của tổ chức nằm dưới tầng hầm tòa nhà Rus chẳng khác gì một cái lò vi sóng nhốt bên trong mấy con cá khô đét. Hoàng Thanh Du mới "di cư" vào đây chưa lâu nhưng cô cũng sắp gia nhập "biệt đội cá khô" kia rồi.

Buổi trưa là thời điểm nóng nhất trong ngày. Đâu đó vọng đến tiếng ruồi muỗi chao liệng như trực thăng, tiếng đánh nhau bình bịch của mấy tên tù nhân và khi tiếng cãi nhau đã dứt, chúng bắt đầu thi nhau rên ư ừ như mấy con chó bị chủ nhân giận dữ đạp cho vài nhát. Không khí nhà giam vì thế lại càng oé oải, chán chường.

Thanh Du được "ưu ái" dành riêng một phòng giam tương đối sạch sẽ gần cửa lớn nên cũng thoáng mát, sáng sủa hơn những chỗ khác. Tuy vậy, cô chẳng hề thấy dễ chịu chút nào. Có mấy ai hưng phấn vì "được" nhốt đầu chứ?

Mới vào đây mấy ngày mà trông Thanh Du tiêu tụy đi khá nhiều. Chiếc váy đen cô mặc hơi nhàu, đôi chỗ có vết bẩn. Mái tóc dày xơ xác đã một thời gian không được chải, vài sợi thâm đậm mồ hôi, dính bết vào khuôn mặt xanh xao trắng bệch. Cô ngồi dựa vào song sắt, bàn tay gầy gò vô thức vuốt bụng. Đôi mắt đen láy kém sáng thi thoảng lại hướng ra cửa lớn như thầm mong chờ điều gì đó.

Nhiều ngày trôi qua, thứ cô mong đợi đã không xuất hiện...

Bữa cơm trưa nay chỉ có cơm trắng và một ít đậu luộc. Mặc dù chưa nhìn thấy khay cơm đã buồn nôn nhưng Thanh Du không thể không ăn. Cô phải ăn để sống và để sinh ra một đứa bé khỏe mạnh...

Vậy là Thanh Du "lên gân" cố nuốt trôi mấy thìa cơm trắng mà không hề hay biết cách cửa sắt lớn đang nặng nề mở ra. Ánh mặt trời chói sáng nhân cơ hội ủa vào nhà giam tối tăm, chiếu sáng cả hình hài lẫn trái tim cô. Thanh Du vội buông thìa cơm, khó chịu lấy tay che mắt. Qua kẽ tay, cô lơ mơ thấy một chiếc bóng cao lớn đồ dài từ cửa đến phòng giam, bao trọn thân hình nhỏ bé của cô.

Mấy tên tù nhân đã say giấc nồng. Tiếng giày gỗ lộp bộp xuống nền đá vang vọng trong không gian yên ắng rộng lớn như tiếng trái tim Thanh Du. Đáy mắt trong veo của cô phản chiếu rõ khuôn mặt quen thuộc mà cô vẫn ngày đêm mong chờ.

Trần Thiên Duy đến gặp cô, cuối cùng hắn đã chịu đến gặp cô. Cô cứ ngỡ cả đời hắn sẽ không nhìn mặt cô nữa. Trong chiếc áo sơ mi trắng và quần jean đơn giản, hình như hắn già đi đôi chút. Hóa ra hắn cũng nghĩ đến cô. Cô vui mừng tới nỗi không thốt nên lời, cho dù đôi mắt màu tro vẫn hay nhìn cô cũng chiều giờ đã được thay thế bằng sự lạnh lùng xen lẫn chán ghét. Trái tim cô hằng nhịp, co thắt từng đợt dữ dội khiến hô hấp không thông, đầy nước từ đầu xộc qua mũi đọng đầy trong hốc mắt.

Lúc rảnh rỗi ngồi trong phòng giam đếm thời gian, Thanh Du đã không ít lần nghĩ đến những điều cô sẽ nói khi gặp hắn. Nhưng giờ đây, vui sướng ập đến cùng đau khổ làm não cô xoắn lại một cục chẳng suy nghĩ được gì. Có chăng cô chỉ muốn được một lần giải thích để hắn tin rằng cô đối với hắn là thật lòng, hi vọng hắn tha thứ cho cô, từ bỏ tất cả để ở bên cạnh cô.

Tuy nhiên cô biết, cô làm gì có tư cách đó. Lừa dối hân, phá hủy tất cả của hân đều do một tay cô tự làm tự chịu, sự thật rõ ràng trước mắt, cô còn gì để giải thích? Vì vậy, cô chỉ biết ngồi thừ một chỗ giương mắt nhìn đôi giày thể thao màu đen qua song sắt. Cô chỉ là tội đồ hèn mọn chờ đợi sự phán quyết của đế vương.

Một người ở trên cao nhìn xuống một người bất động ngồi dưới thấp. Khoảng cách giữa họ giờ đây không chỉ là hàng song sắt ở giữa, nó xa tới mức

Thanh Du có cố gắng vùng vẫy thế nào cũng không thể rút ngắn. Bức tranh tĩnh lặng này không biết sẽ tồn tại đến bao giờ nếu hán không lên tiếng trước.

-Tại sao?

Tại sao ư? Là tại sao muốn huỷ hoại hán hay tại sao lại bắt chấp tất cả, hết lần này đến lần khác liều mạng cứu hán? Đến Thanh Du còn không hiểu tại sao, cô biết nói gì với hán đây?

Nửa ngày trời trôi qua, con người đáng hận bên trong không hề động đậy. Sự im lặng của cô đã thành công phá vỡ tính kiên trì của hán. Trần Thiên Duy như con quái thú bị đánh thức khỏi giấc ngủ say, nổi trận lôi đình nắm chặt cái cổ trắng ngần của Thanh Du. Đôi mắt hán đỏ ngầu như ác quỷ đến từ địa ngục. Thanh Du dường như nghe được tiếng xương kêu răng rắc, mặt cô đỏ lịm đi. Cô há miệng mong lấy được chút không khí ít ỏi nhằm duy trì sự sống mong manh của mình nhưng tuyệt nhiên không nói một từ nào.

-Nói mau! Tại sao cô làm vậy? Tại sao?

Trần Thiên Duy rống giận gia tăng lực bàn tay. Hán muốn phát tiết, một phát bóp chết người đàn bà dám lừa dối hán rồi bám cô ta ra từng mảnh nhỏ. Hán yêu cô ta đến chết đi sống lại, cô ta dựa vào cái gì dám đùa giỡn lợi dụng tình cảm của hán?

Thanh Du đáng chết ngàn vạn lần. Cô chợt nhận ra mình không nên tiếp tục níu kéo tính mạng. Nếu như cô chết để hán vui vẻ sống tiếp thì tốt nhất nên như vậy. Nghĩ tới đây, cô quyết định buông tay, đôi mắt đen láy dần khép lại. Dù sao chết dưới tay hán cô cũng chẳng còn gì hối tiếc.

Nhưng vào đúng thời điểm Thanh Du tưởng chừng như hồn mình đã lìa khỏi xác thì một lực đạo khá mạnh hất văng cô ra. Cổ họng được khai thông, Thanh Du hít thở dồn dập nhằm bù lại chỗ ôxi bị thiếu. Hô hấp chưa ổn định, giọng nói trầm khàn đã dội xuống đầu cô một gáo nước lạnh xuyên thấu vào tận cõi lòng.

-Cô đang mang thai con của ai?

Thanh Du cười như mếu. Cô cười chính bản thân mình nhu nhược ảo tưởng. Thì ra bao lâu nay Trần Thiên Duy chưa từng tin tưởng cô, tin vào tình cảm cô dành cho hán. Trần Thiên Duy đến cuối cùng vẫn chỉ tin vào những gì mình nhìn thấy. Được thôi! Hán ta không xứng để cô lao tâm khổ tứ yêu bằng cả trái tim, càng không xứng trở thành ba của con cô.

Thanh Du gom hết can đảm nhìn thẳng vào đôi mắt toé lửa của hán. Một giây sau có chết ngay cô cũng không ngại ngần gì nữa.

-.....Nó là con của Trịnh Minh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trượt dài

Có câu: "Một ngày trong tù bằng nghìn thu bên ngoài". Không sai, Hoàng Thanh Du tưởng như mình sắp chết mòn ở đây. Cô không phân biệt được ngày và đêm cũng như các buổi trong ngày. Giờ giấc sinh hoạt rồi mù cộng thêm cái thai trong bụng khiến người cô mệt mỏi, hết nằm lại ngồi. Chưa bàn đến những bữa ăn tẻ nhạt, chỉ riêng việc một tuần tắm hai lần giữa mùa hè oi bức cũng đủ làm cô phát điên.

Cái ngày cánh cửa lớn kia đóng sập vào, cô thấy tương lai mình cũng khép lại từ đó và có thể sẽ không bao giờ mở ra lần nữa. Đến khi nào chuỗi ngày đau khổ này mới kết thúc đây?

Nằm co quắp trong nhà giam, Thanh Du mơ màng là đi. Cô nghe thấy thanh âm kiêu hùng của chính mình văng vẳng bên tai rồi chìm trong tiếng sấm nổ:

-Cô thua chắc rồi.....

Một loạt hình ảnh nối tiếp nhau chạy qua trước mắt cô. Đầu tiên là lúc Thanh Du lần đường quay lại cái hang ghê của tên Quỷ tìm manh mối giải độc. Cô không dám chắc chắn mà chỉ dựa vào suy đoán của mình, rằng Quỷ hận Trần Thiên Duy đến vậy, không lẽ nào lại đột nhiên tự tử để hán bình an vô sự. Vấn đề kia quần quanh trong đầu cô đã lâu rất có thể là chìa khóa giúp cô tìm ra thuốc giải.

Quả nhiên trời không phụ lòng người. Thanh Du cuối cùng đã kiếm được một cuốn sổ cũ nhỏ được giấu kỹ dưới cái lỗ hán ta ném cô xuống. Tên Quỷ kia với bộ óc siêu phàm sau năm năm hi hục chui trong hang liền hoàn thành công cuộc nghiên cứu Ribì, lưu trữ duy nhất một ân huệ cho đời trước khi xuống hoàng tuyền.

Tìm được cách giải độc, Thanh Du lại dờ sống dờ chết đi tìm nắm Ribì. Bị lạc đường, nhiều ngày cô lang thang trong rừng cùng cái bụng đói meo. Đương nghĩ rằng mình sẽ chôn vùi cuộc đời thâm lặng giữa rừng thì cây chuối cứu mạng cô bất ngờ xuất hiện. Và không những được sống, nắm Ribì cũng tự nhiên chạy đến chỗ cô. Mọi việc sau đó vô cùng thuận lợi tới mức cô sợ đối mặt với tương lai, sợ con sóng dữ sắp ập xuống đầu cô, cuốn tất cả ra biển.

-Du, mặc cái này.

Trần Thiên Duy đặc biệt thích cô mặc đồ trắng. Mỗi lần chọn đồ cho cô hắn đều chọn màu này, ý cười hiện rõ nơi đáy mắt. Chất giọng hắn trầm trầm nhưng lạ thay, Thanh Du không hề cảm thấy lạnh lẽo như mọi khi. Ngược lại nó như một mồi lửa châm ngòi cho đồng cùi là trái tim cô. Hóa ra tình yêu là phép màu kì diệu như vậy.

Sức khỏe Trần Thiên Duy dần dần hồi phục, Thanh Du trở thành đại tỷ được mọi người công nhận. Gần một tháng trước cô có thai, tâm tình hắn càng khôi sắc, chăm sóc cô kĩ lưỡng hơn. Mỗi sáng thức dậy đến mỗi tối đi ngủ, Thanh Du đều được ngắm nhìn hắn, khuôn mặt cô tràn ngập nắng. Câu chuyện tưởng chừng như đến đây là kết thúc viên mãn.

Lẽ thường Thanh Du phải hạnh phúc trên chín tầng mây mới đúng. Vậy mà hằng đêm cô chỉ thấy cánh mình rơi xuống đất thê thảm như thế nào, cảm giác lo sợ ủa đến trái tim cô như trận cuồng phong thổi bay hết hạnh phúc đáng có. Đứa con này...cô không hề mong muốn...

Thanh Du đoán trước được số phận bi thảm của mình, chỉ là cô không ngờ nó đến sớm và thảm hại hơn những gì cô nghĩ.

Năm năm mất tích, sở dĩ Thanh Du sống được là do Trịnh Minh Phong hết mực dung túng, chiều chuộng cô. Cô nói ghét Trần Thiên Duy, không bao giờ muốn nhìn mặt hắn cùng ông bố xấu xa nhả tâm đem cô cho người khác, anh sẵn sàng đưa cô ra nước ngoài, dựa vào tiền tài và thế lực gia đình để che giấu cô. Vài năm sau, cô một mực muốn quay về tiếp cận Trần Thiên Duy trả thù, anh chỉ khẽ thờ ắt, không cam lòng mà gặt đầu đồng ý.

Thanh Du biết Minh Phong đối tốt với cô, cũng hiểu tình cảm anh dành cho cô. Kể từ khi ở bên cạnh cô, anh chú tâm gây dựng sự nghiệp đồng thời không màng đến bất cứ người phụ nữ nào. Anh dựa vào thực lực từ chỗ thấp nhất leo lên vị trí quan trọng trong thương trường và giới xã hội đen. Chút bản lĩnh bây giờ cô có được cũng là nhờ mấy năm theo anh lăn lộn bên ngoài. Ba mẹ anh hài lòng ngầm thừa nhận cô là con dâu. Cô cũng tự du võ bản thân rằng mọi chuyện tốt đẹp. Nhưng mãi đến một năm trước, khi nhìn thấy chiếc nhẫn cầu hôn trên tay anh, cô chợt tỉnh mộng. Trái tim chai lì khiến cô nhận ra rằng thực chất cô vẫn chưa bao giờ buông lơi quá khứ...

Một người đàn ông ưu tú nhường ấy vì cô mà thay đổi, tại sao cô lại không thể vì anh mà buông bỏ quá khứ? Không phải Thanh Du cố chấp, cô đã rất nhiều lần cố gắng chấp nhận anh nhưng một hình bóng khác giống như vi-rút ăn sâu vào não cô không thể diệt trừ tận gốc, hành hạ cô mỗi phút mỗi giây. Mỗi tình đơn phương của cô với Trần Thiên Duy từ lúc nào đã phát triển tới mức không thể kiểm soát nổi?

Ngay hôm sau, Thanh Du một mình chạy về nước chẳng để lại chút dấu vết.

Trịnh Minh Phong sớm không đến muộn không đến lại canh ngay lúc cô thê thảm nhất trong rừng. Anh vừa đau lòng vừa tức giận định nhốt cô lại. Cô bị ép tới đường cùng, bất đắc dĩ phải tung chiêu thức quyết định: giả vờ tự tử. Chiêu thức này Thanh Du đã sử dụng không dưới năm lần nhưng lần nào cũng thu được kết quả như ý.

Trịnh Minh Phong cho cô ba tháng để ăn cắp tài liệu bí mật của tập đoàn Thiên Quân. Sau đó cô chỉ việc quay về bên anh, chống mắt nhìn Trần Thiên Duy trở thành ăn mày.

Thanh Du là nữ thủ lĩnh của tổ chức, lại có công lớn cứu mạng Trần Thiên Duy nên được tin tưởng tuyệt đối. Cô vì thế lơ là cảnh giác, sơ sẩy bị một tên thuộc hạ phát hiện khi đang trao đổi với Minh Phong ở khách sạn. Tên đó hí hửng chọn góc máy sao cho tấm biển khách sạn đẹp mắt nhất giữa hai người, chụp vài tấm ảnh rồi vội vàng phóng về trình lên đại ca. Nhờ "hồng phúc" của hắn ta, Thanh Du không những bị giám liên tiếp nhiều quả búa tạ xuống đầu, giờ cô đã được "làm tổ" trong nhà giam.

Hoàng Thanh Du là người nhớ dai nhưng mau quên. Điều đó có nghĩa là khi tập trung làm một việc, cô sẽ quên phăng mất những việc quan trọng khác. Sau đó lúc rảnh rỗi hay bất gặp hoàn cảnh tương tự, cô cư nhiên sẽ đau buồn nhớ lại. Việc xảy ra năm năm trước hoàn toàn không đáng để cô hận Trần Thiên Duy đến khắc cốt ghi tâm. Suy cho cùng, tất cả chỉ là cái cớ bao biện cho tình yêu điên rồ của cô.

Vì vậy, chỉ có hai nguyên nhân chính dẫn đến việc Thanh Du mượn tay Trịnh Minh Phong huỷ hoại sự nghiệp của Trần Thiên Duy.

Thứ nhất, cô đã sớm ý thức được làm đại ca xã hội đen chẳng có kết cục tốt, nếu may mắn không bị cảnh sát bắt thì cũng bị kẻ khác hãm hại, bạc mệnh chết trẻ. Cô không muốn nhận hạnh phúc như nhận tiền công theo ngày.

Thứ hai, cô muốn đem tính mạng đặt cược vào thứ tình cảm không rõ ràng nhận được từ hắn. Liệu hắn yêu cô hay đơn giản chỉ là chiếm hữu? Nếu hắn yêu cô thật tâm, đồng tiền tài địa vị nhảm chán kia chẳng là gì cả.

Sự thật chứng minh người tính không bằng trời tính, lý thuyết thường rất khác thực tế. Đứa con và tấm ảnh đã một cước đá cô lăn ra khỏi kế hoạch...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Một bước lột địa ngục

Thời gian không thềm chạy đua với ốc sên mà thông dong nhích từng giây chậm chạp. Cứ thế rồi mùa hè tình nghịch kéo mùa đông chạy mất, để lại mùa xuân với biết bao hoài niệm. Thanh Du phần nào đoán được đang là mùa xuân bởi thời tiết ấm áp, và bởi con cô sắp ra đời.

Mặc dù ban đầu đưa con ngoài ý muốn của cô, nhưng dần dà nó trở thành lý do níu kéo cô lại thế gian này. Phần lớn thời gian cô dùng để trò chuyện cùng con. Và khi cảm nhận được sự sống nhỏ bé ấy khẽ chuyển động, cô biết con đang đáp lại cô.

Phần thời gian còn lại, cô khẽ nhắm mắt lợi ngược dòng thời gian quay về khoảnh khắc gần một năm trước, khi cô khoác tay Trần Thiên Duy kiều ngạo đứng trên sảnh lớn tòa nhà Rus. Bên dưới, ai nấy ngưỡng mộ ngược nhìn cô, mấy trăm cái miệng đồng loạt hô to:

-SUỐT ĐỜI TRUNG THÀNH VỚI ĐẠI CA, ĐẠI TỶ.

Tiếng hô vang tới nỗi cách mấy cây số vẫn còn nghe thấy. Thanh Du áp chế sự hưng phấn đang dâng trào trong từng tế bào máu, hải lòng nâng khoe môi thành nụ cười hoàn mỹ.

-Đại tỷ, ăn com

Thanh Du giật mình mở mắt, phát hiện mình vẫn nằm queo trong phòng giam, nụ cười trên môi cô hóa đá. Trái tim yếu đuối hẫng mấy nhịp, đáy lòng không biết là tiếc nuối hay là bi ai.

Cô ngẩng đầu nhìn ra cửa, là thằng bé Hạt Tiêu mang com tới đến. Thằng nhóc là người cuối cùng đến thời điểm này kiên trì gọi cô hai tiếng "đại tỷ", mang đồ ăn ngon đến cho cô, thông báo với cô tình hình bên ngoài. Những người khác hết thấy đều khinh thường cô.

-Tỷ, Đậu Nành sắp lên làm đại tỷ rồi. À ta chưa vào đến cửa đã muốn tống em đi. Tỷ nhất định phải sớm ra ngoài đánh bại ả ta...- Hạt Tiêu bức xúc ra mặt

Thanh Du đứng lúc ăn phải một quả mơ chua loét. Vị chua lan khắp khoang miệng, nhanh chóng tấn công lục phủ ngũ tạng khiến đôi mắt trong veo bị bao trùm bởi màn sương mỏng. Toàn thân cô tê rần. Một lát sau, khoe miệng cô ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Kể cũng đúng. Khi còn là đại tỷ, cô đặc biệt ưu ái mang Hạt Tiêu về sống chung trong căn biệt thự, coi việc chăm sóc nó là thú vui. Giờ cô vào đây, Đậu Nành kia dĩ nhiên phải nhỏ hết u nhọt. Cô ta để Hạt Tiêu ở đó đến tận hôm nay là đã chiếu cố nó lắm rồi.

Hoa này tàn thì thay hoa khác. Hoàng Thanh Du cô chẳng qua cũng chỉ là một bông hoa đại xuất sắc mà thôi.

Nửa đêm, cơn đau dữ dội truyền đến từ bụng lôi xềnh xệch Thanh Du ra khỏi giấc mộng chấp chôn. Cô cuộn tròn như con tôm, hực hơi mấy lần mới gắng sức gào lên được thành tiếng, mồ hôi ướt đầm như tắm.

Anh chàng gác ngục còn đang nửa tỉnh nửa mê trong mộng đẹp, lèm bèm chửi thề mấy câu. Nhìn thấy cô quằn quéo trong phòng giam, mắt anh ta lồi to như cá vàng, ủa ở gì đó rồi chạy bật mạng ra ngoài.

Thanh Du đau đến ý thức mơ hồ. Cô chẳng biết mình đã vật vã như thế bao lâu mới thấy một đám người vận blu trắng khăn trương chạy rầm rập vào phòng giam, mỗi người một việc.

Cái đêm khó khăn nhất trong đời cô cuối cùng cũng chịu biến đi.

Thanh Du mở choàng mắt, phát hiện cô vẫn nằm một mình giữa sàn nhà. Phòng giam vẫn như thường lệ, yên ắng và sạch sẽ. Thân thể cô giống như vừa được sinh ra thêm lần nữa, hoàn toàn không còn chút tinh lực.

"Hoá ra là mơ!" Thanh Du không kim được, khẽ thở phào một tiếng.

Theo thói quen, cô vô thức giờ tay vuốt bụng, nở nụ cười âu yếm cùng con chào đón ngày mới. Thế nhưng vừa đặt tay lên bụng, khuôn mặt vốn không có khí huyết lại càng nhợt nhạt như xác chết. Nụ cười vụt tắt như cây nến trước gió.

Trong phòng giam u ám, mọi thứ đã được dọn dẹp sạch sẽ như buổi tối hôm qua. Nếu không có mùi tanh thoảng qua mũi, cô chắc chắn sẽ tin rằng đêm qua chỉ là một cơn ác mộng.

Bụng cô xẹp lép...

Con cô đâu?

Đêm qua là ác mộng hay hơn chín tháng qua mới là một giấc mơ? Không! Tất cả đều không phải. Mới tối hôm qua thôi, cô rõ ràng vẫn còn chúc con ngủ ngon. Vậy mà tại sao chỉ trong một đêm con đã biến mất như chưa từng tồn tại? Đêm qua cô đứng là đã sinh con ra, cô nghe thấy cả tiếng khóc mong manh của con trước khi ngất đi. Đứa con nhỏ bé của cô rốt cuộc đang ở đâu?

Thanh Du như kẻ điên đảo dục tìm kiếm xung quanh, miệng không ngừng lẩm bẩm gọi nó. Từ hốc mắt đỏ đục, từng giọt nước rơi xuống như mưa sa làm nhòe mọi thứ, ướt đầm cả khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô liều mạng đưa tay gạt đi, tiếp tục lần mò khắp phòng giam.

Bóng dáng anh chàng coi ngục đứng nhìn cô như chiêm ngưỡng thú vật trong chuồng vô tình lọt vào khoe mắt Thanh Du. Toàn bộ máu huyết của cô phút chốc dồn hết lên não. Từng sợi gân hiện rõ trên làn da trắng xám. Đôi mắt vốn bình lặng như mặt hồ nổi bão.

-KÊU TRẦN THIÊN DUY ĐẾN ĐÂY NGAY LẬP TỨC.

Trần Thiên Duy chắc đã đoán trước được kết quả, ba mươi phút sau liền có mặt tại nhà giam. Tuy nhiên, hắn không đi một mình. Đậu Nành bên cạnh như con đĩa bám chặt lấy hắn. Cô ta ngồi xổm xuống nhìn cô đầy thích thú.

-Jessica, sau cùng, ai mới là kẻ chiến thắng đây?

Từ khi Thanh Du vào đây, hắn cũng chỉ đến có một lần. Nếu như trước kia, hắn cô sẽ ngu ngốc vui mừng đến rớt nước mắt, mong muốn chạy ra ngoài giết lại hắn từ tay Đậu Nành. Nhưng giờ, sự tồn tại nhón nhơ của hai kẻ ngoài kia như cây kim châm vào mắt cô, đau đớn và ngứa ngáy.

Trần Thiên Duy rõ ràng là đến trêu tức cô.

Cô trực tiếp bỏ qua Đậu Nành, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao quét qua Trần Thiên Duy. Đôi tay trắng bệch gắng sức bấu chặt song sắt, bờ môi run rẩy phát ra ngữ điệu khản đặc:

-Các người đem con tôi đi đâu?

Chứng kiến cảnh tượng này, đáy mắt Trần Thiên Duy xẹt qua một tia bi thương, sau đó liền bị hắn gấp rút giấu nhem. Hắn cất giọng hờ hững như có như không:

-Chết rồi!

Câu nói hắn ta vừa thuận miệng buông ra lập tức hóa thành tiếng sét nổ giữa trời quang, xuyên qua màng nhĩ găm chặt vào não Thanh Du. Trái tim thoi thóp run rẩy tựa hồ sắp ngừng đập. Nỗi đau xé ruột xé gan dường như quá sức chịu đựng với cô gái nhỏ bé. Cô lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt thuận thể rơi nhiều hơn.

-Không thể nào. Nó không thể chết được.....Tôi không tin.

Thanh Du như con thú nhỏ vùng vẫy trong lồng sinh tuyệt vọng, càng quẫy càng chìm xuống nhanh hơn. Cô còn chưa được nhìn mặt con, chưa được ôm con vào lòng vỗ về, chưa gọi con bằng cái tên thật đẹp cô đặt cho nó, cô thậm chí còn chưa biết nó là gái hay trai. Sao có thể nói chết là chết dễ như vậy?

-Chính tay tôi đã giết chết nó. Đó chính là sự trả giá cho việc cô phản bội tôi..

-CÂM MIỆNG! TRẦN THIÊN DUY ANH LÀ ĐỒ CÀM THÚ. TÔI NGUYỄN RỬA ANH CHẾT KHÔNG TOÀN THÂY. MAU TRẢ CON LẠI CHO TÔI...

Tiếng gào thét thương tâm của Hoàng Thanh Du làm chấn động cả tòa nhà Rus, làm ai nấy cả kinh. Đôi tay run bần bật đập liên hồi vào song sắt không biết đau. Cô không còn sức kìm nén nước mắt, mặc kệ nó tuôn trào như vòi nước hồng van.

Đôi mắt tro lạnh của Trần Thiên Duy chất chứa núi tâm tư, do dự một lúc lại có chút không đành lòng. Cuối cùng hắn không nhận được mím chặt môi, ba bước thành hai rời khỏi nhà giam, không chút để ý đến Đậu Nành rồi rít chạy theo sau.

Thanh Du vô lực đổ sập xuống sàn nhà, cả người như mất hết tri giác. Nước mắt cạn khô, đau khổ tột cùng thế là đủ. Từ nay về sau, cô không bao giờ cần thứ gọi là tình yêu nữa.

Cả Trần Thiên Duy lẫn Đậu Nành, cô sẽ cho họ nếm mùi địa ngục, sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Đột kích

Phòng làm việc của Chủ tịch tập đoàn Thiên Quân nằm trên tầng cao nhất tòa nhà sáu mươi hai tầng giữa lòng thành phố đông đúc. Cũng như tính cách của chủ nhân, căn phòng chỉ có hai màu trắng xám cơ bản, bày trí đơn giản trang nhã.

Trên chiếc bàn gỗ đàn hương tinh tế, Trần Thiên Duy đang hết sức tập trung vào những con số và biểu đồ phức tạp ở màn hình máy tính. Ngón tay thon dài múa nhanh trên bàn phím. Đôi lông mày cương nghị thì thoáng hơi chau lại. Nắng sớm chiếu qua cửa kính, chảy đầy trên đồng hồ tài liệu chất cao như núi. Phía sau hắn, cả thành phố đang khởi động chào ngày mới.

Tập đoàn Thiên Quân cắm rễ trên thương trường đã lâu, gốc gác tương đối to, tán rộng vẫn hô mưa gọi gió trên khắp các thị trường lớn. Đạo gần đây, một anh bạn P.D mới nổi chủ yếu kinh doanh mảng kỹ thuật phát triển ngang vũ bão chuyên ngáng đường Thiên Quân may mắn lọt vào số ít đối thủ đáng

gồm của tập đoàn.

Cạnh tranh là điều hết sức bình thường trên thương trường. Trần Thiên Duy sẽ không chú ý đến P.D nếu không có một số vụ bê bối nội bộ dính đến bên đó.

Đầu tiên là một nữ nhân viên đã nghỉ việc ở P.D nộp hồ sơ xin vào Thiên Quân. Dựa trên nguyên tắc, cô gái kia đã từng làm việc ở công ty đối thủ nên không được nhận. Ít lâu sau, Thiên Quân bị lỗ một khoản tiền lớn. Trưởng phòng nhân sự mặt ừ mày chau trực tiếp đứng ra nhận trách nhiệm, sau đó nộp đơn xin nghỉ việc.

Tiếp theo là vụ bê bối ở khách sạn Thiên Quân. Cách đây chưa lâu, có hai người phụ nữ đến đặt phòng. Ngày thứ nhất, họ có phản hồi rất tích cực về các dịch vụ ở khách sạn. Nhưng sang ngày thứ hai, đột nhiên nhảy ra một con bọ xít nổi lều phều giữa đám thạch vô cùng bắt mắt trong ly sữa chua của một trong hai người. Thật không may, đó lại là phụ nhân tổng giám đốc công ty đối tác khá tin cậy. Vị phụ nhân nọ ảm ỉ một hồi, quyết không chấp nhận lời xin lỗi từ ban quản lý cùng bồi thường. Người phụ nữ còn lại đứng cạnh rất tự nhiên đổ thêm dầu vào lửa. Điều tra một chút liền phát hiện chị ta có chồng làm bảo vệ ở P.D. Kết quả trong vòng một tuần, công ty kia cắt hết toàn bộ hợp đồng, chuyển sang hợp tác với P.D.

Còn hiện tại, một số thành viên ban quản trị đang yên đang lành lại muốn rút vốn đầu tư. Nguyên nhân vẫn là P.D. Họ cho biết bên đó đưa ra rất nhiều khoản ưu đãi hấp dẫn thu hút vốn đầu tư.

Đối phương không hề có ý muốn dấn giẫm thân phận, chứng tỏ những thủ đoạn này chỉ mang tính chất thách đấu. Nhưng không thể loại trừ khả năng đối phương từ từ chặt đứt từng cái rễ của Thiên Quân. Đến khi gặp phải một trận gió cơ hội, cả tập đoàn nhảy mất sẽ sụp đổ.

Phòng làm việc yên tĩnh chỉ có tiếng lọc cọc của bàn phím máy tính cùng tiếng lật giở tài liệu. Bỗng "Rầm" một tiếng, cửa phòng bị mở ra không chút nể nang. Nguyễn Thành Nam xuất hiện với bộ dạng tương đối khàn trương. Xen lẫn tiếng nói là tiếng thở hồng hộc:

-Cậu mau đến nhà giam của tổ chức.

Trần Thiên Duy dùng tốc độ không nhanh không chậm tiến vào tòa nhà Rus, chẳng ai biết trong lòng hắn thực chất không bình thản như vẻ ngoài. Hắn có linh cảm không hay lắm về sự việc lần này. Minh Vi theo sát phía sau tranh thủ báo cáo:

-Một tiếng trước, mạng lưới thông tin của tổ chức bị hacker tấn công lấy đi một số thông tin không quan trọng. Dường như để đánh lạc hướng chúng ta. Khi em giải quyết xong, nhà giam đã bị tấn công. Chỉ có duy nhất một người thoát...

Bước chân hắn chợt ngừng lại.

Trước mắt, phòng giam của Hoàng Thanh Du trống hoác, tựa hồ giống trái tim hắn lúc này.

Sắc mặt hắn dần trở nên khó coi, trông mắt tro lạnh mô phỏng một bầu trời u ám. Hai bàn tay vô thức nắm vào mở ra biểu thị nội tâm bất ổn của chủ nhân. Minh Vi kịp thời nắm bắt được biểu cảm này, cô hoàn toàn rơi vào trạng thái trầm mặc.

Hệ thống an ninh của tòa nhà Rus nói chung và nhà giam nói riêng, người thường không thể dễ dàng lọt qua. Tổng thời gian từ lúc hacker tấn công đến khi phát hiện sự việc chỉ có mười phút. Đối thủ lần này thật không đơn giản. Hơn nữa còn có nội gián, trong ứng ngoài hợp cùng công kích.

Trần Thiên Duy ngồi bất động trước màn hình máy tính. Hắn đã tua lại hàng trăm lần hình ảnh camera giám sát trong nhà giam. Trịnh Minh Phong cũng không có bật mặt, dẫn theo ba người đến trực tiếp mang Thanh Du đi. Khuôn mặt cô thể hiện rõ sự vui mừng, yếu ớt dựa vào lòng anh ta. Nỗi bức tức ứ trong người hắn nhất thời không có chỗ trút.

XOẢNG...

Chiếc laptop bị ném mạnh xuống sàn nhà, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Hoàng Thanh Du đến cuối cùng vẫn chọn Trịnh Minh Phong.

Con giận chưa nguôi, ngoài cửa liền truyền tới tiếng bước chân gấp gáp. Lần này vẫn là Thành Nam.

-Duy, không xong rồi. Tài liệu mật ở văn phòng biến mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Hoàn trả

Một tháng sau.

"Theo nguồn tin mới nhất chúng tôi vừa nhận được, tập đoàn Thiên Quân sau hơn ba mươi năm thống trị các thị trường lớn nhỏ trong và ngoài nước, vào lúc 14h25' hôm nay đã chính thức tuyên bố phá sản. Nguyên nhân được cho là xuất phát từ tập tài liệu do một người ẩn danh gửi đến sở cảnh sát vài ngày trước. Phía cảnh sát cho hay đây là bằng chứng quan trọng chứng minh tập đoàn Thiên Quân hoạt động nhiều năm liền dựa trên nguồn vốn thu được từ những vụ làm ăn phi pháp. Tuy nhiên, đến thời điểm hiện tại, Chủ tịch tập đoàn Thiên Quân- anh Trần Thiên Duy vẫn chưa lộ diện cũng như lên tiếng giải thích bất kỳ điều gì. Tình hình cụ thể sẽ được chúng tôi tiếp tục cập nhật và đưa tin trong những bản tin tiếp theo..."

Hoàng Thanh Du thoải mái ngồi trên sofa xem ti-vi. Bàn tay trắng nõn đỡ cằm đặt trên đầu gối, chân phải tùy tiện bắt chéo lên chân trái. Thời tiết chuẩn bị sang hạ nhưng vẫn còn gió mùa đông nhẹ. Trên người cô là chiếc áo dài tay màu mật ong cùng chân váy cà phê quá đầu gối. Mái tóc hạt dẻ ngang lưng mượt mà như dòng suối mát ôm gọn từng đường nét khuôn mặt trắng hồng. Đôi mắt đen láy trong suốt như hồ nước mùa thu nhìn trần trần màn hình ti-vi, ẩn hiện ý cười nhàn nhạt bao phủ một tầng âm đạm. Bất gặp người đàn ông với gương mặt điển trai bình thân cùng khí chất bất phàm, trái tim đột nhiên có luồng điện xẹt qua, cô vội vàng ấn nút tắt ti-vi theo phản xạ.

Làm việc nhanh, gọn, dứt khoát với hiệu quả cao chính là tác phong làm việc của Trịnh Minh Phong. Nhưng nhờ có phải nỗ lực tận gốc, chuyện này đâu thể kết thúc dễ dàng như vậy.

Tại bàn làm việc cách đó không xa, Trịnh Minh Phong đã dời mắt khỏi đồng tài liệu từ lâu. Anh chăm chú quan sát cô gái nhỏ đang ngồi thất thần trên ghế sofa, đôi mắt đen đậm sáng lấp lánh như chứa đựng cả bầu trời sao. Kể từ khi đưa cô ra nước ngoài, trong lòng anh đã ngầm quyết định cả đời này không thể sống thiếu cô. Rất lâu rồi không cùng cô ở chung một chỗ, anh nhớ cô đến đầu óc mụ mẫn, chẳng tập trung làm nổi việc gì. Giờ cô ngoan ngoãn ngồi ở chiếc ghế đằng kia, chỉ cách anh có mấy bước chân lại khiến anh có cảm giác không chân thực.

Sau lưng bỗng truyền đến hơi thở ấm nóng đều đặn, Hoàng Thanh Du giật mình ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt ôn nhu như nước của Minh Phong. Anh đi đến sau ghế sofa từ lúc nào. Cánh tay rắn chắc vòng qua vai cô để cô cảm nhận được lồng ngực ấm áp của anh. Bốn mắt nhìn nhau chốc lát, sau đó...cô cup mị, cả người tựa vào thành ghế, mặc cho anh đặt cằm lên đỉnh đầu cô, tham lam thưởng thức hương đầu gọi dịu nhẹ. Trái tim anh như được bao bọc bởi một dòng nước ấm.

Cô không yêu anh cũng chẳng sao. Anh tin chỉ cần cô ngày ngày bên cạnh anh, anh sẽ từng bước tiến vào, ngự trị nơi trái tim cô.

Thanh Du không ngừng hít sâu nhấc bản thân thả lỏng nhưng tự đáy lòng lại có chút bài xích, cả người vì thế cũng cứng đờ. Chợt nhớ những lần cùng Trần Thiên Duy tiếp xúc thân mật, cô luôn thoải mái tự nhiên, hình như chưa từng có ý muốn né tránh hay chán ghét.

Tình yêu không phải do não lựa chọn mà do trái tim nắm giữ. Não có thể dễ dàng thay đổi ý định nhưng trái tim cố chấp sẽ không vì bất cứ yếu tố nào mà xoay chuyển, trừ khi nó ngừng đập.

Tuy nhiên, hiện thực thì không thể thay đổi, trả thù vẫn phải trả thù. Trầm mặc một lúc, cô chậm chậm mở miệng, ngữ khí lạnh lùng mà dứt khoát:

-Minh Phong, em muốn anh tận dụng thế lực ngầm. Đối với Trần Thiên Duy, đuổi cùng giết tận.

Động tác của Trịnh Minh Phong dừng lại ngay tức khắc. Cả người anh như vừa bị quạt một trận gió lạnh, muốn run mà không thể run.

Anh biết cô trong nhà giam chịu nhiều áp lực. Khi được anh cứu ra, cô chẳng hơn gì xác chết. Đôi mắt cô vô hồn, cả ngày suy tư, hỏi gì cũng không chịu nói, thân hình nhỏ nhắn vốn gầy nay càng xanh xao. Hơn ai hết anh là người đau lòng, hăng hái thay cô dạy cho Trần Thiên Duy một bài học nhất.

Jessica của anh trước giờ luôn chừa đường sống cho người khác, từ khi nào trở nên tàn nhẫn như vậy? Kẻ đó không ai khác lại chính là người cô yêu sâu đậm.

Tuy nhiên, đây rất có thể là chuyện tốt. Nếu Trần Thiên Duy chết, cả đời này Jessica sẽ toàn tâm toàn ý yêu anh, mãi mãi ở bên anh.

-Không...Không...Đừng giết con tôi.....KHÔNG ĐƯỢC GIẾT CON TÔI..

Hoàng Thanh Du bật dậy như một cái máy lập trình sẵn, đôi đồng tử nở to hết cỡ trong bóng tối, bàn tay ướt nhẹp mồ hôi lạnh run rẩy lần tìm công tắc đèn. Rõ ràng trước mắt là căn phòng đẹp đẽ ấm cúng, vậy mà cô lại thấy như đang ngồi một mình trong phòng giam lạnh lẽo, bị bóng tối bủa vây ngầu nguyền từng chút một. Cô giãy giụa giữa nỗi đau kinh hoàng đó. Nghĩ đến đây, thân hình nhỏ bé bất giác run thêm một trận. Minh Phong đi đâu rồi? Anh đi đâu vào lúc nửa đêm thế này?

Điện thoại di động trên bàn ngân lên những hồi chuông réo rất đánh tan sự yên tĩnh tuyệt đối của căn phòng. Thanh Du trèm chân qua đầu đội chuông dứt. Nhưng người gọi hình như còn nhẫn nại hơn cô, kéo từng hồi chuông liên tiếp nhau như không có điểm dừng.

Là một dây số lạ. Thanh Du nhấn nút nghe, áp điện thoại vào tai và yên lặng chờ đợi. Ngay khi có kết nối, đầu dây bên kia lập tức truyền đến một giọng nói vô cùng khẩn trương:

-Jessica, giờ em có thể đến đây ngay không?

Chất giọng thanh dịu kia hẳn là của Thành Nam. Giờ này anh ta phải trốn chui trốn lủi với Trần Thiên Duy mới đúng chứ. Sao còn có tâm trạng gọi điện cho cô?

-Cảnh sát đang giăng lưới các anh, xã hội đen truy lùng các anh, tôi đâu có ngu mà chạy đến đó chết chung với các anh. Hay anh cảm thấy giết con tôi

chưa đủ?

Thanh Du cười lạnh, đang định cúp máy thì Thành Nam bên kia đã nhanh hơn một bước. Dường như bị dồn đến chân tường, anh nặng nề thở hắt một tiếng.

-Con em vẫn chưa chết...Nó đang ở đây.

-Cái gì?

Lòng ngực Thanh Du nhói đau, dòng máu nóng cuộn trào trong cơ thể. Tay phải cô bấu chặt điện thoại. Có gì đó từ mũi xông lên mắt. Cô suýt nữa đã tin đây là sự thật mà bật thốt ra câu: "Tôi sẽ đến ngay." Nhưng vài giây sau, đáy mắt cô thấp thoáng tia trào phúng.

-Nhìn tôi ngu ngốc đến vậy sao? Anh đừng mong lừa tôi thêm một lần nào nữa.

Thanh Du mất mấy giây nuốt xuống tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng, giọng cô lạc hẳn đi. Cuối cùng cô cắn môi cúp máy, dứt khoát vứt điện thoại qua một bên. Nước mắt không tự chủ, hàng nối hàng rơi như châu sa.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Giải cứu

Một giờ sáng.

Đồng hồ treo tường tích tắc tích tắc, mỗi giây mỗi phút tựa ngàn năm. Thanh Du tìm mọi cách ép bản thân chìm vào giấc ngủ, càng cố gắng hai mắt càng mở to thao láo. Trần trọc mãi mà trời vẫn chưa sáng, ruột gan cô như bị lôi ra thiêu đốt.

Khoảnh khắc trước lúc tắt máy, hình như cô có nghe thấp thoáng tiếng trẻ con khóc. Là cô quá nhớ con đến nỗi tự mình sinh ảo tưởng hay con cô đích thực vẫn còn sống?

Giọng điệu Thành Nam khi đó rất vội vã nên chắc chắn có chuyện. Nếu con cô ở đó sẽ không tránh khỏi nguy hiểm. Không được! Dù thật hay giả, Hoàng Thanh Du cô cũng quyết liều một phen.

Cô nhanh chóng rời giường, mở di động gọi cho dãy số kia. Hết lần này đến lần khác, từng tiếng tút như kéo dài cả thế kỷ. Trái tim cô vì thế càng hoạt động tích cực hơn. Thanh Du như con kiến bò lòng vòng dưới chảo mỡ, nhất thời không biết phải làm sao.

Màn hình hiển thị có tin nhắn chưa đọc. Theo thói quen, Thanh Du mở hộp thư liền phát hiện có tin nhắn được gửi đến gần một tiếng trước.

Cô như bắt được vàng, vớ lấy cái áo gió trên móc, đến dép cũng không kịp thay, cứ thế lao ra khỏi nhà.

Chiếc xe taxi phi vun vút như tên trên đường. Anh chàng tài xế phát sôi gan theo tiếng thúc giục không ngừng nghỉ của cô gái phía sau.

Khu K5 ở ngoại ô thành phố là khu nhà bỏ hoang do nhà thầu đang thi công nửa chừng thì thiếu vốn. Công trình nằm đắp chiếu mấy năm nay thuận tiện trở thành nơi trú ẩn đồ sộ cho chuột bọ, cả ngày lẫn đêm đều thiếu vắng hơi người.

"Cô gái này đêm hôm khuya khoắt một mình mò đến nơi hoang vu hẻo lánh, hẳn là có vấn đề." Nghĩ vậy, sau khi cho cô xuống bên đường, anh chàng tài xế mặt mày trắng xanh đạp ga phóng bạt mạng.

Xung quanh tối đen như mực, duy có tiếng côn trùng kêu rả rích cùng tiếng xe taxi xa dần rồi mất hẳn. Gió vì vu lay động mấy bóng cây mờ mờ đen đặc, kinh dị chẳng kém trong phim.

Phía xa xa, vài vệt sáng yếu ớt le lói từ căn nhà bỏ hoang lộ lộ trên cái nền tối đen.

Thanh Du rút di động trong túi áo, nương theo ánh sáng mờ ảo dẫm lên những khối gạch vữa vụn, mấy lần trượt chân suýt ngã. Khi chỉ còn cách ngôi nhà có ánh sáng tầm mười mét, cô tắt đèn, nhẹ nhàng lần đường đến ẩn mình sau bức tường.

Dưới những tia sáng vàng vọt tù mù, một người đàn ông với thân hình quen quen đưa lưng về phía cô. Thanh Du nhất thời chưa nhận ra người đó là ai.

Trần Minh Vi, Nguyễn Thành Nam, Đậu Nành đều đã kiệt sức, mỗi người bị mấy tên giang hồ dồn vào một góc. Ngay giữa nhà, hai tên đồ con đang ra sức kìm chặt Trần Thiên Duy để người đàn ông nọ tung ra những cú đấm đẹp mắt. Gương mặt chỉ chút những vết bầm rí máu vẫn phi thường kiên định. Cổ họng Thanh Du dội lên một trận chua xót. Đàn em của hắn biến đâu hết rồi?

Liếc mắt sang trái một chút sẽ thấy tên du côn bé đứa bé hơn một tháng tuổi đang liều mạng quấy đạp gào khóc.

Đứa bé đó nhất định là con cô.

Nhưng bọn chúng có tới mười tên to khỏe, chiếm thế thượng phong sẽ không chịu đàm phán, cô lao vào chẳng khác nào nộp mạng. Chi bằng quan sát thêm một lát, chờ thời cơ thích hợp.

Người đàn ông dường như cảm thấy đã đánh đủ. Hắn ta dừng lại, thô bạo giật lấy bé con trong tay đàn em giờ lên cao, điệu cười vô cùng biến thái.

Sống lưng Thanh Du nổi lên một trận rét lạnh. Không xong rồi! Hắn ta muốn giết bé con.

-Dừng tay!

Mười mấy cái đầu đồng loạt hướng ra cửa. Mặt Sẹo trông thấy cô, miệng ngoác tới tận mang tai. Vết sẹo to tướng bổ chéo mặt gã ta vẫn tằm lợm như hơn một năm trước.

-Cô em, đã lâu không gặp, anh rất nhớ em đây.

Thanh Du cười đến sáng lạn. Cô cúi xuống nhặt một thanh gỗ dài dưới chân.

-Anh yêu, mau thả đứa bé ra, hoặc là chúng ta sẽ chôn chung.

Mặt Sẹo "Pi" một tiếng, văng ra một bãi nước bọt.

-Con đàn bà khốn kiếp, hôm nay mày dẫn xác đến đây, tao đỡ mắt công đi tìm mày. Bọn mày...lên!

Mặt Sẹo lui về sau mấy bước nhường phần lớn diện tích cho Thanh Du và gần chục tên đàn em. Trời đúng là giúp gã. Hôm nay gã giăng lưới, vừa vịn túm được cả mẻ.

Thanh Du cầm chắc thanh gỗ trong tay, với toàn bộ sức lực vốn có, vận dụng những thế võ cùng chiêu thức đã học hạ gục từng tên một. Giá bây giờ có giày cao gót thì tốt biết mấy. Vũ khí đó luôn được cô tận dụng triệt để mỗi khi ra trận, không cần dùng quá nhiều sức mà vẫn gây thương tích lớn. Ngược lại, đôi dép tổ ong đi trong nhà này thật vô dụng, thoáng cái đã không biết bay đi đâu.

Tuy nhiên, lấy trứng chọi đá, thất bại chỉ là vấn đề thời gian. Thanh Du vừa đánh vừa nhẩm tính. Nếu như trước kia, cô có thể hạ tới đa bốn tên. Nhưng hiện tại thì khác. Chưa kể đến chuyện cô là phụ nữ lại một mình một phe. Cô mới sinh con hơn một tháng, sức lực đương nhiên chỉ bằng một phần ba trước kia. May mắn đánh trúng, đôi phương cũng xây xát có tí tẹo. Hơn nữa đã lâu không tập luyện, chiêu thức không còn linh hoạt uyển chuyển như xưa. Kết quả đánh chưa được bao lâu đã bị bọn chúng khống chế.

Mặt Sẹo ngửa mặt lên trời thả tràng cười hô hô. Gã nâng cầm Thanh Du, không ngại ngừng ban cho cô một bạt tai giòn giã. Cô sa sầm mặt mày, trước mắt như có hàng ngàn con đom đóm bay lượn. Thử chất lỏng lờ lợ tanh nồng lan tỏa trong khoang miệng.

Trên đời này, còn gì đau đớn hơn việc trơ mắt đứng nhìn người mình yêu thương chết đi mà chẳng thể làm gì? Bé con kiếp này sinh ra làm con cô, theo như người ta nói là vô phúc bởi có người mẹ vô dụng, đến đứa con mình yêu quý nhất cũng không thể bảo vệ.

Một lần nữa, Thanh Du để vuột mất cơ hội làm một người mẹ tốt.

"Đừng lo. Mẹ sẽ sớm đi với con...sẽ nhanh thôi." Cô nhìn bé con tội nghiệp lần cuối, cặp mắt đỏ au sắp khóc ra máu.

Bé con dường như cảm giác được mình đang gặp nguy hiểm, càng ra sức gào thét đến khản giọng. Mặt Sẹo không những không thương tình, ngược lại trở nên hưng phấn tột độ, thẳng tay ném bé con vào góc tường đối diện.

Tiếng hét thất thanh của một cô gái vang lên trong đêm, chìm ngấm giữa tiếng đồ ầm ầm dữ dội của đàn cốt pha cũ nát chống đỡ cả khối gạch vữa. Không gian bị bao trùm bởi một lớp bụi mỏng.

Ngoài trời, bóng đêm tịch mịch vẫn còn đó.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Yêu không giới hạn

Thanh Du chết lặng nhìn đồng gạch vữa rơi xuống nơi góc tường, hô hấp ngưng trệ, khuôn mặt trắng bệch đờ đẫn. Hai tên đầu gấu xóc nách cô lạnh lùng

thả tay, cô liền "bịch" một cái ngò bệt trên đất.

Nửa cái mạng của cô coi như đã mất.

Thanh Du gạt nước mắt bỏ nhanh tới góc tường, điên loạn bới gạch mặc kệ chân tay rớm máu. Nỗi đau đó có là gì so với nỗi đau dày xéo trong tim cô. Ngón tay thon dài khẽ chạm vào tấm lưng rộng lớn đang run nhẹ.

-Duy.....

Cô vội vàng kéo hần vào lòng, nước mắt nối đuôi nhau nhỏ tí tách lên khuôn mặt cương nghị đã bị những vết thương làm cho biến dạng. Máu có ở khắp nơi. Máu nhuộm đỏ nước da trắng hồng, nhuộm cả chiếc váy trắng cô mặc.

Hoàng Thanh Du vốn là một đoá hồng trắng mỏng manh trong suốt, dần biến thành hoa hồng đỏ kiêu sa diễm lệ, nở rộ giữa vũng máu.

Người đàn ông duy nhất cô yêu đau đớn nằm bất động trong vòng tay cô, hơi thở nhẹ như có thể đứt bất cứ lúc nào. Thế nhưng đôi tay vẫn ghi chặt đứa bé đang khóc hết ruột gan ra ngoài.

- Vì sao?

Trông mặt mày tro mờ mịt nhìn cô chăm chú như muốn nói điều gì. Hình như hần lúc nào cũng nhìn cô như vậy. Khoảnh khắc này, cô chợt nhận ra mình thật ngu ngốc.

-...Nó.....là con em.....

Thanh Du cầm thù bản thân tới nỗi chỉ muốn chết ngay lập tức. Tại sao đến bây giờ cô mới hiểu được ánh mắt mang theo cả đại dương tình cảm kia luôn hướng về phía cô? Bao lâu nay cô vẫn mãi đi tìm cái gì? Cô đã làm ra những chuyện điên khùng gì thế này?

-Duy...Em sai rồi.....Ngay từ đầu, em thực sự đã sai rồi...

Thanh Du không kìm được tiếng nức nở, cô chỉ muốn khóc rống lên thật to, cô hận mình ghê gớm. Cô và hần đáng lẽ ra đã hạnh phúc bên nhau. Hần vì cô mới đi đến bước đường này. Hần âm thầm yêu cô, bên cạnh bảo vệ cô, còn cô lại tàn nhẫn nghi ngờ, phá hoại hần. Nếu hần chết, cả cuộc đời này cô sẽ sống trong ân hận và nỗi cô đơn dằn vặt vô tận.

-Phong, đến đúng lúc lắm. Tao giết cả đứa bé theo ý mày rồi đây. Mày.....

-Ngậm cái miệng chó của mày lại.

Thanh Du ngẩng đầu. Xuyên qua màn nước mắt dày đặc, khuôn mặt xanh lét rồi trắng bệch của Minh Phong đập vào mắt cô. Trên đầu bốc lên một trận hỏa khí, cô hoàn toàn có thể nghe được tiếng niềm tin sụp đổ.

Cả thế giới của cô cũng sụp đổ.

-Trịnh Minh Phong, anh biết nó là con em phải không? Anh biết tất cả phải không? Anh câu kết với Mặt Sẹo giết con em có đúng không?

Lần đầu tiên cô thấy Minh Phong hét hoảng như vậy. Anh nâng chân định bước đến gần cô, lòng bàn tay đỏ mœ hơi lạnh.

-Jessica, nghe anh nói.....

-CÚT! CÁC NGƯỜI MAU CÚT HẾT RA NGOÀI.

Gió thổi qua ô cửa sổ, lật giờ từng trang sách trên bàn. Dưới ánh nắng mặt ong bùng sáng những nét chữ mềm mại tròn tròn chưa khô mực.

Trích nhật ký của Thanh Du.

Tôi không có thói quen viết nhật ký, đơn giản vì lười. Nhưng gần đây có một vài chuyện chẳng biết nói với ai, đành cặm cụi ngồi viết nhật ký. Chỉ có viết ra mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Ngày 28 tháng 4

Tôi đến bệnh viện, đứng bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt ngắm đồng dây dợ cắm vào người Thiên Duy, khóc một trận, sau đó đi về.

Minh Vi vẫn duy trì bộ mặt lạnh lùng, còn Thành Nam nhìn tôi ảo não.

-Tại sao anh giúp Minh Phong cứu tôi ra ngoài? Tại sao gọi tôi đến căn nhà hoang đó?

- Vì em đã hủy hoại tất cả của Thiên Duy...thay cho bọn anh.

Tôi ngạc nhiên. Hóa ra anh cũng giống tôi, muốn có cuộc sống bình yên, hạnh phúc vững chắc bên Minh Vi. Còn Thiên Duy, hẳn đã sớm về cho chúng tôi một tương lai tốt đẹp, từng bước rút khỏi xã hội đen, cuối cùng giải tán tổ chức.

Tôi sẽ còn lặp lại chuỗi hành động bên trên đều đặn mỗi ngày như cái máy nếu một lần Minh Phong không chạy theo tôi.

Tôi ghét anh. Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, tôi lại ghét anh như cái ngày tôi gặp anh lần đầu trong khách sạn. Anh có đối xử tốt với tôi hơn nữa cũng vô ích, anh muốn giết con tôi.

-Jessica, anh xin lỗi. Lúc đó anh nhất thời tức giận nên chỉ nghĩ được nếu đứa trẻ đó không tồn tại, em sẽ như chưa từng có gì với Trần Thiên Duy, toàn tâm toàn ý yêu anh...

Tôi phát bốc hỏa vì lời giải thích của anh, lạnh lùng liếc anh một cái.

-Giờ thì em đã hiểu vì sao em chẳng thể yêu anh. Thiên Duy anh ấy thậm chí không thèm nghĩ ngợi, hi sinh tính mạng cứu đứa con mà anh ấy cho rằng là của em với anh. Còn anh thì sao? Tình yêu của anh sao lại cực đoan như vậy chứ?...Từ giờ em không muốn gặp anh nữa.

Cái miệng quạ đen của tôi thật đáng đánh. Tốt rồi. Giờ thì tôi có muốn cũng chẳng bao giờ gặp được anh nữa. Tự nhiên tôi thấy thèm được anh gọi là Jessica quá. Tôi còn chưa kịp nói xin lỗi anh...

Anh hơi ngẩn ngơ, đôi mắt nâu nhìn tôi đông đầy mất mát tuyệt vọng. Tôi động lòng, nhưng vẫn mím môi quay đi. Thời gian tôi sống bên anh còn lâu hơn ở cạnh Thiên Duy. Nếu nói tôi không có tình cảm với anh là nói dối. Nhưng hiện tại, tôi chưa thể tha thứ cho anh được. Chúng tôi đứng như vậy một lúc lâu, anh mới mở miệng, hình như đang cố kìm nén điều gì đó.

-Em nhớ phải chăm sóc bản thân.- Anh thì thầm

Nhìn cái bóng cô độc của anh đổ trên đường nhựa cứ xa dần, cổ họng tôi đắng nghét. Tôi có cảm giác anh sẽ không bao giờ quay lại nữa, nhưng tôi không thể giữ anh lại. Nhà nào bật bản nhạc không lời nghe thật thống thiết thê lương.

Nên để anh đi. Anh xứng đáng có được hạnh phúc cho riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Khủng bố

Chờ Minh Phong đi được một quãng, tôi thờ dãi quay đầu. Chưa bước được mấy bước, đám côn đồ từ đâu chui ra đã dàn trận sẵn trước mặt tôi, sau lưng cũng không còn đường lui. Tôi bức bối ngó mấy tên nhãi ranh khoe cơ bắp. Gã Mặt Sẹo thật xấu tính, thù dai như đĩa.

Con đường nhỏ vắng người, mình tôi một chiến tuyến.

Tôi cúi xuống cời giày cao gót, mỗi tay một chiếc, bắt đầu đập vào mặt từng tên một, cứ nhắm vào điểm yếu giữa hai chân bọn chúng mà đá. Lũ thanh niên to xác kia chỉ được cái mẽ, mới hứng mấy nhát giày đã ngã lăn cu chiêng. Duy chỉ có một tên....

Hình như Minh Phong nghe thấy tiếng đánh nhau bùm bụp, anh tái mặt chạy như bay về phía tôi.

-Anh quay lại làm gì chứ? Nhìn xem, em đã.....

Tôi chưa kịp nói hết câu liền bị anh hất văng qua một bên, vồ xuống đường đau ê ẩm cả người. Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên giữa đêm tối tịch mịch làm tôi giật bắn. Thân hình cao lớn đổ ập trước mặt tôi.

"Chuyện gì xảy ra thế này?"

Tôi ngẩn ngơ nhìn hòng súng đen ngòm bốc khói trong tay tên khốn râu rậm rồi lại nhìn Minh Phong với cái lỗ ở ngực chảy máu ào ào.

Lại là máu!

-Minh Phong, đừng chết. Anh không thể chết.

Tôi dùng tay bịt chặt vết thương nhưng máu vẫn chảy dài qua kẽ tay. Thứ chất lỏng nhom nhóp ấm nóng đó quá khủng khiếp. Tôi cuống cuống, kích động gào thét tên anh, cố gắng giật lấy anh từ tay từ thần. Chẳng biết do sự việc diễn quá nhanh hay tôi đã dùng hết số nước mắt vốn có, lúc đó tôi chẳng thể khóc thêm chút nào.

Bàn tay to ấm áp siết chặt bàn tay lạnh lẽo của tôi. Anh khẽ sờ cát giọng dứt quãng:

-Jessica...anh.....anh xin lỗi...

-Được được. Em tha thứ cho anh. Chỉ cần anh không chết, em sẽ không trách anh.

Tôi lập cập lùi đi động gọi cấp cứu, chưa kịp mở máy thì tên khốn râu rậm lôi xềnh xệch tôi đi, làm rớt cái điện thoại. Lúc đó, trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất: nếu tôi bỏ lại Minh Phong, anh sẽ chết mất. Hoặc giả tôi cũng phải ở bên anh đến giây phút cuối cùng.

Tôi liều chết bấu víu tay anh. Bên kia, râu rậm gồng mình túm lấy tôi lôi tôi kéo kéo như giằng giẻ rách.

Cuối cùng, tay tôi tuột khỏi tay Minh Phong.

Tôi bắt lực gọi tên anh, tay chân đầm đã lung tung, càng ngày càng bị râu rậm lôi đi xa hơn, tuyến lệ hoạt động trở lại làm nước mắt văng tứ phía. Tôi không thể thở được, trái tim như bị hàng ngàn mũi dao xuyên thấu. Có ai nhìn thấy anh đang đau đớn không? Ai đó cứu anh với.

Minh Phong nằm giữa vũng máu nhìn tôi chăm chăm, môi mấp máy như đang cố nói gì đó với tôi.

Hình như là: "Jessica, em không được hạnh phúc..."

Râu rậm là tên đầu sỏ có triển vọng nhất đám côn đồ. Hắn ta mặc áo sát nách màu đen có hình đầu lâu xương chéo bụi chẳng đằng trước, quần jean rách tươm bụi bặm. Đôi mắt lươn gườm gườm nấp dưới đôi lông mày lười mác cho thấy hắn là một phần tử nguy hiểm.

Hắn tổng tôi lên chiếc xe mười sáu chỗ ọp ẹp, lái thẳng vào rừng.

Tại ngôi nhà gỗ nhỏ, Đậu Nành chờ tôi từ bao giờ. Cô ta xích chân tôi vào cột nhà bằng sợi dây xích to như cổ tay.

Hai mươi ba tuổi, yêu hận đều đi qua, đau đớn tột cùng đã nếm đủ, tôi đâm ra một môi, đến giận cũng cảm thấy lao lực. Đối diện với tấn đòn roi của Đậu Nành, lòng tôi nguội lạnh. Tôi như cái xác không hồn, ngày qua ngày lặng lẽ chịu đựng.

Cho tới một hôm, nhìn Đậu Nành cười nói với Mặt Sẹo, đầu óc tôi mới bắt đầu khởi động. Thì ra cô ta bị điên tình, không có được Thiên Duy liền quay ra phản bội. Mặt Sẹo đầu thế tự đứng lên ra chỗ bọn hắn.

Mùi xăng nồng nặc xộc vào cánh mũi, nhìn chiếc chìa khóa dây xích trong tay Đậu Nành bay vút đi, lòng tôi dậy sóng. Mọi sự đều từ bọn chúng mà ra. Vì chúng, con trai tôi suýt chết, Thiên Duy nguy kịch. Vì chúng, tôi ngay cả ở cạnh Minh Phong trong những giây phút cuối cùng cũng không được. Sao tôi có thể chết dễ dàng để Đậu Nành, Mặt Sẹo và tên khốn râu rậm sống nhăn răng ra đó?

Tuy nhiên, có quyết tâm hơn nữa cũng vô dụng. Thiên Duy nằm trong bệnh viện, hắn không thể cứu tôi. Tôi hết đường thoát rồi.(T^T)

Ngày 15 tháng 5

Tôi tỉnh giấc trong căn phòng ngập nắng. Linh Ngọc xuất hiện trước mắt tôi như một giấc mơ. Cô ôm chầm lấy tôi khóc nức nở. Quốc Minh thì nhìn tôi cười dịu dàng, trên người quần áo lớp lớp băng dày giống tôi.

"Linh Nhi, tuy chỉ làm bạn trai em một thời gian ngắn ngủi, nhưng anh rất vui. Cảm ơn em đã bước vào cuộc đời anh, cho anh nhiều thứ quý giá, nhất là Linh Ngọc." Quốc Minh cười ấm áp như nắng sớm, vẫn y nguyên năm năm trước.

Bạn gái nhỏ tự nhiên "bốc hơi", anh tận lực tìm kiếm như mò kim đáy biển. Anh với Linh Ngọc đều buồn lo về tôi, hai người bèo nước gặp nhau, lâu ngày sinh tình cảm. Cách đây chưa lâu thấy tôi trong siêu thị, Linh Ngọc ăn ngủ không yên, anh lại rục rịch đi tìm tôi.

Tối hôm đó, Quốc Minh gặp Minh Phong trên con đường vắng. Anh nói Minh Phong trước khi tắt thở, dùng toàn lực túm chặt tay anh, chỉ nói đúng được một chữ "cứu", mắt nhìn đau đáu về hướng râu rậm lôi tôi đi. Quốc Minh gọi cảnh sát, vội đuổi theo chiếc xe mười sáu chỗ tới rừng thì mất dấu. Lòng vòng một đêm mới đến ngôi nhà bốc khói.

Tôi không chết. Cái mạng nhỏ này vậy mà cũng thật dai. Nhưng tôi đâu xứng để nhiều người hi sinh như vậy.

Ngày 20 tháng 5

Tôi quyết định chuyển tới ngôi nhà nhỏ có dây thường xuân ở ngoại ô thành phố. Từ nhỏ, mơ ước lớn nhất của tôi là "ở ẩn". Ngôi nhà với luống hoa bao quanh rất đúng ý tôi. Và lại, nhìn Linh Ngọc và Quốc Minh lên nắm tay dưới gầm bàn ăn, tôi hơi ái ngại.

Tôi tha thiết mong Linh Ngọc giữ bí mật về nơi này. Cô bắt nạt:

-Mày định làm đà điều trốn ở đó đến lúc chết chắc?

Tôi nghĩ nghĩ. Hình như tôi định thế thật.

Ngoại trừ đi mua đồ dùng cần thiết, cả ngày tôi chui trong nhà với thế giới xám xịt của riêng mình. Tôi nghĩ đến cái chết của Minh Phong, nghĩ đến máu.

Tôi như chết chìm giữa đồng hình ảnh tối hôm đó, giữa đau đớn và tự trách. Anh chết là vì tôi. Chẳng khi nào tôi ngủ ngon lành. Tần suất dùng thuốc ngủ tăng đột biến.

Linh Ngọc cách vài ngày đến thăm tôi một lần. Bất gặp tôi xơ xác giữa đồng hoang tàn, cô tròn mắt há miệng, trên đường chạy đi gọi bác sĩ tâm lý còn ngã mấy lần.

Kết quả khi trở về, cô không chỉ dẫn theo bác sĩ tâm lý, còn có Quốc Minh, bà ngoại và ba mẹ nuôi. Mặt ai nấy nặng như đeo chì.

Bác sĩ tâm lý là cô gái khoảng ba mươi tuổi, tên Hương. Tôi vào phòng trò chuyện riêng với bác sĩ một chút. Chị khuyên tôi nếu cần giải tỏa mà không tiện nói ra, có thể viết nhật ký.

Lúc chị ra ngoài, tôi lên nghe trộm qua khe cửa. Chị nói tôi bị rối loạn tinh thần, có dấu hiệu của bệnh trầm cảm, người nhà cần phối hợp kiên trì điều trị.

Tôi như thấy con đường dẫn tới bệnh viện tâm thần không còn xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Đoản mệnh

Ngày 16 tháng 6

Tôi thất thần ngồi trên cái ghế tựa bằng gỗ đàn hương ngoài mái hiên nhìn chân trời mờ mờ, mùi gỗ thơm dịu và bài hòa tấu không lời khiến tâm hồn tôi thả lỏng đôi chút.

Có mùi hương lạ rất loãng trong không khí. Tôi giật mình ngẩng đầu, một người xa lạ sừng sững trước mặt chiếu ánh nhìn sẫm soi lên người tôi, như muốn xuyên thấu tâm can tôi. Tôi đặc biệt ghét người khác dùng loại ánh mắt đó nhìn mình, cho dù là cảnh sát.

-Chào cô. Tôi là cảnh sát trực thuộc phòng điều tra tội phạm thành phố. Chúng tôi tìm thấy giấy và điện thoại của cô tại hiện trường xảy ra vụ án giết anh Trịnh Minh Phong. Mời cô theo tôi đến Sở cảnh sát hợp tác điều tra.- Người đó cứng nhắc nói một mạch

Tôi bỗng cảm thấy bồn chồn khó thở, tay chân không tự chủ run rẩy. Chỉ cần nghĩ tới tối hôm đó, tôi lập tức buồn nôn. Ngồi trong phòng thẩm vấn, từng câu hỏi điều tra viên đưa ra dần rút cạn toàn bộ bình tĩnh mà tôi khó khăn lắm mới có được. Mắt hoa lên, tôi chui xuống gầm bàn kêu khóc ầm ĩ. Mẹ nuôi vội vã chạy vào.

Anh ấy chết rồi. Tất cả là tại tôi.

Ra khỏi Sở cảnh sát, trời mưa nhỏ. Mẹ nuôi mở ô, cùng tôi đứng ven đường bắt taxi. Đúng lúc có đôi vợ chồng đứng cách chỗ tôi mấy mét, hình như cũng đợi xe. Tôi chỉ dám nhìn trộm, sau đó cúi gằm mặt, quay đầu bước nhanh đi trước khi bị ba mẹ Minh Phong phát hiện. Tôi hổ thẹn. Suốt mấy năm ở nước ngoài, ba mẹ Minh Phong hết lòng chiều cố tôi như con gái. Đôi lại, tôi làm chết đứa con trai duy nhất của họ.

-Jessica, con đi đâu vậy?

Tôi liếm môi, nuốt một ngụm nước bọt. Cả người mềm nhũn như trúng gió độc. Mặt đất oi hầy mau nứt ra đi.

Tôi miễn cưỡng quay lại, cười nhợt nhạt.

-Ba...

Ba Hồng Thắng hỏi thăm tôi vài câu. Tuy nhiên, ông không đề cập đến chuyện Minh Phong. Mẹ Thu Huyền liên tục hít sâu, từ đầu tới cuối kiên nhẫn chờ đợi. Trái tim tôi treo lơ lửng giữa hồ sâu như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

À...Tôi quên mất một việc, vội vội vàng vàng chào ba mẹ Minh Phong rồi vào Sở cảnh sát. Tập đoàn Thiên Quân có dùng vốn đầu tư trái pháp luật. Nhưng đó là khi ba Thiên Duy còn điều hành tập đoàn. Nếu tôi không thừa nhận đã sửa tập tài liệu trước khi gửi cho cảnh sát, Thiên Duy sẽ bị bắt. Đây là chuyện cuối cùng tôi có thể làm cho hấn. Mấy hôm nữa tôi sẽ đi đón con trai ở chỗ ba mẹ ruột và ra nước ngoài. Ở đây, bệnh của tôi sẽ chỉ nặng thêm.

Cả đời này tôi không mong gặp lại Thiên Duy nữa. Tôi chẳng biết có thể sống bao lâu nếu không có hấn nhưng mình tôi chết là đủ rồi. Tôi chỉ giỏi hại hấn. Có lẽ đây là kết thúc tốt đẹp nhất.

Đau....

Ngày 21 tháng 6

Tôi ra vườn chọn vài bông hoa đẹp nhất còn vương mấy hạt sương sớm mang vào nhà cắm. Hôm nay tâm tình tôi cực kỳ tốt bởi Mặt Sọ, Đậu Nành, râu rậm đã bị bắt.

Dạo gần đây, tự sáng tạo cách cắm hoa trở thành thú vui giết thì giờ của tôi. Hi vọng màu sắc rực rỡ của hoa tô điểm cho cuộc sống vô nghĩa này.

Ba mẹ ruột đem con trai tôi tới, ngồi ở cái bàn gỗ ngoài hiên từ khi nào. Ba mẹ chăm cháu ngoại thật kĩ. Bé con lớn lên trông thấy, thông minh lanh lợi. Trần Luân ngoại trừ màu mắt đen và nước da trắng hồng giống tôi, còn lại hình như đều sao y nguyên ba nó. Ngũ quan ưa nhìn, khí chất không tồi, lớn lên nhất định sẽ được việc. Đặc biệt khi nhìn vào đôi mắt to tròn đen láy của nó, người ta như bị cuốn hút, lạc vào thế giới thần bí không lối ra. Điểm này giống Thiên Duy nhất. Một thân một mình nơi đất khách quê người, có con trai sẽ giống như đang có Thiên Duy, tôi sẽ không cô độc.

Tôi ngồi cạnh ba trên cái ghế xích đu màu trắng ngoài vườn. Không biết ông nghĩ gì mà suy tư như thế. Hình như ông do dự một hồi mới mở miệng:

-...Ba xin lỗi.

Khuôn mặt khắc khổ của ông phút chốc méo xệch đi, đôi mắt long lanh đọng nước. Tôi hơi ngẩn người. Ông xin lỗi tôi vì điều gì?

-Ba đã bỏ rơi con cho người khác. Ba thậm chí không thể bảo vệ con..

Nói tới đây, cổ họng ông nghẹn ứ. Trước kia, tôi quả thật hận ba. Thời gian gần đây, sau bao nhiêu chuyện, tôi suy nghĩ rất nhiều. Tôi mệt và từng nghĩ đến việc tự tử. Song cuộc đời chẳng có bao nhiêu, mỗi người chỉ được sống một lần. Tôi không thể lãng phí cái mạng của Minh Phong. Tôi phải sống thật tốt, sống cả phần của anh nữa.

Tôi sà vào lòng ba, ôm cổ ông thật chặt.

-Chẳng phải ba đã cố hết sức bảo vệ con sao? Nếu không có ba, con làm sao có tuổi thơ đẹp đẽ như vậy? Con không có tư cách giận ba.

Ngày 27 tháng 6

Sáng sớm, chuông cửa reo. Tôi bế con trai chạy ra, sau đó chạy vào, đóng toàn bộ cửa lớn nhỏ, cả lỗ thông gió cũng không chừa.

Trần Thiên Duy...Là ai nói cho hắn biết tôi ở đây vậy?

Không, vấn đề đó để sau. Điều quan trọng lúc này là hắn đang đứng ngoài kia. Phải làm sao đây?

Trước hết cứ kéo rèm, cố thủ trong nhà. Có chết tôi cũng không muốn gặp hắn. Ngày mai bay rồi, tôi mà nhìn hắn, bao nhiêu quyết tâm coi như đi tong.

-Mày làm gì chặn hết oxy với ánh sáng vào nhà vậy?

Linh Ngọc lơ mơ trèo xuống từ trên giường, tốc hành chạy ra mở cửa thì bị tôi kéo lại. Tôi loay hoay đến phát hoảng. Không thấy thì thôi, thấy hắn, hệ thần kinh, hệ hô hấp, hệ tuần hoàn, hệ tiêu hóa, hệ bài tiết,.....rối loạn hết cả. Cứ thế này, sớm muộn gì tôi cũng đoán mệnh mất. Tôi nghe thấy giọng mình run run như sắp khóc:

-Ngọc...anh ấy đang ở ngoài đó.

Cô cười đầy thích thú.

-Mày chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Hoài niệm

Tôi chạy ra cửa sổ, nấp sau rèm ngó Thiên Duy. Ban đầu mười lăm phút một lần, sau dần thành mười phút một lần, năm phút một lần, ba phút một lần. Cuối cùng, tôi cắt hết toàn bộ công việc, cắm rễ ở cửa sổ.

12 giờ trưa

Tôi đổ mồ hôi hột mặc dù trong nhà có điều hòa. Thiên Duy trên trán dính miếng gạc trắng to lấp ló dưới lớp tóc nâu, khẳng định xuất viện chưa bao lâu. Nắng gắt như vậy, hẳn sẽ không đột quỵ ra đó chứ?

Mà kệ hắn, đứng nắng không chết được. Tôi đâu mượn hắn đứng đó. Hắn có làm sao cũng do hắn tự làm tự chịu.

Nhưng.....lỡ hắn chết thật thì sao?

Tôi cắn tay đi đi lại lại mấy chục vòng không biết mệt, tới độ Linh Ngọc chóng mặt phải bỏ đi ngủ trưa, đến khi bắt chập tất cả xông ra ngoài thì...xung quanh trống không!

Có một sự hụt hẫng không hề nhẹ.

Tôi dụi mắt. Thiên Duy đâu? Có lẽ nào ngoài bệnh trầm cảm, tôi còn nhớ hắn tới nỗi bị hoang tưởng? Hay hắn chết rồi không siêu thoát được nên đến ám tôi?

Tôi ôm trái tim rách nát đứng đúng chỗ hắn đứng, gọi cho Thành Nam khóc tu tu.

-Anh ấy chết rồi phải không? Tại sao để anh ấy chết? Trả lại đây. Các người mau trả anh ấy lại cho tôi. Huhuhu..

Tôi há miệng, lên cơn bụng khóc rõ to. Thành Nam bên kia nói gì, tôi chẳng buồn nghe nữa. Tôi muốn nhìn thấy hắn ngay lập tức, tôi muốn được hắn ôm vào lòng ngay lập tức.

Sau lưng chột nặng như đá đè, tôi ngơ ngác lệt thềm trong vòng tay ai đó. Một hơi thở nóng giãy dụa xuống đỉnh đầu làm tôi bốc khói. Khỏi cần nhìn, mùi hương đó đã quá quen thuộc, có xuống ba tấc đất tôi vẫn nhớ rõ.

Tim đập bình bịch. Tôi quay ngoắt lại, dùng cả hai tay sờ sờ mặt hắn. Mái tóc nâu mềm mại mùi thảo mộc, làn da trắng mịn tôi thường ghen tị, trông mát tro lạnh.

Đúng hắn rồi! Tôi không có ảo tưởng.

Tôi ôm hắn thật chặt thật chặt, chỉ sợ hắn lại biến mất mãi mãi. Hắn là mặt trời, là không khí, là sự sống, là cả thế giới của tôi. Mất hắn là mất tất cả.

-Con trai lớn của Bóp màu xám trắng, con thứ hai màu xám.

Tôi nhìn xuống chân. Cả gia đình Bóp già đang nô đùa vui vẻ, đuổi nhau vòng quanh. Hóa ra lúc đó hắn nghe thấy tôi nói.

Hôm nay tôi phải giải phóng hết uất ức tích tụ trong người. Tôi xả nước mắt nước mũi như xả lũ vào chiếc áo sơ mi trắng hắn mặc.

Thiên Duy cúi xuống đặt lên môi tôi một nụ hôn. Nụ hôn mang vị mặn của nước mắt, vị ngọt của tình yêu, cả sự nhớ nhung lưu luyến chúng tôi dành cho nhau. Thiên Duy từ nhỏ đến lớn ít nói, tôi đã rất khổ sở học cách đoán suy nghĩ, cảm xúc của hắn thông qua ánh mắt và hành động. Giờ coi như trình độ cũng khá khá.

Ngày 28 tháng 6

Tôi gửi bé con nhờ mẹ trông hộ, chọn chiếc váy và dải lụa cài tóc lam nhạt, cùng Thiên Duy bắt xe buýt vào thành phố. Chúng tôi thong thả đi trên vỉa hè, hai bàn tay đan vào nhau thật chặt. Hắn phá sản rồi. Chúng tôi không thể ngồi trên xe ô tô sang trọng vào những shop hàng hiệu nhưng hắn có thể công tôi đi ăn đồ ăn vỉa hè, thử mấy món đồ rẻ tiền ở chợ hay trú mưa dưới mái hiên. Mặt Thiên Duy ngồ ngồ làm tôi cười chảy nước mắt. Cảm giác thật tuyệt vời.

-Em có bằng kinh tế đại học Havard, em sẽ nuôi anh.

Tôi cười híp mắt. Hắn nhú mi, không hài lòng vỗ đầu tôi.

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã đứng trước cổng trường trung học Thiên Quân.

Trường vẫn y như bảy năm trước. Mùa hè nên chỉ lác đác vài học sinh. Sân trường rộng trồng cây phượng và bằng lăng nở hoa rợp trời. Tuy học ở trường chưa đến một năm nhưng tôi thực rất nhớ nơi này. Tại đây, tôi đã có khoảng thời gian đáng nhớ với Thiên Duy, Minh Vi, Thành Nam, Linh Ngọc, Quốc Minh và.....Minh Phong.

Tôi đi vòng quanh trường, vào lớp học từng học trước kia, xuống căng-tin,...Đi ngang qua cầu thang, tôi dừng lại. Tối hôm tôi bị ngã ở đây, Minh Phong tìm thấy tôi, anh vừa công tôi vừa kêu ca, chọc tôi cười. Góc hành lang, anh của bảy năm trước đứng đó, áo sơ mi hơi nhàu, xỏ tay túi quần nhìn tôi chăm chú.

Bảy năm rồi, vậy mà tất cả với tôi như vừa mới hôm qua.

Hai mắt cay xè. Tôi nhớ anh...

Bàn tay to của Thiên Duy nhẹ nhàng gạt đi những giọt nước mắt long lanh trên mặt tôi. Cuối cùng, tôi cũng không cần tự lau nước mắt nữa.

-Sau này chỉ được nghĩ tới chuyện vui, cho em khóc nốt hôm nay.

Hắn kéo tôi lên xe buýt đi suốt ba mươi phút.

Nhà. Không ngờ hắn đưa tôi về nhà, nơi tôi sinh ra và lớn lên suốt năm năm, cũng là nơi duy nhất lưu giữ kỉ niệm nhạt nhòa giữa tôi và ba mẹ, Thiên Duy. Trái đất tròn, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Cái gọi là về quê ngoại thực chất chỉ là quay về thành phố này.

Ba mẹ tôi không còn ở đây nữa nên nhường lại cho một người bà con xa. So với mười chín năm trước, ngôi nhà chẳng còn sót lại gì ngoại trừ cây mận ngoài vườn. Dưới gốc cây mận già, mười chín năm trước, chúng tôi đã trao cho nhau cái nhìn đầu tiên.

Dưới ánh sáng hoàng hôn rực rỡ buổi chiều muộn, cơn mưa hoa mận trắng đẹp động lòng người. Tôi ngồi dưới gốc cây mận, đầu khẽ tựa vào vai hắn lắng nghe chim chành chọe. Gió dịu dàng mon tron. Lần đầu tiên sau chuỗi ngày đặng đặng, tôi có một giấc ngủ ngon lành.

"Minh Phong, đừng lo. Em sẽ không hạnh phúc bên bất kỳ ai khác không phải Thiên Duy."

————The End————

Vậy là câu chuyện đã kết thúc trong nỗi quẩn quại của tác giả. Nhìn lại quãng thời gian đặng đặng viết truyện, tuy có chút nuối tiếc nhưng cuối cùng cũng được xả hơi mà ăn no ngủ yên. Xin chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong suốt thời gian qua. Mình mong chờ nhận xét của các bạn còn hơn các bạn hóng chap mới đó, vài chữ cũng được, đừng phũ phàng âm thầm bỏ đi nha.

Tác phẩm tiếp theo sẽ được ra mắt trong thời gian không xa. Hi vọng các bạn đón nhận.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hồng Gai Nhuộm Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.